

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ARTEMIS
GÖRÜŞ

"Bu seri 1 numaralı
büyük dişi ve filmde
çok daha büyüktü."
-Booklist

RACHEL
CAINE

NEWYORK
TIMES
ÇOKSATIRI

Okul arkadaşlarınızın
yaratığı baskı
vücudunuzdaki
tüm kanı çekebilir.
Vampirler de öyle...

CAM EV

MORGANVILLE VAMPIRLERİ - KİTAP 1

Claire, Cam Ev'in üyesi olduğu gün, biri onun çamaşırlarını çalmıştı.

Eski, kırık dökük çamaşır makinesine elini atınca, makinenin ıslak, kaygan silindirinden ve -kötü bir şaka gibi- sahip olduğu en kötü iç çamaşısıyla bir çoraptan başka bir şey gelmedi eline. Her zamanki gibi acelesi vardı. En ucuz, en harabe yurt olan Howard Hall'ün, en ucuz, en köhne odalarının en üst katında sadece birkaç makine bulunuyordu. İki çamaşır makinesiyle iki kurutma makinesinden biri, ikiniz olduğu gün bozukluklarınızı yutmazsa şanslısınız demekti. Kağıt para kısmını zaten unutun. Claire okula geldiği günden bu yana -sekiz haftadır- onun çalıştığını görmemişti.

"Olamaz," dedi Claire yüksek sesle. Dengesini sağlamak için bir yere tutunup makinenin karanlık, paslanmış içine baktı. Kıl ve ucuz deterjan kokuyordu. Daha yakından bakması da bir şey değiştirmedii.

Dikajlerinden açılmaya başlamış bir iç çamaşın. Bir çorap. Son iki haftadır giydiği bütün giysileri kaybolmuştı. Gerçekten giymek istediği bütün giysileri.

Makinenin içine doğru "Olamaz" diye bağınınca sesi yankılandı. Yere çöküp ondan önce hayal kinklığına uğrayan öğrencilerin hepalandığı makineyi bütün gücüyle tek-melirdi. Nefes alamıyordu. Birkaç tane daha giysisi vardı. Ama onlar son seçenekti, aman Tanrım kimse beni bunlar-la görmesin dediği giysileriydi. Fazla kısa ve onu köylü gi-bi gösteren pantolonlarım; büyük gümüklerini ona anne-i almış gibi duruyordu. Aslında öyleydi de zaten.

Pizza yiyip Profesör Taşkafa'nın bir kitabını daha aldıktan sonra, elinde sadece üç yüz doları kalmıştı. Bu parayla aylarca geçinmek zorundaydı.

Biraz bakınca bütçesini çok sınırlayacak birkaç giysi bulabildi herhalde. Sonuçta Teksas'ın Morganville kasabası ucuzcu mağazalar cennetiydi. Claire de giymeye katlanabileceği bir yerler bulurdu elbette.

Annem bunun olacağını söylemişti, dedi kendi kendine. Düşünmem gerek. Sakın olmalıyım.

Turuncu, plastik bir sandalyeye çöküp sırt çantasına çizilmiş muşambanın üstüne fırlattıktan sonra başını ellerinin arasına aldı. Yüzü ateş gibiydi. Titriyordu ve ağlamak üzere olduğunu biliyordu. Bebek gibi ağlayacaktı. Öyle demişlerdi zaten. Annesinden ayrılıp buraya gelmek için çok küçük olduğunu söyleyip alay etmişlerdi.

Zeki olmak çok kötüydü, insanı bu duruma sokuyordu işte.

Bağınmamak için güçlükle yutkundu. Bağırsa birileri duyardı. Annesiyle babasını arayıp biraz daha harçlık isteyebilir miydi acaba? Belki de 'sadece acil durumlar için' olan kredi kartını kullanabilirdi.

O sırada notu gördü. Nottan çok, makinelerin üzerindeki boyalı brikete yazılmış bir duvar yazısıydı sanki, ama ona yazıldığı belliydi.

SEVGİLİ EZİK. ÇAMAŞIR MAKİNESİNDEKİ PAÇAVRALARI ÇÖP BACASINA ATTIK. İNİP BAKMAK İSTERSEN HABERİN OLSUN.

"Lanet olsun," dedi Claire güçlükle nefes alırken. Gözyaşlarını engellemek için gözlerini kırpmak zorunda kaldı, ama gözyaşlarının nedeni bu kez tamamen farklıydı. Kör, aptalca bir öfke doldurmuştu içini. Monica. Daha doğrusu Monica ve onun sürüsü. Bu kötü, güzel kızlar, sırtlanlar gibi hep sürü halinde gezerdi zaten. Pınl pınl saçları, uzun,

bronz bacakları ve babalarının o kadar parası varken neden onunla uğraşıyorlardı ki sanki?

Ama, tabii, Claire bunun yanıtını biliyordu.

Monica'yı arkadaşlarının ve üst sınıflardan birkaç yakışıklı erkeğin önünde komik duruma düşürmüştü. Çok da zor olmamıştı hem de, oradan geçerken Monica'nın, II. Dünya Savaşıyla ilgili söylediklerini duymuştu. Bunun, Çinlilerin aptalca işi olduğunu söylüyordu.

Claire de basit bir refleksle, "Öyle değildi," dedi. Yurdun koridorundaki koltuklara yayılarak oturan herkes, kola makinesi dile gelmiş gibi hayretle ona baktı. Monica, onun arkadaşları, üst sınıflardan havale ötesi üç oğlan.

Claire panikleyip, "II. Dünya Savaşı," diye devam etti. Kendini duyurduğu bu durumdan nasıl kurtulacağını bilemiyordu. "Şey... Gemek istedim ki... Kore Savaşı daha sonra oldu. II. Dünya Savaşı Almanlarla Japonlar arasındaydı. Pearl Harbor'ı biliyor musun?"

Oğlanlar Monica'ya bakıp güldüler. Monica makyajının havah kusursuzluğunu bozacak kadar olmasa da kızardı. "Hatırlat da tarih ödevlerini senden almayayım," dedi oğlanlardan en yakışıklı olanı Monica'ya. "Bunu hangi cahil biliyor?" gerçi Claire bunu hiçbirinin bilmediğine emindi. "Çalderman, Yaponu yasa."

Claire, Monica'nın, gülerindeki ifadeyi hemen götüne-

meler, kahkahalar ve kurlarla telafi ettiğini gördü. Claire yeniden oğlanlar için görünmez olmuştu.

Kızlar içinse istenmeyen, lanet olası bir yabancıydı. Hayatı boyunca bununla uğraşmıştı. Zeki, ufak tefek ve vasat görünüştekiler hayat piyangosunu bir türlü kazanamıyordu. Her şey için savaşmaları gerekiyordu. Birileri durmadan size gülüyor, vuruyor, sizi görmezden geliyor ya da bunlardan ilk ikisini yapıyordu. Claire çocukken insanların ona gülmesinin hayattaki en kötü şey olduğunu düşünüyordu. Okul bahçesindeki birkaç güç gösterisinden sonra itilip kakılmak birinci sıraya yükseldi. Ama (kısa, iki yıllık) lise hayatı boyunca en kötüsü görmezden gelinmek olmuştu. Oraya herkesten bir sene önce başlayıp onları bir sene geride bırakmıştı. Bu da kimsenin hoşuna gitmemişti.

Öğretmenler dışında kimsenin.

Esas sorunsu, Claire'in okulu gerçekten sevmesiydi. Kitapları, okumayı, bir şeyler öğrenmeyi – tamam kalkülüsü değil belki ama diğer her şeyi seviyordu. Fizik mesela. Hangi normal kız fiziği severdi ki? Anormal olanlar tabii. Asla seksi olamayacak olanlar.

Kabul etmek gerek. Bütün hayat seksi olmakla ilgiliydi. Monica'nın kanıtladığı gibi, dünya birkaç sınıfa bölünmüştü. Claire gibi kızları fark etmek için yörüngesinden çıkarsa da, be-

men yerine oturup güzel olanların etrafında dönmeye başlıyordu.

Bu hiç de adil değildi. Claire kendini paralayıp liseden paçasını kurtarmıştı. Dört tam ortalamayla mezun olup sınavlardan, büyük okullara, efsane okullara kabul edilmeye hak kazanacak kadar yüksek puanlar almıştı. Zeki, mutant, ucube bir kum köçürsenermeyeceği okullara girebilirdi istese. (Tabii o okullarda da büyük ihtimalle çekici, uzun bacaklı zeki, mutant ucube kızlar olacaktı.)

Bunun hiç önemi yoktu. Annesiyle babası, MIT, Cal Tech ve Yale gibi üniversitelerden gelen istekli kabullere bir kez göz atıp bu ihtimallerin bütün yolunu kapamışlardı. Hayır efendim, daha on altı yaşındaki kızları (kendisi neredeyse on yedi olduğu konusunda ısrar ediyordu ama bu doğru değildi) sel okul için beş bin kilometre uzağa gidemezdi. En azından en başta. Bu okullardan birine transfer öğrenci olarak geçmek bir yana, Texas Prairie Üniversitesinden (ya da başka bir deyişle TPEwwwwww) gelen transfer bir öğrenci olmak Claire'in, henüz başında olduğu öğrenim hayatını mahvedecekti.

Ve buradaydı işte. Öğrencilerin yüzde sekseninin ilk üç yıl sonunda başka yere transfer oldukları -ya da okuldan atıldıkları- uyduruk bir okulun uyduruk yurdunun uyduruk üst katına sıkışmıştı. Bir Roma Rakamını belirleyecek

kadar büyük olan dünya savaşlarından biri hakkında bir şeyler öğrenmeye zahmet etmeyen Monica gibiler de onun elak çamaşırlarını alıp çöp boşluğuna atıyorlardı.

Ama bu hiç adil değil, diye haykırdı Claire'in içinde bir şeyler. *Bir planım vardı! Gerçek bir plan!* Monica geç yatıyordu ve Claire de sıf çamaşırlarını yıkamak için parti kalabalığı daha kendine gelemeden ve inek olanlar da derse gidince kalkmıştı. Çamaşırların başından birkaç dakikalığına ayrılıp duş alabileceğini -ki o da ayrı bir felaketti- düşünmüştü. Birinin böyle alçakça bir şey yapabileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Hiçkırıklarını engellemek için yutkunurken çamaşırlarhanenin ne kadar sessiz olduğunu farketti. Kızların yarısı uykuda, yarısı da derste olduğu için bu berbat yer terk edilmiş gibiydi. Gerçi etraf kalabalık ve gürültülüken de berbat bir yurttu burası. Eski, köhne, kötü kızların pusuya yatabileceği köşelerle dolu. Aslında bütün kasaba böyleydi. Morgantville, köhne, tozlu, tuhaf, uyduruk şeylerle doluydu. Sokak lambaları günün sadece belli zamanlarında yanar, yandığı zamanda birbirinden çok uzakta olduğu için hiçbir işe yaramazdı. Yerel kampüs mağazalarındaki insanlar delicesine mutlu görünürdü. Bütün kasaba toza bulanmış olmasına rağmen herhangi bir yerde ne çöp, ne de duvar yazısı görebilirdiniz. Üstelik sokaklarda dilenciler bozuk para dahi dilenmezdi.

Garip!

Annesinin neler söyleyeceği kulaklarında yankılanıyordu Claire'in. *Tatlım, yabancı bir yerdesin diye öyle. Daha iyi olacak. Biraz daha çaba göstermeni gerek.*

Annesi her zaman böyle şeyler söylerdi ve Claire bu tavsiyeye uymanın ne kadar zor olduğunu gizlemek için elinden gelenin en iyisini yapardı.

Eh, Giysilerini geri almaya çalışmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Birkaç kez daha yutkunup gözlerini kuruladı ve içinde taş varmış gibi ağır olan sert çantasını omzuna attı. Sağ elinde siyah iç çamaşırı ve çorabının tekiyle birkaç saniye daha uzaktaki baktıktan sonra çantasının ön görünüşü açıp elindeki kileri aceleyle oraya tıktı. Elinde bunlarla dolayıp kalan son kurtuluşunu da yerle bir etmeye hiç niyeti yoktu.

Merdivenlerin karşısındaki açık kapudan biri, "Bakın burada kim varmış," dedi keyifli bir ses tonuyla. "Çöp karıştırmış."

Claire bir elyle parlı demir tutabzara tutunarak durdu. İçinden bir ses kaç diyordu. Ama içindeki diğer ses de okuduğu kitaplardan öğrendiği şeyi söylüyordu her zaman, kaç ya da sava. Kaçamayacak kadar yorgundu. Claire yavaşça arkaasına dönerken Monica Morrell de saklandığı yurt odasından çıktı. Kendi odası değildi burası, demek yine Erica'nın

kilidini bozmuştu. Monica'nın suç ortakları Jennifer ve Gina da koşup saldırı pozisyonlarını aldılar. Sandaletli, düşük bel pantolon giyen, Fransız manikürlü askerlerdi üçü de.

Monica kasılarak Claire'in karşısına dikildi. Claire, onun havahı pozlar konusunda başarılı olduğunu kendine itiraf etmek zorundaydı. Boyu neredeyse bir seksen olan kızın, beline kadar, ipek çarşaflara benzeyen parlak siyah saçları, tam da doğru miktarda kalem ve maskarayla vurgulanmış kocaman mavi gözleri vardı. Cildi kusursuzdu. Çıkık elmacık kemikleri ve dolgun dudaklarıyla mankenleri andırıyordu.

Zengin ve güzeldi, ama Claire'e göre bunlar onu biraz olsun mutlu etmiyordu. Şu an bu masmavi gözlerin keyiften parıldamasının nedeni Claire'e biraz daha işkence etme fikriydi.

"Senin şimdi lise birde olman gerekmiyor muydu?" diye sordu Monica. "Regl olmaya da başlamışsındır sen!"

"Belki de attığı giysilerini anyordur," dedi Gina gülerek. Jennifer da onun kahkahalarına katıldı. Claire bu mücevher renkli güzel gözlerin, pislik gibi hissetmesine neden oldukları için zevkten parladığına adı gibi emindi. "Çöplerini her yerde bırakıyor!"

"Giysi mi?" Monica kollarını bağlayıp düşünüyormuş gibi yaptı. "Attığımız paçavraları mı diyorsun? Çamaşır makinesini meşgul eden şeyleri hani?"

"Evet, evet, onlar."

"Onlara tertini bile silmem."

"Ben onlarla erkekler tuvaletini bile temizlemem," deyiverdi Jennifer.

Monica sinirlenerek dönüp onu azarladı. "Tabii, sen erkekler tuvaletini iyi bilirsin. Dokuzuncu sınıfta Steve Gillespie'yla orada yapmıştın değil mi?" Monica ağzıyla bir şey emiyormuş gibi yapınca hep birlikte güldüler, ama Jennifer biraz hastanuz görünüyordu.

Claire yanaklarının alev alev yandığını hissetti, ama kızamamıştı. "Aman Jen, Steve Gillespie mi? Aklına daha iyi bir şey gelmiyorsa çemeni kapayacaksın kızım."

Jennifer tabii ki ifasını daha güvenli bir hedefe -Claire'e- yönlüttü. İleri atılıp Claire'i merdivenlere doğru itirdi. "Git de aptal gyslentini al O soluk suratına bakmaktan baktım..."

"Evet işe, güneş diye bir şey dermadın mı?" Gina gözlerini devede.

"Biraz den al," dedi Monica. Uçu de paranın satın alabileceği en güzel bronzluğa sahipti.

Claire dengesini sağlamaya çalıştı. Ağır sırt çantası dengesini iyice bozunca tirabzantılara tutundu. Jen ona doğru hamle yapıp yumruğunu sençe Claire'in köprücük kemikne savurdu. "Dae!" diye bağıttan Claire, Jen'in eline vurdu. Hem de vargıçıyla.

Bir anlık ölüm sessizliğinden sonra Monica çok kade bir sesle, "Az önce arkadaşına mı vurdun seni aptal sürük?" dedi. "Burada böyle hareketler yapabileceğini mi sanıyorsun?"

Sonra da ileri atılıp Claire'in yüzüne sağlam bir tokat attı. Kanını akıtacak. Claire'in gözlerinin önünde yıldızların uçuşmasını, her şeyin kıpkırmızı ve alev alev olmasını sağlayacak kadar sağlam hem de.

Claire tirabzantı bırakıp Monica'nın sarıkok dudaklarına sert bir yumruk geçirdi ve kısacık bir an bunu yaptığına çok sevindi. Ama Monica canı yanmış bir kedi gibi tıslayınca Claire, *aman Tanrım, gerçekten bunu yapmamalıydım* diye düşündü.

Yumruğun gelişini görmedi. Aslında o boş hissizlik ve şaşkınlık arasında darbeyi de hissetmedi. Ama omuzlarındaki sırt çantasının ağırlığı onu yere doğru çekiyordu.

Tam dengesini sağlamışken kindarca gülümseyen Gina onu merdivenlere doğru itti. Claire'in arkasında sadece hava vardı. Aşağı inene kadar tek tek bütün basamaklara çarptı. Sırt çantası açılınca içindeki kitaplar yerlere saçıldı. Yukarıda Monica ve çetesi gülüşüp ellerini birbirlerine vuruyorlardı.

Merdivenlerin sonuna gelmesi sanki bir asır sürdü, sonunda kafasını gürültülü bir sesle duvara çarpanca da her şey birden karardı.

Karanlıkta sadece bir şey daha hatırlıyordu: Monica'nın sessiz, kötü fısıltısı. "Bu gece. Dersini alacaksın pislik. Hiç şüpheli olmasın."

Saniyeler gibi gelmişti, ama Claire kendine geldiğinde başında Monica ya da oğla çetesi değil, Erica vardı. Erica, merdivenin en üstünde, Claire'in dört oda yanında kalıyordu. Yüzü solgun ve endişeli görünen genç kız korkmuştu. Claire gülümsemeye çalıştı, çünkü yanındaki biri korktuğunda yapmanız gereken şey buydu.

Kırdıyana kadar canı yanmıyordu, ama biraz hareket edince kafası zıkkılamaya başladı. Tepesinde doğru korkunç bir ses vardı, Claire elini oraya götürürnce başının çok fena şıngırıldığını farketti. Ama kan yoktu. Dokununca acıyordu, ama öyle "Aman Tanrım kafam karıştı galiba" acısı değildi. Yani Claire en azından öyle umuyordu.

Claire duvara doğru yaslanıp oturmaya çalışırken, Erica ona hava gelmesi için çaresizce ellerini sallayıp, "İyi misin?" diye sordu. Claire hızlıca merdivenlerin yukarısına baktı. Ufukta Monica'dan eser yoktu. Başka kimse gelip Claire'in durumuna bakmamıştı - çoğu başının derde girmesini istemiyorken geri kalanın da düpedüz umrunda değildi.

Claire, "Evet," deyip gülmeye çalıştı. "Ayağım takıldı herhalde."

"Doktor bozuntusuna gitmek ister misin?" Herkes üniversite revirinden ve doktorundan böyle bahsediyordu. "Tanrım, ambulans falan mı çağırsak?"

"Hayır, hayır. Bir şeyim yok." Her yeri deli gibi acıma da, vücudunda kırık çıkık yok gibiydi. Ayaga kalkıp acıyan bacağına baktı ve sırt çantasını toplamaya başladı. Defterleri her yere saçılmıştı. Erica defterleri alıp çantaya geri koyduktan sonra birkaç basamak çıkıp kitapları da topladı. "Yuh Claire, bunların hepsi çok mu lazım? Bir günde kaç dersin var ki?"

"Altı."

"Aklını kaçırmışsın sen." Erica büyük bir iyilik yapıp yattaki havali olmayan kızların Claire'e gösterdiği ilgisizlikten sıyrılmıştı. "Doktor bozuntusuna gitsen gerçekten iyi olur. Çok kötü görünüyorsun."

Claire gülümsedi. Erica merdivenlerin en yukarısına çıkıp odasının kilidinin kırılmasıyla ilgili şikayet etmeye başladı.

Bu gece, dersini alacaksın pislik diye fısıldamıştı Monica. Kimseye haber verip Claire'in boynunun kırılıp kırılmadığını öğrenmeye çalışmamıştı. Claire ölseydi bile umrunda olmazdı.

Hayır, bu doğru değildi. Problem, umursuyor olmasıydı.

Claire'in ağzına kan tadı geldi. Yanılan dudakları kanıyordu. Kanları önce elinin tersiyle sonra da tişörtünün kenarıyla sildi. Ama üzerindeki son giysisi olduğunu hatırlayınca kadar iş isten geçmişti. Bodruma inip giysilerini çöpten çıkamam gerek diye düşündü. Oraya gitme düşüncesi daha doğrusu bu yurttaki herhangi bir yere tek başına gitme düşüncesi birden onu ürperti. Monica bekliyordu. Diğer kızlar da hiçbir şey yapamazdı. Büyük ihtimalle yurttaki en iyi kız olan Erica bile hemen yanına gelmeye çekinmişti. Büyük ihtimalle o da onların gazabına uğramıştı ve şimdi Claire'in orada olup belayı üstüne çekmesi onu rahatlatıyordu. Claire'in küçümseme ve bir sürü zalanlığa maruz kaldığı liseden de beterdi burada. Üstelik hiç arkadaşı da yoktu. Muhtemelen Erica orada karşına çıkan en iyi insandı ama o da Claire'in kanlı kafasından çok odasının kınalı kilidi için endişelenmişti.

Claire tek başınaydı. Daha önce çok korkmuş olsa bile şimdi ödü kopuyordu. Hem de deli gibi. Bugün Monica mafyasının gözünde gördükleri, havalı kızların inek kızlara karşı besledikleri kötü duyguların çok çok ötesinde bir şeydi. Claire daha önce de itilip kakılmış, çelmeletre ve alaycı kahkahalara maruz kalmıştı, ama bu kez aslan avını öldürmeye geliyordu.

Beni öldürecekler.

Titreyerek merdivenlerden inmeye başladı. Bütün bedenini sızlıyordu. Monica'nın yüzüne iz bırakacak kadar şiddetli bir tokat yaptırdığını hatırladı.

Evet. Kesin beni öldürecekler.

Monica'nın kusursuz yüzünde bir iz kalırsa buna hiç şüphe yoktu.

2

Enrica doktor bozuntusuna gitmenin yapılacak en mantıklı şey olduğu konusunda haklıydı. Claire'in bileğine buz konup sorıldı. Doktor yaralarını görünce de kaşlarını çatı. Kanık çıkık yoktu ama birkaç gün boyunca canı yanacaktı. Doktor Claire'e erkek arkadaş falan gibi birkaç ilgisiz soru sordu. Claire de bütün dürüstlüğüyle erkek arkadaşından dayak yemediğini söyleyince, doktor omuzlarını silküp yürürken dikkat etmesini söyledi.

Ona bir izin kağıdı yazdıktan sonra biraz ağrı kesici verip eve gemesini söyledi.

Claire asla oraya geri dönmeyecekti. Odasında fazla bir şey yoktu zaten; birkaç kitap, birkaç fotoğraf, birkaç poster... Orayı evi gibi görme şansı olmamıştı bile ve her ne-

dense kendini orada hiç güvene hissetmemişti. Yurt sadece bir... depoydu sanki. O ya da bu şekilde çocukların ayrılacağı bir depo.

Claire, köhne bankların ve piknik masalarının olduğu, kocaman, boş, beton bir alan olan avludan topallayarak geçti. Avlunun her tarafı, pencereleri olan kutulara benzeyen kısa, çirkin binalarla çevriliydi. Mimarlık öğrencilerinin projesiydi herhalde. Claire binalardan birinin birkaç yıl önce çöktüğünü duymuştu. Ayrıca, hademelerden birinin kimya laboratuvarında başının kesildiğine ve hayaletinin de binada dolaştığına dair bir söylenti vardı. Karanlık olunca etrafta zombilerin dolaştığına inanıldığından, Claire odasına çok fazla eşya koymuyordu.

İkinci vaktiydi. Avluda fazla öğrenci yoktu. 90'lı yıllarda güneş Eylül ayında hala tepede olmasına rağmen, avlunun gölge olmaması harika bir tasarımdı doğrusu! Claire bir okul gazetesi alıp güneşin ısıttığı ateş gibi olmuş banka oturdu ve gazetenin ev ilanları sayfasını açtı. Yurt odaları söz konusu bile değildi, yirmi yaşın altındaki kızları sadece Howard Hall'la Lansdale Hall kabul ediyordu. Claire'in yaşı kızlarla erkeklerin karışık kaldığı yurtlara kabul edilecek kadar büyük değildi. Aptal kurallar herhalde kızların kabank etekler giydiği eski zamanlarda yazıldı diye geçirdi içinden Claire. Yurt listesini tararken KAMPÜS DIŞI'na atladı. Tabii

kampüs dışında yaşamasına izin yoktu, annesiyle buluş-
deliye dönüp hiç dinlemeden bu komuyu kestirip attı.
Ama Monica'yla ailesinin garabı arasında bir seçim yapma-
sı gerekiyorsa kesinlikle ikincisini seçecekti. Sonuçta en
önemli şey kendini güvende hissedip çalısabileceği bir yer
bulmaktı.

Oyle değil mi?

Elani çantasına daldırıp cep telefonunu çıkardı ve kapsa-
ma alanını kontrol etti. Teksas'ın ortasındaki geniş düzlük-
te yer alan Morganville'de her şey gibi kapsama alanı da ki-
sıtlıydı. Moğolistan'da falan değilseniz buraya dağ başı de-
nilebilir. Sadece iki bar vardı, ikisi de iyi olmasa da idare
ederdi.

Claire numarayı çevirdi. Karşısına çıkan ilk kişi birini
bulduklarına söyledi ve Claire daha *teşekkürler* diyemeden
telefon yüzüne kapandı. İkincisi tuhaf, itihyat bir adama
benziyordu. Üçüncüsü de tuhaf yaşlı bir kadındı. Dördün-
cüsüyle... şey dördüncüsü tamamen tuhaftı.

Beşinci ilanda **ÜÇ EV ARKADAŞI YANLARINA DÖR-
DÜNCÜ ARIYOR**, kocaman eski bir ev, mahremiyet garan-
ti, makul kira ve fatura paylaşımı, yazıyordu. Gerçi Claire
makul kira'yı ödeyip ödeyemeyeceğini bilmiyordu. O daha
çok 'sudan ucuz' arıyordu. Ama en azından diğerlerinden
daha az tuhaf görünüyordu. Üç ev arkadaşı. Bu da, Moni-

ca'yla arkadaşları peşine düşerse onu savunacak... ya da en
azından evi savunacak üç kişi demekti. Hmmmmmm.

Numarayı tuşlayınca karşısına telesektrelerde yumuşak,
genç bir erkek sesi çıktı.

"Merhaba, Cam Ev'i aradınız. Michael'i arıyorsanız gün-
düzleri uyuyor. Shane'i arıyorsanız iyi şanslar çünkü hangi
cehennemde olduğunu hiç bilmeyiz..." Uzaktan en az iki
kişinin kahkahaları duyuldu. "Eve'i arıyorsanız ona cep te-
lefonundan ya da işyerinden ulaşabilirsiniz. Ama hey. Bir
mesaj bırakın. Ayrıca boş oda için arıyorsanız gelip bir ba-
kın. 716 West Lot Caddesi." Gazozdaki kabarcıklar gibi ki-
kırdayan tamamen farklı bir kız sesi, "Evet, konağı arayın,"
dedi. Sonra da üçüncü bir erkek sesi araya girdi, "Rüzgar
gibi Geçtiyle Adams Ailesi karşımı bir şey." Yine kahkaha-
lar ve ardından da bir bip sesi duyuldu.

Claire gözlerini kırıp öksürdüktan sonra, "n... merha-
ba," dedi. "Ben Claire? Claire Danvers? Ben şey için... m...
oda için aramıştım. Kusura bakmayın." Sonra da panikle te-
lefonu kapattı. Bu üç kişi gayet normal ve birbirine yakın
gibiydi. Claire önceki deneyimlerinden, böyle yakın arka-
daşların, aralarına onun gibi küçük, cılız inekleri almadıkla-
rını biliyordu. Seslerinden kötü insanlara benzemiyorlardı,
sadece kendilerine güvenleri vardı. Yani Claire'in sahip ol-
madığı bir şeye sahiplerdi.

Claire listenin geri kalanını kontrol edince morali bozuldu. Pek bir seçenek kalmamıştı. Tanrım, ben bittim. Eniş bir sefil gibi hankta uyuyamazdı, yurda da dönemezdi. Mutlaka bir şeyler yapması gerekiyordu.

Pekala, dedi kendi kendine. Bir taksi çağırmak için telefonunu yeniden çıkardı.

716 Lot Caddesi. Rüzgar gibi Geçtiyle Adams Ailesi kaçırmış bir şey. Öyle olsun.

Belki ona acı da bu ilginç geceyi geçirmesi için evlerinde bir yer verileirdi.

Taksi yoförü Morganville'deki tek taksiciydi herhalde. Şehrin bir ucundaki Teksas Prairie Üniversitesi'nin kampüsü dışında sadece on bin kişinin yaşadığı kasabada gelmesi bir saati buldu. Claire, ailesi onu kasabaya bıraktığından beri, yani altı haftadır bir arabaya binmemişti. Zaten kampüsten sadece bir mahalle öteye, o da ikinci el kitap almak için gitmişti.

"Biriyle mi buluşacaksın?" diye sordu taksici. Claire pencereden dükkanların kapının önüne koydukları terzahılara bakıyordu; ikinci el giysi mağazaları, ikinci el kitapçılar, bilgisayar dükkanları ve ahşap Yunanca harflerden başka bir şey satmayan dükkanlar. Hepsi de okul ihtiyaçlarını karşılıyordu.

"Hayır," dedi Claire. "Neden sordunuz?"

Taksici omuzlarını silkti. "Siz çocuklar genelde arkadaşlarınızla buluşursunuz. Eğlenmek istiyorsan..."

Claire ürperdi. "İstemiyorum. Ben... evet birileriyle buluşacağım. Biraz hızlı gidebilir miyiz lütfen?"

Adam homurdanıp sağa döndü. Kasaba, bir mahalleyle üniversite şehrinde tuhaflıklar şehrine dönüşmüştü. Claire bunun tam olarak nasıl olduğunu anlayamıdı. Bütün binalar aşağı yukarı aynı olsa da, buradakiler daha donuk ve eski görünüyordu. Sokakta sadece birkaç kişi vardı. Onlar da başlarını yere eğmiş, hızlıca yürüyordu. İnsanlar iki-üç kişi birlikte yürürken bile birbirleriyle sohbet etmiyordu. Taksi geçerken başlarını kaldırıp baktıktan sonra, sanki başka bir araba bekliyorlarmış gibi başlarını yeniden yere indiriyorlardı.

Küçük bir kız, annesinin elini tutmuş yürüyordu. Taksi karnızı ıskıta durunca kız el salladı. Claire de ona el salladı.

Kızın annesi başını kaldırıncı birden paniğe kapıldı ve kızı çekştirerek ikinci el elektronik eşyalar satan bir mağazaya sokuverdi. Vay canına, diye düşündü Claire. O kadar korkutucu mu görünüyorum? Belki öyleydi. Ya da belki de Morganville'liler çocukları konusunda aşırı dikkatli davranıyordu.

Claire düşününce bu kasabada bir şeyin eksik olduğunu farketti. İlanlar. Hayatı boyunca telefon direklerine yapıştı-

nlmış sayısız ilan görmüştü... kayıp köpek ilanları, kayıp çocuk ya da yetişkin ilanları...

Hiçbiri yoktu. Hiçbiri.

Taksici, "Lot Caddesi," diye bildirip taksiyi aniden durdurdu. "On buçuk.

Claire hayrete düşerek beş alabilmek yol  ı mı? dedi kendi kendine. Yine de parayı  dedi. Adam giderken arkasından parmağıyla hareket çekmeyi düşündü, ama taksici tehlikeli birine benziyordu. Hem Claire de öyle şeyler yapan bir kız değildi. Yani genelde. O gün kötü bir g nd .

Sart çantasını yeniden kaldırıp sırtına atınca, omzundaki bir yaraya vurdu. Çantayı neredeyse ayağının üstüne düşecekti. Gözleri acıdan doldu. Bleden kendini yorgun ve halsiz hissetti. Korkuyordu. En azından kampüse biraz almıştı, kısmen tanıdık bir yerdeydi. Ama kasabanın içinde kendini tamamen yabancı hissediyordu.

Morganville'in rengi kahverengiye. Güneşin kavurduğu, rüzgarın ve havanın dövdüğü bir kasabaydı burası. Sıcak yaz, yerini sıcak sonbahara bırakıyordu. Ağaçların g leşmiş ve kurumuş yaprakları -ne ağacıydı onlar acaba- rüzgarda kağıt gibi sallanıyordu. West Lot Caddesi kasabanın varoş yerleşim bölgesine yakın, eski bir mahalleydi. Sıvaları dökülen, boyaları solmuş tek katlı evlerin özel bir tarafı yoktu.

Claire ev numaralarını sayınca 712'nin yanında durduğunu farketti. Dönüp arkasına bakınca korkuyla yutkundu. Telefonda evi tarif eden çocuk gerçekten de doğru söylemişti. 716,  savaştan fırlamış bir şey, ya da bir film setiydi sanki. Kocaman, gri sütunlar.  nde geniş bir veranda. İki kat pencereler.

Ev kocamandı. Tamam, o kadar da kocaman değildi belki ama Claire'in hayal ettiğinden çok daha büyüktü. Bir  ğrenci b rl ğinin evi olabilecek kadar büyüktü, aslında tam da buna uygundu. Claire kapının üzerinde yunanca harfleri hayal edebiliyordu.

Ev terkedilmiş görünüyordu, ama doğruyu söylemek gerekirse sokaktaki bütün evler  yleydi. Daha akşam olmadiğından kimse işten eve d nememişti. Bembeyaz g n şinde, kenarları çamura bulanmış birkaç araba parklıyordu. Ama 716'nın önünde araba yoktu.

Bu kötü bir fikirdi, diye düşündü Claire. Panikle birlikte gözleri yine doldu. Ne yapacaktı? Kapıyı  alıp ev arkadaşları olmak için yalvaracak mıydı? Bu nasıl eziklikti böyle? Onun zavallı bir budala olduğunu düşüneceklerdi. Parasını taksiye harcaması da çok aptalca bir fikirdi zaten.

Hava sıcaktı, Claire çok yorgundu. Camı acıyordu, yetiştirmesi gereken ödevleri vardı. Yatacak yeri yoktu ve aniden her şey çok fazla geldi.

Çantasına yere bırakıp yaralı yüzünü ellerinin arasına aldı ve çocuk gibi haçlanarak ağlamaya başladı. Monica'nın, "Be-bek gibi ağla," derişini hayal edince daha şiddetli ağladı. Be-den eve, annesiyle babasına gitme fikri ve ona verecekti oda, bu ülkündü, çığır dünyadaki her şeyden daha iyi geldi.

"Hey," dedi bir kız sesi. Biri dirseğine dokundu, "Hey, iyi misin?"

Claire acıyla bağırıp ayağa fırladı. İncinmiş bileğinin üzerinde güçlkle durmaya çalışırken neredeyse yere kapaldı-nacaktı. Onu korkutan kız destek olmak için Claire'in kola-nu tuttu. O da çok korkmuş görünüyordu. "Özür dilerim Tanım, ne kadar sakarım! İyi misin?"

Kız, Monica, Jen ya da Gina değildi. Aslında Claire'in üniversite kampüsünde gördüğü kimsede değildi. Bu kız çok gotikti. Öyle kötü anlamda değil. Claire'in okulda tanıdığı 'havah görünmeyerek havah olmaya çalışıyorum' tavırları-ndaki gotik kızlardan değildi. Ama siyaha boyalı, kabank ke-simli saçları, soluk makyajı, koyu göz kalemi ve rimeli, kı-rmaz, siyah çizgili çorabı, biçimsiz siyah ayakkabıları ve si-yah, plili mini eteği karanlık tarafın bir üyesi olduğunu açık-ça gösteriyordu.

"Adam Eve," diyerek gülümsedi kız. Claire'i özel bir sa-kaya davet eden tatlı, komik bir gülümsemeydi bu. "Cid-den, adımı öyle koymuşlar. Ne olacağımı biliyorlarmış san-

ki." Gülümsemesi kayboldu ve dikkatlice Claire'in yüzünü inceledi. "Vay canına. Gözün iyi moranmış. Kim yaptı?"

"Hiç kimse." Gotik Eve'in Züppe Monica'nın en yakın ar-kadaşı olmasına imkan olmadığını bilmesine rağmen, bunu hiç düşünmeden söyleyivermişti. "Bir kaza oldu."

"Tabii," dedi Eve yumuşak bir sesle. "Ben de öyle kaza-lar geçirdim. Yumrukların üstüne falan düştüğüm oldu. Dedim ya çok sakarındır. İyi misin? Doktora falan ihtiyacın var mı? İstersen seni arabayla götürebilirim?"

Eve yanlarındaki sokağı işaret etti. Claire gözlerini kuru-larken, kaldırıma yanaşmış eski, siyah Cadillac'ı farkettil. Ar-ka dikiz aynasından keyifli görünen bir kurukafa sallanıyor-du. Claire arka tamponun da kimsenin duymadığı müzik gruplarının çıkartmalarıyla dolu olduğuna emindi.

Eve'i çoktan sevmişti. "Hayır," deyip elinin tersiyle göz-lerini silkti. "Ben, m... şey, özür dilerim. Gerçekten korkunç bir gün geçirdim. Sizin odayı sormak için gelmişim, ama..."

"Tabii ya, oda" Eve bunu tamamen unutmuş gibi parma-ğını şaklattı ve heyecanla iki üç kez aşağı yukarı zıpladı. "Harika! Ben de mola verip eve gelmişim. Common Gro-unds diye bir kafe var biliyor musun? Orada çalışıyorum. Mi-ke daha uyanmaz, ama istersen gelip evi görebilirsin. Sha-ne buralarda mı bilmiyorum, ama..."

"Bilmem ki nasıl olur..."

"Çok iyi olur. Kesinlikle gelmelisin." Eve gözlerini devirdi. "Eve girmeye çalışan kaç sersemle karşılaştık inanamazsın. Cidden. Hepsi kaçtı. Sen şimdiye kadar gördüğüm en normal adaysın. Seni ikna etmeye çalışmadan elimden kaçırırsam Michael canıma okur."

Claire gözlerini kapı. Kendisinin normal olduğunu kabul etmeleri için yalvararak kendisi olacağını düşünüyordu. Ama şimdi... Eve onun normal olduğunu mu düşünüyordu?

"Tabii," dediğini duydu. "Evet, çok isterim."

Eve, Claire'in sırt çantasını alıp onu kendi omzuna, tabii şeklindeki, gri çivilerle süsü siyah çantasının üstüne attı. "Beni izle." Sıçrayarak kapıyı açmak için zarif, Güneyli, gratik verandaya çıktı.

Yakından ev iyice eski görünüyordu, ama öyle harabe gibi de değildi. Biraz yıpranmış diye karar verdi Claire. Onu burası biraz boyanabilir, doküme demir sandalyeler de biraz cilalanabilirdi. Ön kapı yakından iki kat büyüktü, tepesinde de kocaman buzlu camdan bir bölme vardı.

"Hey!" diye bağırdı Eve. Claire'in sırt çantasıyla kendi çantasını koridordaki bir masanın üzerine, anahtarlarını da uçunda demirden bir maymun olan antika görünümlü bir kül tablasına bıraktı. "Ev arkadaşlarını! Normal bir tane bulduk!"

Kapı kendi kendine çarparak kapanınca Claire'e bunu yorumlamanın birkaç yolu var gibi geldi, bunlardan biri

-*Texas Testere Katliamı* filmi- pek de iyi değildi. Claire olduğu yerde donmuş kalmış halde etrafına bakındı.

Evin içindekiler korkutucu değildi en azından. Bir sürü ahşap şey vardı, etraf temiz ve sadeydi. Köşelerdeki sıvalar dökülmüştü. Ortalık limon ve bir de... acılı Meksika fasulyesi kokuyordu.

Eve yine, "Hey!" diye bağırp koridorun ucuna yürüdü. Burası daha büyük bir salona açılıyordu. Claire'in görebildiği kadarıyla içeride kocaman deri kanepeler ve kitap rafları vardı - tıpkı gerçek bir ev gibi. Kampüs dışı evler böyle oluyordu herhalde. Öyleyse yurt hayatından sonra büyük bir adım demekti. "Shane, fasulye kokusu geliyor. Burada olduğunu biliyorum. Şu kulaklıkları kulağından çıkar"

Claire, *Texas Testere Katliamı*'nın böyle bir odada gerçekleşeceğini hayal edemiyordu. Bu iyi bir şeydi. Hem seri katil ev arkadaşlarının fasulye yapması da pek akla yatkın değildi. Kokusuna bakılırsa başarılı bir acılı fasulye yemişti hem de. Galiba sarımsaklı.

Claire çekinerek koridorda birkaç adıma attı. Eve'in ayak sesleri başka bir odadan, belki de mutfaktan geliyordu. Ev çok sessiz görünüyordu. Hiçbir şey önüne atlayıp onu korkutmayınca, Claire adımlarını bir bir dikkatlice atıp büyük salona yürüdü.

Bir oğlan kanepeye yayılmış –sadece oğlanların yayılabileceği şekilde– esneyip başını ovuyordu. Claire selam vermek için mi, yardım çığlığı atmak için mi bilemeden ağzını açınca, oğlan sırtıp parmağını dudaklarına götürerek susuşareti yaptı. "Hey," diye fısıldadı. "Ben Shane. N'aber?" Birkaç kez göz kırpıp ifadesini hiç değiştirmeden, "Abi görün fena morarmış," dedi. "Çok acıyor, değil mi?"

Claire hafifçe başını salladı. Shane bacaklarını kanepeden indirip dizgince oturdu. Dineklilerini dizlerine koyup Claire'i izledi. Kahverengi saçları punk görünümünecek şekilde tuhaf kade kesilmişti. Büyükle bir çocuktaki, yani Claire'den büyükle. On sekiz falan vardı. İri ve uzun boyundaydı. Claire'i normalden daha ufak tefek hissettirecek kadar yapılıydı vücudu. Gözleri kahverengiydi gözleri ama Claire sadece birkaç kaçamak bakışta dipden onlarda göz gözle gelmeye cesaret edememişti.

"Sen bir de öbür kızın halisi göz derimin şeridi," dedi Shane.

Claire başını salladı, bu ufak hareketi bile çok fena canına yakmış. "Hayır, ben... m... nereden bildiri?"

"Kız olduğuna mı? Basit. Erkek olsa, yürürken böyle il bacakacak bir yumrukla seni hastanelik ederdi. Ee, nasıl oldu? Bela arayan bir tipe benzemiyorsun."

Claire bu sözden alınması gerektiğini düşündü. Ama bütün bu olanlar anlamsız bir rüya gibi gelmeye başlamıştı.

Belki de hiç uyanmamıştı. Belki bir hastane odasında komada yatıyordu da Shane de Alice Harikalar Dişyan'ndaki sırtkan kedinin uyduruk bir kopyasıydı. "Ben Claire," deyip beceriksizce elini salladı Claire. "Merhaba."

Shane başıyla deri bir koltuğı işaret etti. Claire koltuğı oturunca bedeninde bir rahatlama hissetti. Kendini evde gibi hissetmişti, tabiri ki burası evi değildi, bunun olamayacağını düşünüyordu. Buraya uygun değildi. Aslında buraya uygun birini hayal edemiyordu.

"Bir şey ister misin?" diye sordu Shane birden. "Kola var. Fasulye? Ya da eve dönüş bileti mesele?"

"Kola olur," dedi Claire, sonra kendini de şaşırtarak, "biraz da fasulye," diye ekledi.

"Harika seçim. Kendim yaptım. Fasulyeyi yani, kolayı değil." Kanepeden kalkıp çıplak ayaklarıyla Eve'in gişisi mutfuğı doğru yürüdü. Vücuduna göre tuhaf şekilde ince kemikliydı. Claire marulılar duydu. Kendini koltuğun yumuşaklığına teslim edip gevşedi. O ana kadar evin serin olduğunu farketmemişti. Tavandaki pervane kızgın, acıyan yüzüne serin hava savuruyordu. Çok iyi geldi.

Eve'in ayaktaabıllarının sesini duyunca gözlerini açtı. Eve'in elindeki tepsi de kırmızı beyaz teneke bir kola kutusu, bir kase, bir kaşık, bir de buz torbası vardı. Tepsiyi üzerine koyduğı sehpayı dizleriyle Claire'e doğru itti. "Önce buz

torbası," dedi. "Shane'in fasulyenin içine ne koyduğunu a-
la bilemezsin. Kork hence."

Shane kanepeye yaslanıp kendi kolasını içmeye başladı.
Eve ona kızgın bir bakış fırlattı. "Bana da getirdiğin için şük-
ol." Koyu göz makyajı gözbebeklerini olduğundan çok da-
ha büyük gösteriyordu. "Gıcık."

"İçine zombi pisliği koymak ister misin bilemedim."

"Gıcık! Sen ye, ben kendime alırım."

Claire kapıyı açıp koyu, etli, baharatlı, sarımsaklı fasulye-
den çekinerek bir kapık aldı. Gerçekten de lezzetliydi. Kas-
tinin yemeklerine alıştıktan sonra bu... süperdi. Claire ye-
meğe yumulurken Shane kollarını kaldırıp onu izledi. "Ha-
rika," diye mırıldandı Claire. Shane teşekkür ederim man-
asında gülümsedi. Claire kasesinin yarısına geldiğinde, bir
elinde kendi tepsiyle geldi. Tepsiyi sehpanın öbür ucuna
koyup bağdaş kurarak yere oturdu.

Yemeğe başlayınca, "Fena değil," dedi. "En azından bu
kez. Aman Tanrım sonunu koymamışsın."

"Kendime bir porsiyon onunla yaptım," dedi Shane.
"Üzerinde tehlikelidir etiketi var, buzdolabında. Yanarım
karışmam yanı. Kızı nereden buldun?"

"Dışarda. Odayı görmeye gelmiş."

"Yeterince sağlam olup olmadığını anlamak için öc-
dövdün mü?"

"Çok komik fasulye oğlanı"

"Sen Eve'e aldırma," dedi Shane, Claire'e. "İş günlerin-
den nefret eder. Bronzlaşmaktan korkuyor."

"Evet, Shane de çalışmaktan nefret eder. Ee, adın ne?"

Claire ağzını açtı, ama Shane ev arkadaşının bir sıfır önü-
ne geçmek için ondan önce davrandı.

"Claire. Ne, adını sormadın mı? Kızın biri onu patakla-
mış. Yurttaki kaltaklardan biridir herhalde. Oranın nasıl ol-
duğunu bilirsin."

İkisi baktılar. Uzun bir bakıştı bu. Eve, Claire'e döndü.
"Doğru mu? Yurtta dayak mı yedin?" Claire başını sallayıp da-
ha fazla şey söylemek zorunda kalmamak için ağzına yemek
tıktırdı. "Fena olmuş. Demek bu yüzden oda anyorsun."
Claire yine başını salladı. "Yanında da fazla bir şey yok."

"Çok eşyam yok," dedi Claire. "Sadece kitaplar. Odamda
birkaç şey daha vardı. Ama... eşyaları almak için oraya git-
mek istemiyorum. Bu akşam olmaz."

"Neden ki?" Shane yerden eski bir beyzbol topu alıp onu
yüksek tavana doğru fırlattı. Top pervanenin kanatlarını son
anda kaçırdı. Shane zorlanmadan topu tuttu. "Seni patakla-
mak için yine yolunu mu gözlüyorlar?"

Claire, "Evet," deyip çabucak biten fasulyesine baktı.
"Öyle tahmin ediyorum. Sadece o değil... arkadaşları da
var. Ben de... şey. Orası... berbat bir yer."

"Oradaydım," dedi Eve. "Ah, yani hala oradayım."

Shane topu ona atar gibi yaptı. Eve başını eğdi.

"Michael ne zaman kalkıyor?"

Shane topu yine ona doğru atar gibi yaptı. "Of Eve, ilgimiyorum. Adamı severim, ama sevişmiyoruz. Kapsunu çalıyor. Ben de hazırlanayım."

"Neden hazırlanıyorsun?" diye sordu Eve. "Cidden yize dayanı çıkıyorsun değil mi?"

"Cidden çıkıyorum. Bowling oynamayacağız. Adı Laura. Daha fazla ayrıntı istiyorsan herkes gibi videoyu indirmen gerek." Shane kanepeden kalkıp ikinci kata çıkan geniş merdivenlere yöneldi. Claire yatak odalarının ikinci katı olduğunu tahmin etti. "Görüşürüz Claire."

Eve sinirli bir ses çıkardı. "Dur bir dakika! Ne diyorun? Kalkan mı, kalmayan mı?"

Shane elini salladı. "Farketmez. Bence iyi bir." Tuhaf, tatlı, çarpık bir gülümsemeyle hızla Claire'e bakıp merdivenleri çıktı. Bir atlet gibi hareket ediyordu ama Claire'in alışık gibi kendini beğenmiş değildi. Bayağı çekici biriydi aslında.

"Oğlanlar işte," diye iç geçirdi Eve. "Bu evde bir kız daha olması harika olur. Bunların hepsi, Tabii, farketmez de yip durur. Ama iş temizlik yapmaya ya da bulaşık yıkamaya gelince birden hayalet olurlar. Hizmetçileri olmak istemir-

yorsan, kendi işlerini yaptırana kadar onlara bağırman lazım. Yoksa seni ezer geçerler."

Claire gülümsedi, daha doğrusu gülümsemeye çalıştı. Ama yanları dudakları zonkluyordu. Yara yeniden açılmıştı galiba. Kan çenesine süzüldü. Claire tepsideki peçeteyi alıp dudaklarına bastırdı. Eve kaşlarını çatıp sessizce onu izledi. Sonra da yenden kalkıp buz torbasını aldı ve buzları Claire'in başındaki şişliğe hafifçe bastırdı. "Böyle nasıl?" diye sordu.

"Daha iyi." Gerçekten de daha iyiydi. Buz anında acıyı uyuşturmaya başlamıştı. Yedikleri de yanında güzel, sıcak bir ateş yakmıştı. "İhtiyaç... şey... odayı sormam gerek galiba..."

"Michael'la tanışman lazım, onun da evet demesi gerekiyor. Ama çok tatlı biridir. Ha, ayrıca buranın sahibi o. Yani ailesi. Galiba birkaç yıl önce taşınıp onu burada bırakmışlar. Benden altı ay büyük. Hepimiz on sekiz yaşıdayız. Michael en büyüğümüz."

"Gündüzleri mi uyuyor?"

"Evet, yani ben de gündüzleri uyumayı severim, ama onunki başka bir şey. Gündüz ayakta olmaktan hiç hoşlanmadığı için bir keresinde ona vampir demiştim. Ona hiç komik gelmemişti."

"Vampir olmadığına emin misin?" dedi Claire. "Filmelerde görmüştüm. Çok sinisi oluyordular." Claire şaka yapıyordu ama Eve gülmedi.

"Çok eminim. Öncelikle Shane'in fasulyelerini yiyor, ki yemeğin içinde Tannı biliyor ya bir düzine Drakulayı patlamaya yetecek kadar sarımsak var. Bir keresinde de haça dokunmasını sağlamıştım." Eve kolastından büyük bir yudum aldı.

"Ne yaptın? Dokunmasını mı sağladın?"

"Evet, tabii ki. Yani, bir kız çok dikkatli olmalı. Özellikle de buralarda." Claire boş boş bakması olmalı ki Eve gözlerini devirdi. Bu en sevdiği ifade olmalıydı. "Morganville'de. Bilirsin ya?"

"Ne olmuş ki buraya?"

"Yani bilmiyor musun? Nasıl bilmezsin?" Eve, kolastını bırakıp dizlerinin üstünde doğrularak dizeklerini sehpa ya dayadı. Koyu makyajının altında çok içten görünüyordu. Koyu kahverengi gözlerinin kenarları bal rengiydi. "Morganville vampirlerle dolu."

Claire güldü.

Eve gülüyordu. Sadece bakta.

"Şey... şaka yapıyorsun değil mi?"

"TPU'dan her sene kaç kişi mezun oluyor?"

"Bilmem... Berbat bir üniversite, herkes başka yerlere transfer oluyor herhalde..."

"Herkes gidiyor. Ya da en azından ortaya çıkmıyorlar. Bunu bilmediğine inanamıyorum. Buraya gelmeden önce

kimse söylemedi mi? Bak, şehri vampirler yönetir. Onlar başta yani. Sen de ya işin içinde, ya da dışındasındır. Onlar için çalışsan, onlar yokmuş gibi davranıp olaylar olurken başını diğer tarafa çevirirsen, sen ve ailen bir giriş kartı alırsınız. Korunursunuz yani. Yoksa..." Eve bir parmağıyla boğazını kestiymiş gibi yapıp gözlerini iyice açtı.

Tabii ya, diye düşünerek kaşığını bıraktı Claire. Kimse-nin bu insanlarla birlikte kalmamasına şaşmamak gerek. Kafayı üşütmüşler. Çok kötüydü. Delilik kısmı dışında onlardan gerçekten hoşlanmıştı.

Eve, "Kaçık olduğumu düşünüyorsun," deyip iç geçirdi. "Seni anlıyorum. Ben de öyle olduğumu sanıyordum, ama koruma altındaki bir evde büyüdüm. Babam şu şirkette çalışıyor. Annem öğretmen. Ama hepiniz bunlardan takıyoruz." Bileğini uzattı, siyah, deri bir bilekliği vardı. Claire bilekliğin üzerindeki kırmızı sembolü çıkaramadı. Çinceye benziyordu. "Gördün mü, benimki kırmızı? Süresi geçti. Sağlık sigortası gibi bir şey. Çocuklar on sekiz yaşına kadar sigortaya dahil. Benimki altı ay önce doldu." Üzüntüyle bileğine bakıp omuzlarına sildi ve bilekliği çıkarıp tepsiye bıraktı. "Artık takmasam da olur galiba. Kimseyi kandıramayacağımı ne de olsa."

Claire çaresizce ona bakıp saçma bir şakanın kurbanı olup olmadığını anlamaya çalıştı. Kesin Eve birden kahkaha-lar atıp buna kandığı için ona aptal diyecek, Shane de sak-

landığı yerden çıkıp onunla alay edecekti. Arkasından güle-
rek onu kapının önüne koyacaklardı büyük olasılıkla. Du-
ya böyle işliyordu çünkü. Sevmediğiniz insanları illa deli o-
mek istersiniz. Her şey doğrudan söylense olmaz mıydı?

Diğer seçenek de, Eve deli değildi, ama Claire bunu di-
şünmek bile istemiyordu. İnsanların yolda başları önde ha-
lica yürüdüğünü hatırladı. Annenin dostça el salladı diye
korkuyla kızını çektiğimesi gözlerinin önüne geldi.

"İyi. Deli olduğumu düşün," diyerek yerine oturdu Eve.
"Neden olmasın? Seni inandırmaya çalışmayacağım. Sade-
ce... karanlık olunca tek başına dışarı çıkma. Bulabilirsin
korunan birini al yanına. Bilekliklerine bak." Bir parmağı-
la kendi bilekliğini dürttü. "Aktifken sembol beyaz oluyuz."

"Ama ben..." Claire söyleyecek bir söz arayarak öksü-
dü. Söyleyecek güzel bir sözünüz yoksa... "Tamam. Teşek-
kür ederim. Şey... acaba Shane?"

"Shane mi? Korunup korunmadığını mı soruyorsun?" Eve
homurdandı. "Gibi! Öyle olsa bile, ki bundan şüpheliyim, an-
la itiraf etmez. Bileklik falan takmıyor. Michael da koruma al-
tında değil. Ama evlerin üzerinde standart bir koruma var. Biz
burada dışlanmış gibiyiz. Evlerin numaralarında koruma var."

Bu konuşma, Claire'in başının üzerinde bir buz tortusu
varken, kola ve fasulyenin üstüne çok garip gitmişti. Claire
elinde olmadan esnedi. Eve güldü.

"Yatmadan önce anlattığım bir masal olsun," dedi. "Gel
sana odayı göstereyim. En kötü ihtimalle biraz uzan, buzlar
işe yarasan, sonra da tüyersin. Ya da kalkınca gitmeden Mic-
hael'la görüşmeye karar verirsin. Senin bileceğin iş."

Soğuk bir hava dalgası gelince Claire ürperdi. Herhalde
kafasının üstündeki buzlar ve yorgunluğuyla ilgiliydi. Elini
cebine sokup doktorun verdiği hapları buldu ve kolasının
son yudumuyla bir ağır kesici aldı. Sonra da tepsiyi mutfığa
götürürken Eve'e yardım etti. Mutfak kocamandı. Taş lavabo-
lar ve eski, cilalı tezgahlar vardı. Köşelere sıkıştırılmış iki mo-
dem eşya, ocakla buzdolabı biraz garip duruyordu. Acılı fa-
sulye hala kırıyan toprak bir güveç kabından alınmıştı.

Bulaşıklar yıkanıp çöpler boşaltıldığında Eve, Claire'in
sırt çantasını alıp ona yukarıya doğru yol gösterdi. Üçüncü
basamağa gelince Eve panikle dönüp, "Hey sen alabilir mi-
sin?" diye sordu. "Biliyorsun ya..."

"Sorun değil," diye yalan söyledi Claire. Bileği çok fena
acıyordu ama odayı görmek istiyordu. Daha sonra onu ka-
pının önüne koysalar bile en azından bir kez daha bir ya-
takta uyumak istiyordu, ne kadar eski ve rahatsız olursa ol-
sun. Üst kata on üç basamak vardı. Basamakların her birini
güçlekle çıkarken Shane'in önceki çıkışında dokunmaya ih-
tiyaç duymadığı parmaklıklarda terli parmak izleri bıraktı.

Eve'in adımlarının sesi cilalı parkelerin üstünde serili es-
ki, zengin görünümlü, renkli kilimin üstünde kesildi. Yuka-

nda altı kapı vardı. Kapıların yanından geçerken Eve içini edip odaları tanıdı. "Shane'in." İlk kapı. "Michael'in." İkinci kapı. "Burası da onun. İki katı büyüklükte bir oda." Çöğücü kapı. "Ana banyo." Dördüncü. "İkinci banyo aşağıda. Ama o acil durum banyosu gibi bir şey. Shane saçını yaparken bir saat kadar banyoda kalabiliyor da..."

"Bok yel" diye bağıda Shane kapalı kapının ardından Eve yumruğunu kapıya vurdu ve Claire'i son iki kapıya götürdü. "Bu benimki. Sondaki de senin."

Kapı açılırken hayal kurgusuna hazırlanan Claire'in nefesi kesildi. Birincisi oda çok büyüktü. Yurt odasının üç katıydı. İkinci köşedeydi ve panjurlarla, perdelerle gölgelenen üç -iç- penceresi vardı. Yatak da yurttaki gibi küçük değil, köşelerinde sağlam ahşap sütunları olan çift kişilik bir yataktı. Duvarın yanında Claire'in jindiyeye kadar sahip olduğu gysilerin dört beş kat fazlasını alabilecek kadar büyük bir şifonyer vardı. Artı bir dolap. Artı...

"Şuradaki televizyon mu?" diye sordu Claire kısık bir sesle.

"Evet. Kablosu yayın. Ama televizyonu odadan çıkarmak istemiyorsan kanalları ayarlamak gerekli. Ha, internet de var. Geniş bant. Şurada. Seni uyarmam lazım, burada internet trafiğini izliyorlar. Masalarda falan yazdıklarına dikkat et." Eve sırt çantasını şifonyerin üstüne koydu. "Şimdi karar vermen gerek yok. Önce dinlesen daha iyi olur. Buz torbanı da al." Eve, Claire'in arkasından yatağa doğru gidip örtüleri kaldı-

masına yardımcı oldu. Claire ayakkabılarını çıkarıp yatağa girince de bir anne gibi onun üstünü örtüp buz torbasını başına koydu. "Uyandığında Michael da kalkmış olur herhalde. Benim işe dönmem gerekli. Ama sorun değil. Gerçekten."

Claire ona gülümsedi. Baş hafifçe dönüyordu. Ağrı kesiciler etkisini göstermişti demek. Yine ürperdi. "Teşekkür ederim Eve. Bu... harika."

"Evet, bugün başına çok harika şeyler gelmemiş belli ki." Eve omuzlarını silkip ona gülümsedi. "İyi uyu. Merak etme, vampirler buraya girmez. Biz olmasak bile bu ev koruma altında."

Eve odadan çıkıp kapıyı kapatırken Claire onun son söylediğini birkaç saniye kafasında tarttı. Sonra beyni yavaş yavaş yaşadığın yumuşaklığı, yatağın rahatlığını, çarşafların tertemiz ve yumuşacık oluşunu hissedip mutlu bulutlarda sürünemeye başladı.

Rüyasında çok tuhaf bir şey gördü: Sessiz bir odada solgun ve sessiz biri kadife bir kanepede oturmuş bir kitabın sayfalarını çevirirken ağlıyordu. Korkmuyordu, ama ara sıra üzüyordu. Evin her yerinde fısıltılar vardı sanki.

Sonunda daha derin, daha karanlık bir yere yol aldı ve hiç rüya görmedi.

Monica'yı bile.

Vampirleri bile.

3

Claire karanlıkta panikle uyanınca yastığının üzerindeki buz torbası -artık içinde sular çalkalanıyordu- yere düştü. Ev, normalde geceleri çıkan o ufak çığlıklar dışında sessizdi. Dışarıda rüzgar ağaçların kuru dallarını titretiyordu. Yatak odası kapısının öbür ucundan müzik sesi geliyordu.

Claire yataktan kalkıp el yordameyle bir lamba aradı. Yatağın yanındaki güzel, cam lambanın renkli panitisi kabusları ve korkuları kovdu. Müzik yavaş, sıcak bir gitar solosuydu. Claire ayakkabılarını giyip şifonyerin aynasında kendine bakınca korktu. Yüzü hala acıyordu. Sağ gözü yirmiş, etrafı da morarmış olmuştum. Yanları dudakları parlak ve şiş görünüyordu. Her zaman solgun olan yüzü iyice bembeyaz olmuştum. Kısacık kesilmiş saçları yataktan kalkınca iyice karışmıştı. Saçına biraz çekidüzen vermeye çalıştı. Makyajla arası hiç iyi olmamıştı, denemek için annesinin kileri çalarken bile. Ama belki bugün biraz fondöten ve kapatıcının zararı olmazdı. Perişan, dayak yemiş ve evsiz görünüyordu.

Gerçi bunların hepsi doğrudu.

Derin bir nefes alıp yatak odasının kapısını açtı. Koridorun ışıkları sıcak parıldıyordu. Müzik ise aşağıdan, salondan geliyordu. Duvarın öbür ucundaki saate baktı. Geceyarısını çoktan geçmişti. Demek ki sekiz saatten fazla uymuştu.

Ve bütün derslerini kaçırmıştı. Gerçi Monica'nın peşinde olmasından o kadar korkmasa bile bu halde insan içine çıkmaya pek de hevesli değildi. Ama eninde sonunda kitaplara dönülmesi gerekiyordu. Hiç değilse kitaplar kalkıp insana tokat atmazdı.

Yaraları daha az acıyordu, aslında başı da biraz ağrıyordu. Bileği hala korkunç durumdaydı. Merdivenleri inerken her basamakta bacağına cam kırığı saplanıyormuş gibi sancı giriyordu.

Merdivenlerin yanına indiğinde oğlanın, daha önce Shane'in yayıldığı kanepede oturduğunu gördü. Elinde bir gitar vardı.

Ah! Gerçek müzik. Claire sesin 'cd'den falan geldiğini düşünmüştü, ama hayır, bu gerçektir, canlıydı ve o çalıyordu. Claire daha önce hiç canlı müzik dinlememişti. Yani bu onun gerçekten çalmasını, böyle çalmasını. Adım... ya be... hanıkaydı.

Donup kalmış halde onu izledi Claire. Michael daha onun varlığından bile haberdar değildi. Sadece o, gitar ve müzik vardı. Claire onun yüründe gördüğü ifadeye bir iş koyacak olsa, şınel, özlem dolu gibi kelimeler seçerdi belki. Mike sarıydı. Saçları Shane'inikiler gibi özenle kesilmişti. Boyu onun kadar olsa da, Shane kadar yapışık ve kaslı değildi. Üzerinde bira resmi olan, siyah bir tişört vardı. Altında kot pantolon. Ayakkabısı yok. Belki evin kumalı öyleydi. O güzel ahşap parkelere bakınca bunun iyi bir kural olduğunu düşündü Claire.

Michael çalmayı bırakıp başını yere eğdi. Sonra da sehpanın üzerinde duran açık birasına uzandı. Havaya kadeh kaldırdı. "İyi ki doğdun dostum." Birayı kafasına döküp arkaya üç yudum aldıktan sonra iç çekerek kutuyu bıraktı. "Burada ev hapsindesin işte. Lanet olsun. Ya sen onları ututuyorsun, ya da onlar sana."

Claire öksürünce Michael irkilerek arkasına döndü. Merdivenlerde Claire'i görünce çapak kaşları düzeldi. "Ah, Shane söylemişti. Odayla ilgili konuşacak kişi sensin. Hey, Gebere."

Claire topallamamaya çalışarak dediğini yaptı. Işığa gelince Michael'ın hızlı, zeki, mavi gözlerinin yaralarının üstünde dolaştığını farketti.

Michael durumuyla ilgili bir şey söylemedi. "Ben Michael. Sen de on sekiz yaşında değilsin, bu yüzden çok kısa bir konuşma olacak."

Claire kalbi kötü kötü atarken oturdu. "Üniversitede okuyorum," dedi. "İlk senem. Adım..."

"Boş yere konuşma. Adını ne olduğu umrumda değil. On sekiz yaşında değilsin. Büyük ihtimalle daha on yedi bile yoksun. Bu eve kayıt olmayan kimseyi almıyoruz." Derin, sıcak -ve en azından şimdilik sert- bir sesi vardı. "Gidip yasadığı örgütlere üye olacağından değil ama, kusura bakma. Shane'le ikimiz bu tür şeyleri düşünmeliyiz. Sen burada yaşanan biri çıkar başka bir şey olduğunu..."

"Dur," dedi Claire aniden. "Öyle bir şey yapmam. Hiçbir şey söylemem. Başınızı belaya sokmaya niyetim yok. Tek ihtiyacım olan..."

"Hayır," dedi Michael. Gitarını kılıfına koyup kilidi kapattı. "Kusura bakma ama burada kalamazsın. Ev kuralları."

Claire bunun olacağını biliyordu ama düşünmeye ihtiyacı vardı. Eve ona çok iyi davranmıştı, Shane de korkunç değildi, oda çok güzeldi. Ama Michael'ın gözlerindeki bakış son sözü söylüyordu. Kesin ve son bir ret.

Claire dudaklarının titrediğini hissetti ve bunun için kendinden nefret etti. Neden şöyle sağlam, buz gibi soğuk bir kız olamıyordu ki? Gerektiğinde bebek gibi ağlayacağını neden çıkıp kendini savunamıyordu? Monica olsa ağlamazdı. Monica ona cevabı yapıştırır, eysalarnı çoktan odaya koyduğunu söylerdi. Monica parayı masaya çarpardı, kolayca karşıındaki karşı çıkardı!

Claire sırt çantasına uzanıp cüzdanını çıkardı, "Ne kadar" diye sorup paraları saymaya başladı. Sadece yirmilikleri olduğu için çok görünüyordu. "Üç yüz yeter mi? Gerekirse daha da bulabilirim."

Michael şaşkınlıkla geriye yaslandı. Alın hafifçe kırılmıştı. İrinasına uzandı ve düşünürken bir yadum daha aldı. "Nasıl" diye sordu.

"Ne"

"Nasıl bulacaksınız?"

"İpe girerim. Bir şeyler sataram." Satacak bir şeyi yolum gıcı ama acil durumlarda her zaman panikle aracımı arıyordum. "Burada kalmak istiyorum Michael. Çok sevinirim." Sevindeki inandırıclığı kendisi de paylaşıyor. "Evet, daha on sekizine girmeden. Ama yemin ederim hayatımda sokulmayacağım. Beni görmeyeceksiniz bile. Sadece burada gelip ders çalışırım. Başka bir şey yapmam zaten. Öyle parti parti gezen kızlardan değilim. İpe yararım, her şey... Temizliğe, yemeğe yardım ederim."

Michael gözlerini ona dikip düşündü. Düşündüğünü görebildiğiniz insanlardandı. Bu biraz korkutucuydu aslında ama kasten öyle davranmıyordu. Onda değişik bir... yetkinlik vardı. Kendinden çok emindi.

"Hayır," dedi. "Kusura bakma evlat. Ama bu büyük bir risk olur."

"Ama Eve benden biraz büyük."

"O on sekiz yaşında. Sen kaçsın? On altı mı?"

"Neredeyse on yediyim!" Tabii bu neredeyse kavramına ne kadar emek baktığınıza bağlıydı. "Gerçekten üniversitede okuyorum. Birinci sınıftayım. Bak öğrenci kimliğim de var."

Michael bakmadı bile. "Seneye gel, o zaman konuşuruz," dedi. "Bak, özgünüm. Neden yurta..."

"Orada kalırsam beni öldürecekler," derip çaresizce elime baktı Claire. "Bugün beni öldürmeye çalıştılar."

"Ne"

"Diyer kızlar. Bana yumruk atıp merdivenden aşağı attılar."

Sevdi. Uzun bir sessizlik. Claire deri kabanın gömmesini deride. Michael kalkıp yanındaki sandalyeye geldi. Claire'in başındaki şölye baktı. Daha iyi görmek için onu eğip aıp yaralarını ve kesiklerini inceledi. "Başka ne var?" diye sordu.

"Nasıl?"

"Gördüklerim dışında başka ne var? Benim elimde bileceklerin, değil mi?"

Vay be, çok hassas! "Bir şeyim yok. Doktora gittim, sadece ezikler var. Bileğimi incittim. Beni merdivenlerden ittiler. Bunu kasten yaptılar, sonra bana dedi ki..." Claire'in aklına birden Eve'in sözleri geldi. "Esas kavga ettiğim ki bana bu gece cezama bulacağına söyledi. Yurda geri dönmem Michael. Beni bu kapıdan dışarı gönderirsen beni öldürecekler. Çünkü ne bir arkadaşım, ne de gidecek bir yerim var!"

Michael birkaç saniye daha orada durup Claire'in gözlerinin içine baktıktan sonra kanepeye döndü. Gitar kılıfını yeniden açıp gitarı dikkatle kucakladı. Bu onun rahatlama bölgesi cıvıltı diye düşünüyordu Claire. "Bu kızlar. Gündüz dışarı çıkıyorlar mı?"

Claire gözlerini kırptı. "Dışarıya mı? Tabii. Derse gidiyorlar. Yeni bazen."

"Kollarında bileklik oluyor mu?"

Claire gözlerini kırptı. "Yani şey gibi mi?" Eve kendi bilekliğini evde bırakmıştı. Claire sehpanın üzerinde duran kırmızı sembolü bilekliği kaldırdı. "Bunun gibi mi? Hiç fark etmedim. Bir sürü şey takıyorlar." Hatırlamak için kendini zorladı. Ama bileklikleri bunlara benzemiyordu. Onlarınki

altındı. Monica ve arkadaşlarının hepsinin kollarında onlardan vardı. Claire fazla dikkat etmemiştii. "Belki de."

"Üzerinde beyaz semboller mi var?" Michael önemsiz bir şeymiş gibi sormuştu soruyu. Başını öne eğip gitarı gerek olmadığı halde akort ediyormuş gibi yaptı ama kulağı Claire'deydi. Bütün notalar tellerden kusursuz çıkıyordu. "Hatırlıyor musun?"

"Hayır." Claire'in içi aniden paniğe, heyecana benzemeyen bir şeyle dolmuş, patlamak üzereydi. "Yani korunmuyorlar mı demek istiyorsun?"

Michael bir süre tereddüt etti. Claire onun yaşadığını anlamıştı. "Prezervatifi mi kastediyorsun?" diye sordu. "Herkes korunmuyor mu zaten?"

"Ne demek istediğini biliyorsun." Claire'in yanakları yanıyordu. Dışarıdan çok belli olmamasını diledi.

"Bildiğini sanmıyorum."

"Eve dedi ki..."

Michael'in mavi gözlerini birden öfke bürüdü. "Eve çenesini kapasa iyi olur. Öyle Gotik giysileriyle yeterince tehlikede zaten. Onlarla alay ettiğini düşünüyorlar. Bu konuşuklarını duysalar..."

"Kim duysa?" diye sordu Claire. Michael uzaklara baktı.

"Onlar," diyerek geçiştirdi. "Bak, kanının elime bulaşmasını istemiyorum. Birkaç gün kalabilirsin. Ama sadece kala-

çok bir yer bulana kadar, tamam mı? Biraz çabuk bul. Burada dayak yiyen kızlar için sığınma evi çalıştırmıyorum. Eve'le Shane'i beladan uzak tutmak için yeterince uğraşıyorum zaten."

Böylesine güzel mizik yapan biri için fazla sert ve korkutucuydu. Claire çekinerek parayı sehpanın üstüne koydu. Michael çenesi genişlererek paraya baktı.

"Aylık kira yüz kağıt," dedi. "Ayda bir kez de erzak alınıyor. İlk ay peşin. Ama sen daha fazla kalmayacağın için gerisi sende kalsın."

Claire yutkundu ve saydığı üç yüz doların iki yüzünü geri aldı. "Teşekkürler," dedi.

"Bana teşekkür etme. Başarı belaya sokma yeter. Ciddiyim."

Claire kalkıp mutfaka gitti. Bu kaseye acılı fasulye koyup, kışk ve kolayla birlikte salona getirdi. Michael önce tepsilere, sonra ona baktı. Claire canı yatarak yere oturup yemeğini yemeğe başladı. Biraz tereddütten sonra Michael da kasesini alıp yemeğin tadına baktı.

"Shane yaptı," dedi Claire. "Çok lezzetli."

"Ne demezsin. Shane bir tek spaghettiyle acılı fasulye yapmayı biliyor zaten. Sen bir şeyler pişirebiliyor musun?"

"Tabii."

"Mesela?"

"Lazanya," dedi Claire. "Başka... Hamburger gibi şeyler, noodle, Taco."

Michael düşünceli görünüyordu. "Yarın taco yapabilir misin?"

"Tabii," dedi Claire. "Yarın on birden beşe kadar dersim var, ama arada malzemeleri alırım."

Michael yemeğini yerken ara sıra Claire'e bakıyordu. "Aldersin," dedi sonunda.

"Neden?"

"Çok kaba davrandığım için. Bak, elimde değil. Çok dikkatli olmalıyım. Çok dikkatli."

"Kaba davranmadın," dedi Claire. "Kendini ve arkadaşlarını korumaya çalışıyordun. Önemli değil. Yapman gereken de bu zaten."

Michael gülümsedi. Gülümsemesi birden yüzüne melekeli ve pahalı bir ifade verdi. Vay be, dedi Claire içinden, felaket yapıyorsun. Reşit olmamama takılmasına şaşımamak gerek. Böyle bir gülüşle kızlar karışında kendilerini paralıyorlar.

"Bu evdeysen arkadaşımısın," dedi Michael. "Bu arada, adın ne?"

"Claire. Claire Danvers."

"Cam Ev'e hoş geldin Claire Danvers."

"Ama sadece geçici olarak."

"Evet, geçici olarak."

Biraz çekinerek güldüler. Michael tabakları toplarken Claire de odasına çıkıp kitaplarını çalışma masasını üzerine yerleştirdi ve o günkü çalışmasına başladı.

Michael'in ayağda çaldığı yumuşak ve kalpleri eriten müzik, geceye eşlik ediyordu. Claire kendini o sevdiği dünyaya teslim etti.

4

Gün, erkenden bütün parlaklığıyla doğarken, Claire kızaran domuz pasturmalasının kokusuna uyanırdı. Bir yandan topallayıp, bir yandan esneyerek banyoya giderken üzerinde sadece çok uzun tişörtünün olduğuna farkında değildi. *Aman Tanrım burada erkekler de yapıyordu.* Neyse ki kimse görmedi, banyo da boştu. Bu sabah bir banyoya girmişti. Aynalar hala buhardan buğuluydu. Kocaman siyah beyaz banyonun duvarları su damlalarıyla parıltıyordu. Ama içerisi temiz kokuyordu. Biraz da meyve kokusu vardı sanki.

Saçlarını yıkayıp durularken meyve kokusunun şampundan geldiğini anladı. Aynayı silip yüzüne bakınca yüzünün iki tarafındaki yaraları gördü. *Ölebilirdim.* Gerçekten de şanslıydı.

Tişörtü üstüne geçirip dün çamaşır makinesinden kurtardığı kuletunu giymek için odasına koştu. Kulet hala ıı-laktı ama Claire buna aldırmadı ve üstüne kot pantolonu-nu giydi.

Bir anlık dörtüyle dolaba açtı. Birkaç parça eski eya ar-kalara inmişti. Çoğunluğu hiç duymadığı ya da çok eski ol-duğunu hatırladığı müzik gruplarına ait tişörtlerdi. Birkaç tane de süveter vardı. Kendi karlı gömleğini çıkarıp dolap-tan aldığı solmuş, sıyah bir tişörtü giydi. Biraz düşündükten sonra da ayakkabılarını yerde bıraktı.

Aşafda Eve'le Shane omlet yapmanın doğru yolu konu-sunda tartıyordu. Eve süte ilaıyaçları olduğunu söylüyor-du. Shane'ın sadece kendinin süte ilaıyaçları olduğunu sanı-ıyordu. Claire sessizce onların yanından geçip burlula-bırlan bir kutu portakal suyu çıkardı. Kendine bir bardak deldirdikten sonra meyve suyunu sessizce tışıt ilaııne uzattı. Eve alıp kendine bir bardak deldirdikten sonra ku-tuyu Shane'e verdi.

"Demek Michael seni kapının önüne koymadı," dedi Shane.

"Evet."

Shane yavaşça başını salladı. Claire'in hatırladığından da-ha uzun boylu ve iriydi. Teni, yazın uzun süre güneşin al-tında kalmış gibiydi. Saçlarında da bronz bir parlak vardı.

Güneşten rengi iyice açılmıştı anlaşılan, oysa Michael'in saçları doğıştan sarıydı. Şimdi itiraf etmek lazım. İkisi de çok hoş çocuklardı. Claire keşke aklından böyle şeyler geç-meseydi diye düşündü. Ama en azından bunları sesli söyle-memişti.

"Michael'la ilgili bilmen gereken bir şey var," dedi Sha-ne. "Risk almaya sevmeyiz. Kalmana izin vereceğinden emin değildim. İzin verdiğine göre senden iyi bir elektrik alması demektir. Ama bunu suistimal etme. Çünkü benim de be-pama gitmez. Anlaşıldı mı?"

Eve sessizce ilaıını izliyordu. Claire'in anladığına göre bu onun için yeni bir deneyimdi. En azından konuşmama kısıtı. "O senin dostun, değil mi?"

"Benim hayatımı kurtardı," dedi Shane. "Onun için canı-mı bile veririm. Ama bu minnettarlığımı göstermek için ap-talca bir yol olur. Yani evet. Hayatım boyunca benim dost-um olacak. Kardeşten daha yakınız. Bu yüzden onun başı-na derde sokma."

"Sokmam," dedi Claire. "bu arada yumurtaya süt konmu-yor."

"Gördün mü?" Shane tezgaha dönüp yumurtaları kırma-ya başladı. "Sana dedim."

"Hain." Eve içini çekip elindeki çatalla kızaran pastırma-yı dürttü. "İyi, öyle olsun. Dün gece Linda nasıldı?"

"Laura."

"Aman neyse. Bir randevudan sonra isimlerini hatırlamam gerekmiyor ne de olsa."

"Yüz ellü sayı yaptı."

"Tanım, tam bir hayal kırıklığısun. Yine mi beceremedin?"

Shane yumurtalara bakıp gülümsedi. "Hey, çocuğun önünde olmaz. Notu aldın."

"Çocuk mı?" Bu gerçekten kızıydı. Claire tabakları tezgaha biraz sert bıraktı. "Ne notu?"

Shane ona kağıdının bir kağıt uzadı. Kısa ve tatlı bir nottu. Altında da Michael yazıyordu. Claire'in reşit olmadığını, o evde olduğu sürece diğer kişilerin ona göz kulak olması gerektiği yazıyordu nota.

Sırdı gerçekten. Claire kızsa tra, sevinse mi bilemedi. Tepki olarak sinirlenmeyi uygun gördü. "Ben çocuk değilim," dedi Shane'e sertçe. "Eve'den biraz daha gencim sadece!"

"Ayrıca kızlar daha olgundur," diye başını salladı Eve bilmiş bilmiş. "Yani Shane'den on yaş daha büyüksün demektir."

"Ciddiyim," diye ısrar etti Claire, "ben çocuk değilim!"

"Dediğin gibi olsun evlat," dedi Shane. "Neyelen hadi. Ne kadar seks yapmadığımı dinlemene gerek yok. Sadece bu anlama geliyor."

"Michael'a söyleyeceğim," diye uyardı Eve.

"Ne kadar seks yapmadığımı mı? Git söyle."

"Sana pastırma yok."

"Sana da yumurta yok. İkinize de yok."

Eve ona parladı. "Değiş tokuş?"

Karşılıklı birbirlerine bakıp tavalan değiştiler.

Claire tam onlara katılacaktı ki ön kapının zili hareketli bir melodiyle çalmaya başladı. Ürkütücü bir ses değildi ama Eve'le Shane dönüp birbirlerine bakakaldılar. Bu gerçekten korkutucuydu. Shane tabağını granit tezgaha koyup parmaklarındaki pastırma yağlarını yaladı. "Onu ortadan kaldir."

Eve başını salladı. Kendi tabağını bıraktı ve Claire'in bileğini tuttuğu gibi onu, biçimsiz yerleştirilmiş buzdolabının gölgesinde kalan kilere doğru itti. Kocaman, karanlık, tozlu bir yendi. Raflar, içinde yer elması, kuşkonmaz ve bayat mameleatlar olan eski kavanozlarla doluydu. Yukanda duran ipe bağlı bir lamba vardı ama Eve onu yakmadı. Tozlu görünen meyve kavanozlarının arkasına uzanıp düğme gibi bir peye bastı. Arka duvarın bir kısmı aniden gıcırtıyla aralandı.

Eve eline geçirdiği bir feneri Claire'e verdi. "İçeri gir," dedi. "Şuranın ışığını açık bırakacağım, ama ses duyarsan feneri kapalı tut. Çatlakların arasından görünebilir." Claire

biraz sersemlemiş halde başını salladı ve açılan küçük girişten geçmek için çömeldi. Kendini az sonra yerleri taştan, penceresiz kocaman boş bir odada buldu. Köşelerde biraz örümcek ağı, yerlerde birikmiş tozlar haricinde fena görünmüyordu.

Eve kapıyı kapatıp içeri karanlık çökmeden önce Claire aceleyle feneri yakıp odanın en yakın köşesine ilerledi. Güçlükle nefes alarak buraya çömeldi kaldı.

Daha bir dakika önce pastırma ve yumurtalarla ilgili gü-lüşüyorlardı, ama şimdi birden... ne olmuştu acaba? Bu evde neden güzel bir oda vardı? Claire'in görebildiği kadarıyla başka bir giriş ya da çıkış olmayan bir oda hem de.

Claire derinden sesler duyunca aceleyle feneri kapadı. Bu kızıydı işte. Karanlıktan hiç korkmamıştı ama çoğu zaman karanlık da tam karanlık olmamıştı... yıldızlar, aynılar, uzak sokak lambaları olurdular.

Ama bu zifiri karanlıkta, ortalık kuru gibiydi. Yanında herhangi bir şeyin olabileceği fikri Claire'in tadını patlatı. Şu an ona uzanan bir şey olsa, o farketmeyecekti bile.

Dudakları nisp feneri simsık tutuyordu. El yordamıyla ilerleyerek içeri girip kapıyı buldu. Buradan incecik bir ışık içeri sızıyordu. Bir zanneden farkına varınca tük-nen Claire'in gözleri sıkıştı ve kalbi hızla atıyordu.

Sesler. Shane'in ve birinin daha. Bir erkek sesi, Shane'in-kindenden daha derin. "... standart kayıt."

"Efendim, isim listesinin dışında burada yaşayan başka kimse yok. Sadece üçümüz." Shane'in sesi itaatkar ve saygılı çıkıyordu, hiç ona uygun bir şey değildi bu. Gerçi Claire onu pek iyi tanııyordu ama biraz kendini beğenmiş biriydi.

"Sen kimsin?" diye sordu ses.

"Shane Collins, efendim."

"Çöncüyü de getirin."

"Getirirdim tabii, ama Michael burada değil. Akşama ka-dar dışarıda. O zaman gelip bakmak isterseniz?..."

"Neyse." Duymak için dikkat kesilen Claire hissedilen kağıt sesleri duydu. "Sen Eve Rosser misin?"

"Evet efendim." Eve'in sesi saygılı ama canlı çıkıyordu.

"Allenin evinden taşınmışsın... sekiz ay önce?"

"Evet efendim."

"Çalışıyor musun?"

"Common Grounds'da, şeydeki kafe..."

Adam onun sözünü kesti. "Sen, Collins. Çalışıyor mu-sun?" Belli ki Shane'le konuşuyordu.

"İş arıyorum efendim. Bilirsiniz."

"Atamaya devam et. Morgantown'da tembelleri sevmeziz. Herkes bir kafa da bulundur."

"Evet efendim. Akşamda tutarlıym efendim."

Kısa bir ara. Belki de Shane'in cevabında olması gere-
kenden fazla ukalalık vardı. Claire konuşulanları duymak
için nefesini iyice yavaşlattı.

"Birkaç yıl şehirde değildimisin. Neden döndün?"

"Memleket hasreti, efendim." Evet, kesinlikle Shane da-
ha ukala konuşuyordu. Claire bile bunun kötü bir şey oldu-
ğunun farkındaydı. "Arkadaşlarıma özledim."

Eve boğazını temizledi. "Bayım, özür dilerim, ama yarın
saat içinde işte olmam gerekir?"

Yine kağıt sesleri. "Bir şey daha. Burada dün gece yu-
tan kaybolan bir kızın resmi var. Onu gördünüz mü?"

İkisi de aynı anda, "Hayır," dedi.

Adam onlara inanmış görünmüyordu. "Şurada ne var?"
Adam kimse, onların cevabını beklemeden kilerin kapısını
açtı. Claire irkilip nefesini tuttu. "Işık hep açık mı bırakıyor-
sunuz?"

"Siz kapıyı çaldığınızda reşel alıyordum efendim. Kapı-
mayı unutmuşum," dedi Eve. Sesi gergindi. "Özür dilerim."

Klık. Kilerin ışığı kapanınca içeri süzülen küçük ışık zer-
resi de yok oldu. Claire nefesini tuttu. Kıpırdama. Kıpırdama.
Dışarıdaki adamın karanlıkta durup dinlediğini biliyordu.

Sonunda adamın sesini yeniden duydu. "Bu kıza görür-
seniz merkezi arayın. Başına belaya sokmuş. Cezalandırıl-
masına yardımcı olmamız gerek."

"Evet, efendim," dedi Eve. Kilerin kapısı kapandı. Ko-
nuşma gırtlakça uzaklaşıp sonunda tamamen kesildi.

Claire feneri yakıp ışığı eliyle kapattı. Kiline tuttuğu le-
nenden sadece küçük bir miktar, kötü zombilerin üstüne
çuvallanmayacağına onu ikna edecek kadar küçük, bir ışık
sürülüyordu. Claire bekledi. Ona uzun gelen bir süreden
sonra, kapıda iki sert ayak sesi duyuldu ve kapı açılınca içe-
ri elektrik ışığı doldu. Eve'in beyaz makyajı ve siyah göz ka-
lemi bu ışıkta daha da korkunç görünüyordu.

"Tamam," deyip Claire'in odadan çıkmasına yardım etti.

"Gati."

"Ya, tamamış," dedi Shane arkasından. Kollarını göğ-
sünde kavuşturmuş, kaşlarını çatarak ileri geri sallanıyordu.
"Adi beniflerde resmi var. Onu arıyorlar. Ne yaptın Claire?
Belediye Başkanı'mı falan mı bıçakladın?"

"Bir şey yapmadım!" dedi Claire. "Ben... ben bilmiyo-
rum. Belki de dün yurda gitmediğim için endişelenmişler-
dir."

"Endişelenmişlerdir öyle mi?" Shane'in sesi alaycıydı.
"Tabii. Hiç işleri yok senin için endişelenecekler. Tabii. Bu-
nu Michael'la konuşacağım. Seni bulmak için şehrin altını
üstüne getiriyorlarsa ya Morganville'de kalamayacak kadar
ateşlisin, ya da senin için acilen bir koruma bulmamız ge-
rek demektir."

Shane bunu Eve gibi söylemişti. Michael'in söylediği gibi. Her şey mantıklıymış gibi. "Ama... polise gitsek..."

"Gelen polisti zaten," dedi Eve. "Sana söylemiştim, işleri onlar yönetiyor. Bu adamlar vampirler için çalışıyor. Kesimleri vampir değil ama vampir dışları varmış kadar tehlikeli. Bak, aileni arayabilir misin? Seni okuldan alıp eve hırsızlar götürsünler?"

Tabii. Bu dünyanın en kolay işi olurdu. Sadece hayranı olduğu anlama gelirdi. Söylediklerinin tek kelimesine inanmazlardı. Zaten açıklamaya kalksa hayatının sonuna kadar ilaç kullanıp terapiye gitmeye mahkum olurdu. Ve Yale'e, MIT'ye ya da Cal Tech'e gitse hayalleri tamamen -tamamen- uçup giderdi. Claire bunu düşünmenin neye olduğuyla alakalıdan geçirdi ama buharlar onun için gerçekti. Peki vampirler? Onlar o kadar da gerçek değildi.

"Ama... ben bir şey yapmadan ki" deriyip Shane ve Eve buldu. "Bir şey yapmadığın halde nasıl geçiyorsun hayat?"

"Hayat iddi değil," dedi Shane. "İki yıldan uzun bir süredir yaşadığım tecrübelerle. Tek bildiğim yanlış şeyi kurtarmak. Kızın ilk ve son seni takipleyenini yaşıyorum."

"M-Monica."

Bunu da gözlerini ona döndü.

"Kahretsin," dedi Eve delipata diyerek. "Monica. Monica mı?"

Shane'in yüzü birden... bombay oldu. Gözleri dışında bütün ifadesi yok olmuştu. Gözlerinde ise korkunç bir şeyler oluyordu. "Monica," diye tekrarladı. "Nasıl olur da haberi olmaz?"

Eve dudaklarını sırtarak onu izliyordu. "Afedersin Shane, söyledik... yemin'ederim, şehinden ayrıldığını sanıyordum. Üniversiteye falan gitti sandım."

Shane omuzlarını silkip umursamıyormuş gibi yapmaya çalıştı. Ama umursadığı çok belliydi. "Kraliçe anı olmamak ona zor geldi herhalde. Ona not satın alması için babasına yalvarmıştı."

"Shane..."

"Bir şeyim yok. Beni derin etme."

"Beni hatırlamıyordun lütfen," diyordu Eve. Sana da ben bu konuşmamış olmanı diledi. "Beni... teftiş denince hatırladın. Oysa dilerim."

Shane güldü. Ama acı bir gülüşü vardı. Kana, rahatsız edici bir senkronizasyon vardı Eve konuştuğu delipatanın için tıbbi birde süpürge pastasına ve yumurtalara benzer.

Sana gülmeyi bir anı için seçti. "Lütfen devam," deriyip elini kapadı.

"Ne var?"

Tergizdeki tabakları işaret etti. Shane'in tabak, tavan tabak... ve Claire'in tabak. "Üç tabak var. Bir şeyler düşünün."

nu anladı. Michael'in evde olmadığını söyledi. O yata-
kından kalktı demek."

Shane bir şey demedi ama Eve onun daha da üzül-
düğü -yani mümkünmüş gibi- farketti, ama Shane duy-
gularını göstermemekle karardı. Taburğunu alıp hastanadan
ikiyer üçyer çıkıp odasına gitti.

Odanın kapısı sertçe çarpı.

Eve onun arkasından bakarken dudakları ısınyordu.

"Şey... Shane'le Monica?..." dedi Claire.

Eve'in gözü hala kapalıydı. "Düşündüğün gibi değil"
dedi. "O süzülge hayata dokunmazdı. Ama aynı lisede oku-
dular. Shane de bir gün onun terasına gelmiş. Tıpkı senin ya-
padığın gibi."

Claire'in içtahu belden kaçmıştı. "Ne oldu?"

"Shane onunla dalayınca evi yandı. Neredeyse ölü-
dü," dedi Eve. "Korkarım o kadar paralı değildi ama Mi-
chael onu delice bir şey yapmadan önce şehardan uzaklaştı-
r-
dı. Birkaç yıl gelmedi. Ben buraya taşınmadan önce yeni
dönüyü." Eve'in yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi.
"Hadi yiyeelim. Açlıktan ölüyorum."

Salonda oturup havadan sudan konuşurlar. En önemli
konuya, yani ne yapacaklarına, ikisi de açmadı.

Çünkü Claire'e göre ikisinin de ne yapılacağı konusunda
da en ufak bir fikri yoktu.

5

Claire antika duvar saatine baktı, on biri geçiyordu.
Profesör Hamms derse başlıyor diye düşündü. Mi-
desi bulanıyordu. Üst üste iki gündür derslerini ka-
çırmıştı. Hayatı boyunca dersleri üst üste iki gün kaçırdığı
hiç olmamıştı. Ders kitabını okumuştur zaten -iki kez- ama
dersler önemliydi. En önemli kısımları derste öğrenirdiniz.
Özellikle de fizik gibi uygulamalı bölümlerin olduğu ders-
lerde. Dersler için eğlenceli kısmıydı.

Günlerden perşembeydi. Bu da daha sonra bir laboratu-
var dersi olduğu anlamına geliyordu. Bahaneniz ne olursa
olsun laboratuvar derslerini telafi edemezsiniz.

İkinci çekip gözlerini saatten uzak tutmaya çalıştı. Kalkü-
lus II kitabını açtı. Fin testlerini yapmıştı, il'nikileri de ya-

pabilirdi. Ama lineer eşitsizliklerle ilgili yeni bir şey öğrenmenin daha iyi olacağını düşündü. Bu konu onun için büyük problem olmuyordu.

"Ne yapıyorsun orada?" dedi Shane. Merdivenlerden Claire'e bakıyordu. Claire onun geldiğini duymamıştı. Çılgın ayaklı olmasından dolayı olabiliyordu. Saçları da kararmıştı. Belli ki uyumuyordu.

"Çalışıyorum," dedi Claire.

"Huh." Shane daha önce böyle bir şey görmemiş gibi davrandı. "İlginc." Son üç basamak kala tirabzamlardan indi ve kanepede Claire'in yanına oturdu. Yanında duran kumandayı alıp televizyonun kanallarını değiştirmeye başladı.

"Televizyon sorun olur mu?"

"Hayır," dedi Claire kibarca. Bu yalandı gerçi ama açık sözlü olmaya daha cesaret edemiyordu. Ne de olsa onun ilginçiydi.

"Harika. Bir mola vermek ister misin?"

"Mola mı?"

"Çalışmaya ara vermek yani?" Başını yana eğip kulağı baktı. "... neyse işte eğlenceli bir şeyler yapmak için. Benim geldiğim yerde gelenektir." Claire'in açık kitabının içine ne plastik parmaklı bir şey bıraktı. Claire irkilip kablolu oyun kumandasını iki parmağıyla kaldırdı. "Hadi ama. Her video oyunu oynamadığını söyleme bana."

Aslında oynamıştı. Yalnızca bir kez. Pek hoşuna gitmemişti. Bu, yüzüne de yansımış olmalı ki Shane başını salladı. "Çok yazık. Şimdi mola vermelisin. Tamam, seçeneklerin var: Korku, aksiyon, araba yarışı, ya da savaş."

"Seçeneklerim bunlar mı?" dedi Claire.

Shane gücenmişti. "Ne yani, kız oyunu mu istiyorsun? Benim evimde olmaz. Neyse, ben senin için seçerim. Tamam. Birinci bakıttan ateş etmeli bir şey olsun." Kanepenin yanından bir kutu çıkıp diski makineye yerleştirdi. "Çok kolay. Tek yapman gereken tetiği çekmek. Güven bana. Hiçbir şey biraz sanal şiddetten daha iyi gelmez insana."

"Sen delisin."

"Hadi haksız olduğumu kanıtla o zaman. Kanıtlayabilersen tabii." Shane bunu söylerken ona bakmadı ama Claire sinirlenmişti bir kere. "Belki de böyle şeyleri beceremezsin."

Claire, Kalkülüs II kitabını kapatıp kumandayı eline aldı ve renkli grafiklerin ekrana yüklenmesini bekledi. "Ne yapacağımı göster."

Shane hafifçe gülümsedi. "Nişan al. Ateş. Yoluma çıkmamaya çalış."

Shane haklıydı. Claire televizyon başında boş boş oturup sanal canavarları öldürmenin her zaman çok aptalca bir şey olduğunu düşünmüştü, ama lanet olası, bu şey bayağı eğ-

lenceliydi. Ekranın köşelerinden yaratıklar çıkınca, canavarın öldürüp sayı yapınca Shane gibi bağırmaya başlamıştı.

Oyunu bitip ekranda aniden homurdanan bir zombi görününce Claire'in sırtından aşağı bir buz parçası yuvarlandı sanki.

"Tüh," dedi Shane ateş etmeye devam ederek. "Böyle. Bazı günler zombisin, bazı günler de yemek. İyi denemeydi ufaklık."

Claire oyun kolunu koltuğa bırakıp bir süre daha Shane'i izledi. "Shane?" dedi sonunda.

"Dur... lanet olsun, çok yaklaşıyım. Ne var?"

"Şey nasıl oldu... Monica?"

"Kara listesine nasıl girdiğini mi soruyorsun?" deyip kendisine saldıran bir zombiye arka arkaya ateş etti. "Çok bir şey yapmana gerek yok. O içeri girdiğinde yalakalık yapmaman yeterli." Claire bunun istediği cevap olmadığını düşündü. "Sen ne yaptın?"

"Ben, şey... onu aptal durumuna düşürdüm."

Shane oyunu durdurup ona baktı. "Ne yaptın?"

"Şey... II. Dünya Savaşı'nın Qollärläle olduğunu falan söyledim, ben de..."

Shane güldü. Enerji dolu, güçlü bir kahkaha attı. Claire de sinirli sinirli gülümsedi. "Göründüğünden daha cesursun Claire. Aferin." Elini uzattı. Claire beceriksizce onun elini

vurdu. "Hadi ama. Bu video oyunundan daha üzücü. Bir daha."

Claire bir kez daha Shane'in istediği gibi canlılıkla onun eline çakınca Shane oyunu devam ettirdi.

"Shane?" dedi Claire.

Bu kez Shane içini çekti. "Efendim?"

"Kardeşin için üzgünüm."

Sessizlik. Shane ne ona baktı, ne de tek kelime duyduğuna dair bir şey belli etti. Canavarları öldürmeye devam ediyordu.

Bu işte bayağı iyiydi.

Claire'in sınırları buna daha fazla dayanmadı. Kitabına geri döndü. Ama az önceki kadar heyecan verici değildi. Yarım saat sonra kitabı kapatıp gerindi ve, "Michael ne zaman kalkıyor?" diye sordu.

"Canı ne zaman isterse." Shane omuzlarını silkti. "Neden?" yüzünü buruşturdu, ama gözlerini ekrandan ayırmıyordu.

"Şey... yurda gidip eşyalarımı alsam iyi olur."

Shane bir tuşa bastı ve ekran yine ateşin tam ortasında döndü. "Ne?" Shane ona bütün dikkatini verince Claire'in kalbi zorlanarak atmaya başladı. Onun gibi çocuklar bütün dikkatlerini Claire gibi küçük kitap kurtlarına vermezlerdi. Bu şekilde hiç, hem de.

"Eşyalarımı. Yurttaki odamdan."

"Ne dediğini duydum. Polislerin seni aradığını pek anlamadın galiba?"

"Yurda gidersem kayıp olmam. Bir yerlerde yatarım. Onlar da beni aramaz."

"Duyduğum en aptalca şey."

"Hayır, değil. Yurda döndüğümü düşünürlerse beni Monica'ya bırakırlar, değil mi? O benim geldiğimi öğrenene kadar birkaç gün geçer. O zamana kadar beni unutmuş olur belki."

"Claire..." Shane bir iki saniye kaşlarını çatıp başını salladı. "Oraya asla tek başına gidemezsin."

"Ama... nerede olduğumu bilmiyorlar. Sen benimle gidersen öğrenirler."

"Sen yurttan dönmeyen de, gitmene izin verip burada aptal gibi nasıl öldüğünü Michael'a ben açıklamak zorunda kalırım. Korku filmlerinin ilk kuralı, Claire, asla berrinden ayrılmaz."

"Burada saklanamam ama. Derslerim var!"

"Bırak dersleri!"

"Hayatta olmaz!" Bu düşünce Claire'in tıdını patlatmıştı. Derslerden kalmak kadar kötüydü.

"Claire! Belki anlamadın ama başın belada! Monica seni merdivenlerden iterken şaka yapmıyordu. Bu onun için önemli bir şeydi. Bir dahakine gerçekten delirebilir."

Claire kalkıp çantasını aldı. "Ben gidiyorum."

Shane, "O zaman salaksın. Bir aptalı kurtaramam," deyip oyununa döndü. Elindeki oyun kolundan hırsıyla ateş ederken Claire'e hiç bakmadı. "Dün gece nerede olduğunu onlara söyleme. Belaya ihtiyacımız yok."

Claire çenesini sınıksı kapatıp dilinin ucuna gelen küfürleri yuttu. Sonra da birkaç çöp torbası almaya mutfığa gitti. Onları çantasına yerleştirirken evin kapısının açılıp kapandığını duydu.

"Vebalı eve hoş buldum!" diye bağırdı Eve. Claire onun koridordaki sehpa çarpan anahtarlarının şingirtisini duydu. "Hayatta birileri var mı?"

"Evet," dedi Shane. Sesi Claire'in tahmin ettiği kadar öfkeli çıkıyordu.

"Tuh," dedi Eve neşeyle. "Ben de bir ihtimal ölmüşsünüydüm diyordum."

Claire mutfaktan çıkarca koridorda Eve'le karşılaştı. Bugün ekoseli giymişti, kırmızı, siyah ekose bir etek, siyah file çorap, burnunda kurukafa olan biçimsiz ve hantal deri ayakkabılar, beyaz bir erkek gömleği ve etek askıları. Yere kadar siyah, deri bir ceket. İki örgü yapılmış saçları kurusu kafalı tokalarla tutturulmuştu. Üstü kahve kokuyordu. Taze öğütülmüş. Gömleğinin önünde de kahverengi lekeler vardı.

"Selam Claire," deyip göt karpı. "Nereye gidiyorsunuz?"
"Cenazeye," dedi Shane. Ekranda bir zombi çığlık atıyordu.

"Hadi ya! Süpermiş! Kiminkine?"

"Kendinkine," dedi Shane.

Eve'in gözleri kocaman açıldı. "Claire... geri mi dönüyorsunuz?"

"Sadece bazı eşyalarımı almak için. Birkaç günde bir gidip insanlara görünürsem hala orada yaşadığımı düşünürler."

"Ha ha ha, çok kötü fikir. Kötü. Hayır güzelim. Geri p demezsin. Tek başına olmaz."

"Neden olmaz?"

"Seni arıyorlar!"

Shane oyunu yine durdurdu. "Söylemedim mi sana? Dinlemiyor ki!"

"Sen de gitmesine izin mi verecektin? Harika bir ev idarecisi değilsin!"

"Ben onun annesi değilim."

"Sadece arkadaş olmaya ne dersin?"

Shane ona çenesi kapa der gibi baktı. Eve de tıfırlı bir bakışla karşılık verip Claire'e döndü. "Ciddiyim. Gidemezsin, çok tehlikeli. Hiçbir fikrin yok. Monica adamına gideceğini fişlediyse etrafta öylece dolanamazsın."

"Dolanmayacağım," dedi Claire. "Yurda gidip birkaç parça giysi alacağım. Derslere girdikten sonra eve geleceğim."

"Derse mi gireceksin?" Eve tırmakları siyah ojeleli ellerini çaresizce salladı. "Hayır, hayır, hayır! Derse gitmek falan yok. Dalgı mı geçiyorsun?"

Shane kolunu kaldırdı. "Günaydın. Onu da çoktan söyledim."

Claire, "Tamam, neyse," dedikten sonra kapıya gitmek için Eve'in etrafından dolandı. Shane'le Eve'in öfkeyle fısıldıklarını duydu ama onları beklemedi.

Durursa kendine hakim olamayacaktı.

Valot öğleyi biraz geçmişti. Okula gidip derslerinin geri kalanına girecek, bir çöp torbasına birkaç parça giysi tıkacak, her şeyi yoluna koymak için birkaç kişiye selam verip karanlık olmadan eve dönecekti. Hem akşamları tehlikeli oluyordu değil mi? Şu vampir hikayesi konusunda ciddiydilerse eğer.

Buna biraz biraz inanmaya başlamıştı.

Kapıyı açıp dışarı çıktı ve kapıyı kapadıktan sonra verandaya yürüdü. Hava sıcak, keskin ve kuruydu. Eve bu ceketle yemek pişirmişti herhalde. Beton kaldırımından dumanlar yükseliyordu, güneş taşlanmış bir kota benzeyen gökyüzünde solgun, beyaz bir noktaydı.

Kaldırımın yanında Eve'in büyük arabasının yanından yürürken kapı arkasından çarptı. Eve, "Bekle!" diye bağırıp

deri ceketini karnı rügarında savrulurak yanına kaptı. "Ben yapmana izin veremem."

Claire yürümeye devam etti. Güneş, başındaki yataca ve ezelden iyice yakıyordu. Bileği hala acıyordu, ama canını çok sıkacak kadar değil. Sadece dikkatli olması gerekiyordu.

Eve etrafından dolayıp onun karyesine dikildi ve Claire yürümeye devam ederken geri geri yürüyerek onunla konuşmaya başladı. "Gidiyim. Bu aptallık Claire, örnek isteyen birine benzemiyorsun. Ben mesela benziyorum, ama... tamam, dur! Dur bir saniye!" Elini uzatınca Claire beşer santimetre ötede durdu. "Gidiyorsun, anladım. En azından seni bırakmana izin ver. Yürümemelisin. Böylece bir şey olursa Shane'e haber verebilirim. En azından yanında be olmuş olur."

"Başınca daha fazla deride saklamak istemiyorum." Michael bu konuda yeterince açık konuşmuştu.

"Shane bu yüzden gelmiyor. O biraz... televizyon telenasıl çekiyorsa o da belayı üstüne çekiyor. Ayrıca onu Monica'ya pek yaklaştırmamakta yarar var. Kötü şeyler olabilir." Eve arabasının kapısını açtı. "Yolcu koltuğuna oturmak için 'Ön benim' demen lazım."

"Ne?"

"Yolcu koltuğuna oturmak için ön benim demen lazım."

"Ama başka kimse..."

"Beni dinle, bu fikre alış. Ya Shane burada olsaydı? Çoktan koltuğu kapmış olacaktı, sen de arkaya geçecektin."

"İn..." Claire bunu söylemeye çalışırken bile kendini aptal gibi hissetti. "Ön benim?"

"Çalışmaya devam et. Koltuğu kapamak için elini çabuk tutman lazım."

Arabanın koltukları kaygan plastiktendi ve emniyet kemeri de hiç rahat değildi. Araba, dar, tümsekli yolda sarıslarken Claire oturduğu yerde kaymamaya çalıştı. Claire'in hatırladığı gibi kasvetli olan dükkanlar hiç davetkar değildi, yayalar da başlarını öne eğmiş huzursuzca yürüyordu.

"Eve" dedi Claire. "İnsanlar neden burada kalıyor? Neden hayatlarını yaşamıyorlar? Yani, biliyorsun... vampirler."

"İyi soru," dedi Eve. "İnsanlar biraz komik. Daha doğrusu yetişkinler. Çocuklar her zaman gidip gelebilir, ama yetişkinlerin engelleri var. Evleri. Arabaları. İşleri. Çocukları. Bir şeye sahip oldun mu vampirlerin seni elinde tutması daha kolay. İnsanların her şeyi arkasında bırakıp kaçması çok şeye mal olur. Özellikle de kaçarlarsa çok uzun yaşayamayacaklarını bildiklerinde. Hay... lanet olsun, değil?"

Claire emniyet kemerini çözüp torpido gözünün altında ki karanlık yere kayd. Hiç tereddüt etmedi, çünkü Eve şa-

ka yapmıyordu. Sesinde büyük bir panik vardı. "Ne oldu diye korkuyla fısıldadı.

"Polis arabası," dedi Eve dudaklarını kıpırdatmadan. "Ne de doğru geliyor, orada kal."

Claire onu dinledi. Eve tımaklarını sinirli sinirli sen, plastik direksiyona vurduktan sonra derin bir nefes aldı. "Tamam, gitti. Ama sen orada kal, geri gelebilir."

Claire söyleneni yaptı. Kampüse giden yolda araba salladıkça kendini korudu. Bir-iki dakika geçtikten sonra bu her şeyin yolunda olduğuna söyleyince Claire de koltuğa oturdu.

"Ucuz kurtulduk," dedi Eve.

"Beni gövselendi ne olurdu?"

"Şey, öncelikle müdahale ettiğim için beni merkeze götürüp arabama el koyarlardı..." Özgür diler gibi direksiyona vurdu. "Sen de otardan kayıtlıydın."

"Ama..."

"Güven bana. Bu konuda hiç de amatör değiller. O nedenle şu işi yapalım ve planının işe yaraması için dua edelim, olur mu?"

Eve öğle yemeği yiyen öğrencilerin arasından yarışı geçip Claire'in işaret ettiği yoldan yurda doğru ilerledi.

Howard Hall bugün de dünkü kadar çirkin görünüyordu. Otoparkın yarısı doluydu. Eve büyük Cadillac'ı arıyordu.

yakın bir yere çekti. Kontağı kapatıp gözlerini kısıarak güne baktı. "Tamam," dedi, "sen içeri girip eşyalarını al. On beş dakikaya kadar dönmüş olmazsan 'Claire'i Kurtarma Operasyonu'nu başlatıyorum."

Claire başını salladı. Yurdun kapısına bakınca bu fikir hiç de hoşuna gitmemeye başladı.

"Al şunu," Eve ince ve küçük bir cep telefonu uzattı. "Shane hızlı aramada kayıtlı. Sadece yıldız ikkiye bas. Unutma on beş dakika. Sonra aklını kaçırıp annen gibi davranmaya başlayacağım, tamam mı?"

Claire telefonu alıp cebine koydu. "Hemen döneceğim."

Sesinden, korktuğunun anlaşılmasını ümit etti. Yani fazla korktuğunun. İnsanın arkadaşının olması -yeni de olsa- sesindeki korkuyu ve ellerinizin titremesini alıp götürüyordu. Yalnız değilim. Arkamda birileri var. Bu yeni bir his. Aynı zamanda hoş bir his.

Claire arabadan inip beceriksizce Eve'e el salladı ve sonra da cehenneme doğru yola koyuldu.

6

Dışardaki seslerden sonra, kışkırtıcı ve gürültü dolu bir ses kulağına kuru ve cansız geliyordu. Claire üşenmiş ve gürültüleri kısıtlamak için hızlıca kapıyı kapadı. Birkaç kez kaba kitapları dolabına açtı ve baktı. Televizyon açıktı ama kimse izlemiyordu.

Claire geçerken kimse ona bakmadı. Claire camlı yola ma kateline gitti. İçeride oturan öğrenci asistanı başını duğundan kaldırıp onun yüzündeki yaraları görünce ağzını sessizce bir, "Ah!" dedi.

"Merhaba," dedi Claire. Sesi incecik çıkıyordu, iki kez yutkunmak zorunda kaldı. "Ben Claire, dördüncü katın Şey, dün bir kaza geçirdim. Ama iyiyim. Her şey yolunda."

"Sen... o aradıkları kızsın değil mi?"

"Evet. Herkese iyi olduğumu söyleyin. Derse gitmem lazım."

"Ama..."

"Kusura bakmayın geç kaldım!" Claire hızlıca merdivenlere yönelip ağrıyan bileğinin izin verdiği hızla yukarı çıktı. Yanından geçtiği birkaç kız gözlerini kocaman açarak ona baktılar, ama kimse bir şey demedi.

Monica'yı görmedi. Ne merdivenlerde, ne de yukarıda. Koridor boş, bütün kapılar kapalıydı. Üç-dört farklı odadan müzik sesi geliyordu. Hemen koridorun sonuna, odasının olduğu yere koştu. Kapıyı açtı.

Kapının gevrek kilidi elinde döndü. Harika. Bu da bir davat yazısına gerek kalmadan Monica Buradaydı, demenin bir yolu vardı.

Oda tabii ki harabeye dönmüştü. Kırılmayanlar üst üste yere yığılmıştı. Kitapları mahvetmişlerdi, en çok acıtan da buydu. Zaten az olan giysileri dolabından çıkarılıp yerlere saçılmıştı. Bluzlarından bazıları yırtılmıştı ama Claire hiç umursamadı. Sağlam duran birkaç tanesini çöp poşetine koydu. Değişimelik bir pantolon yeterdi. Çekmecelerinin köşesinde keşfedilmemiş birkaç eski iç çamaşırını bulduğu için şaşırdı.

Bir çift ayakkabı, kurtarabildiği birkaç kitap, küçük bir makyaj çantası, yatağın yanındaki rafta duran banyo malze-

meleri de poçete girdi. iPod'u gitmişti. Cd'leri de. Artık Monica'nın mı, yoksa ondan sonra içeri süzülen yurt farcesinin işi mi belli değildi.

Etrafına bakındı, kanışıklığı bir kenara itip çekmeceyi annesiyle bahasının fotoğrafını aldı.

Çıkarken kapıyı kilitlemeye zahmet etmedi.

Korkudan titriyordu. En azından bu iyi gitti, diye düşündü.

Basamakların yanına gelince ikinci kattan sesler duydu. "... yemin ederim, oydu. Görmeniz lazımsa, gözü monitör olmuştur. İnanılmaz. Fena betanemisin."

"Hangi cehennemde yaşadın?" dedi Monica'nın ses. "Nasıl kişiler bana haber vermez?"

"Ata... haber verdik" diye kapı çıktı biri. Claire'in korktuğu kadar korkan biri. Claire hemen elini cebine atıp cep telefonunu çıkardı. Yalduz ile. Sadece yalduz diye bir Shane uzakta değil. Eve de aslında... "Odasına çıktı. Belki hala oradadır."

Lalet olsun. Yurta güvenebileceği kimse yoktu. Onu saklayacak, ya da onu koruyacak kimse. Claire üçüncü katın merdiven sahanlığına çekilip yangın merdivenlerini gitti. Kapıyı açıp bütün hızıyla beton basamaklardan inmeye başladı. İkinci kat penceresine bakmaya cesaret edemedi. Harcadığı enerji yüzünden titreyerek lobi kapısına indi. Sırt

çantası ve çöp poşetini sürüklemekten kasları ağrıyordu. Riskle girip çabucak pencereden lobiye baktı.

Monica'nın arkadaşı Jennifer merdivenlerin başında nöbetliydi. Gergin, dikkatli, biraz da korkmuştu. Sağ bileğinin üstündeki bileziği çevirip duruyordu. Bir şey kesindi ki kapıyı açtığı anda Claire'i gördü. Ama belki de onu yakalamaya da insanların içinde saldıramazdı.

Jennifer'in yüzüne baktıkça emin olamıyordu. Hiçbir şeyden emin değildi.

Bekleceği kat yukarısının yangın merdiveni kapısı açılınca Claire irkilip saldıracak bir yer aradı. Saklanabileceği tek yer beton merdivenlerin altıydı. Orada depo için kullanılan bir dolap vardı. Claire kapıyı açmaya çalışırken kilitli olduğunu anladı. Monica gibi kilitleri kırabilen süper güçleri yoksa ne de olsa.

Ayrıca vakti kalmamıştı. Yaklaşan ayak seslerini duydu. Ya onları köşeye bakmamasına umut edecek, ya da kapıya doğru koşacaktı. Bir kez daha cebindeki telefona dokundu. Bir telefon uzakta. Her şey yolunda.

Bir kez daha telefonu bırakıp derin bir nefes aldı ve bekledi.

Gelen Monica değil, Claire gibi birinci sınıfta okuyan Kim Valdez'di. Kim, bir müzik grubu olan bir inekti, bu da onu doğal inek olan Claire'den statü olarak birazcık üstte ta-

şıyordu. Kendi halindeki bu kız Monica'dan ya da arkadaşlarından korkuyor gibi durmuyordu. Hiçbir şeyden korkusu yoktu sanki. Gerçi pek arkadaş canlısı da değildi. Kendi halindeydi işte.

Kim ona bakıp gözlerini kırıştırdı ve Claire elini kapıya koymadan önce onun önüne geçti. "Hey," dedi. Kapüşonu başından çıkartıp sık, parlak saçlarını ortaya çıkardı. "Seni arıyorlar."

"Evet, biliyorum."

Kim'in elinde enstrüman kutusu vardı. Claire bunun hangi enstrümana ait olduğunu bilmiyordu ama kocaman, siyah bir kutuydu. Kim enstrümana yere koydu. "Bunu Monica mı yaptı?" dedi Claire'in yüzündeki yaraları işaret ederek. Claire bir şey demeden başını salladı. "Onun bir koltak olduğunu biliyordum. Ee? Buradan çıkman mı gerekiyor?"

Claire yine başını sallayıp yutkundu. "Bana yardım edermisin?"

"I-ah." Kim birden sırttı. "Resmi olarak olmaz. Çok akılcıca değil."

Korku dolu birkaç saniye içinde ayarladılar. Claire, kırmızı tişörtünü giyip kapüşonunu iyice öne çekti. Enstrüman kutusunu da sapından tuttu.

"Daha yukarı," dedi Kim. "Yüzün görünmesin. Evet, öyle. Başını eğ."

"Çantaları ne olacak?"

"Bekle birkaç dakika sonra ben onları getiririm. Dışarıda bekle. Çellomu sakın bir yere götürme. Ciddiyim. Canına okunam."

"Götürmem, yemin ederim," dedi Claire. Kim kapıyı onun için açtı. Claire derin bir nefes alıp provaya geç kalmış gibi görünmeye çalışarak acele etti.

O geçerken Jennifer ona şöyle bir baktı, sonra da dikkatini merdivene çevirdi. Claire bedenini saran kızgın adrenalinin yüzünü kavuracağını hissetti. Yolun kapıya kadar olan kısmını koşturmak için kendini zor tuttu. Lobiden cam kapıya ilerlemek bir asır sürmüştü sanki.

Claire tam kapıyı açarken Monica'nın sesini duydu. "O artık buradan çıkamaz! Bodrumu kontrol edin. Belki aptal çenapları gibi çöpü boylamıştır."

"Ama..." diye karşı çıktı Jen. "Ben oraya inmek istemiyo-

rum..."

Ama inecekti. Claire yüzünde vahşi bir gülümsemeye -büyük ölçüde gülümserken hala canı yandığı için- yurttan çıktı.

Kızın güneşi muhteşemdi. İnsana güven veriyordu.

Claire sıcak havadan derin bir nefes alıp Kim'i beklemek için köşeye yürüdü. Duvarlardan tüten sıcaklık nefes almayı zorlaştırıyordu. Gözlerini kısıp Eve'in otoparkın ucunda

park eden arabasının panirisına baktı. Orası daha da ıskı-
tı herhalde. Eve'in gonik bir zorunluluk olan o deni otobüs-
karp çıkarmadığını merak etti.

Tam bunu düşünürken arkasında bir gışe geldi. Ben-
dönünce artık çok geçti. Yumuşak ve karanlık bir şey gışe-
rine, ağzına ve burnunu kapadı, başının etrafındaki her şeyi
gışeini kaybetmesine neden oldu. Başgerek, ya da başgerek
çalıştı. Ama her kamera yuvarlağı indirince başgirmek ve a-
fes almak artık imkansız oldu. Yüzündeki herin hafif dığ-
lanmasından incecik gışeler gördü, sonra her şey karanlık.

Güneşin kuzgün ateşi kayboldu. Claire karanlık ve sonu
bir yere sürüklendi.

Sonra merdivenlerden indiler.

Durduklarında Claire birkaç kişinin nefes alıp verişini
ve fışkırtmalarını duydu. Biri onu sertçe itince dengisini
kaybedip soğuk betona düştü. Başına geçirilmiş çantadan
-belli ki siyah bir sırt çantasıydı- kurtulunca etrafından bir si-
rili kızla çevrili olduğunu gördü.

Bu odanın nerede olduğu konusunda en ufak bir fikir
yoktu. Bodrumda depo gibi bir yerdi belki de. Her yer
eşyalar, valizler, üzerinde isimler yazılı kutular vardı. Açılan
bazı kutuların içinden eski giysiler dökülmüştü. Etraf küf ve
pas kokuyordu. Claire çaresizce hapsinirken tozlar ağzına
burnuna girdi.

Kızlardan birkaçı kıldadı. Çoğu bir şey yapmadı, orada
olmaktan pek memnun oldukları söylenemezdi. Ona boyun
eğdiler herhalde diye düşündü Claire. Yerde yatan kişi ken-
dini olmadığa için seviniyorlardı.

Monica köyeden çıkıp geldi.

"Vay vay," dedi ellerini beline koyarak. "Bakın kediler
ne yapıyor." Diğerleri orada değilmiş gibi, Claire'e dığ-
marını reklamlarındaki benzer viki gışe etmişler-
di. "Karp gışe küçük fare. Eğinmeye daha yeri başla-
mak ama."

Claire kendini zorlayarak hapsiniyor gibi yaptı. Mo-
nica iğnerek geri çekildi. Hapsiniyor gibi yapmak o
kadar da kolay bir şey değildi, insanın canı yanıyor. Ama
Claire'in cep telefonunu cebinden çıkıp vücuduyla sakla-
dığı telefonda deli gibi "Zye basması için zaman ve fırsat
kandırmıştı.

"Ara'ya basıktan sonra telefonu iki kutunun arasına attı
ve tuşların mavi ışığının Monica'nın dikkatini çekmemesi
için dua etti. Ne olur Shane müzik dinliyor olmasın, ne olur
oyun oynuyor olmasın, ne olur telefonu duysun. Ne olur...

Sadece dua ediyordu.

"Ah, Tann aşkına. Kaldırın şunu!" diye emretti Monica.
Kızlar hemen atıldılar. Jen Claire'in bir kolundan, Gina da
diğer kolundan tutup onu doğrulttular.

Monica şaşkıyla Claire'in yaralı yüzünden geçti ve ona
büyük zararı bakıp gülmeye başladı. "Vay be, herhalde gırtlak
erik. Acıyor mu?"

"Ben sana ne yaptım?" dedi Claire birden. Korkmuştu
ama aynı zamanda iflahiydi de. Herda doluydu. Elinde
yedek kız vardı. Korktukları için bir şey yapamıyorlardı. Ney-
den korkuyorlardı. Monica'dan mı? Monicalara dünyayı ya-
netime bakkers kim veriyordu?

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun sen. Beni küçük dünya
düşürmeye çalıştın," dedi Monica.

"Çalıştın mı?" deyiverdi Claire. Aptalca bir tepkiydi ama
kendine engel olmamak. Bu onu yüzüne yedek bir yumruğu
mal oldu. Sert bir yumruk hem de. Tam da ilk yarının le-
nüne. Kır gibi istisnai gücüyle nefesi kesildi. Bütün dünya
altüst olmuş, anlamını kaybetmişti. Claire kollarındaki bir-
kitten kızların onu tuttuğuna anladı. Bacaklarını biraz sabit-
leyip gözlerini açtı ve Monica'ya baktı.

"Nasil oluyor da Howard'da yapıyorsun?" diye sordu.

İncindi mi diye ellerini inceleyen Monica şaşkınlıkla ona
baktı.

"Ne?"

"Aiden zengin, öyle değil mi? Bir villada yaşayabiliyorsun.
Ya da bir dairedede. Ya da öğrenci birliğiyle. Nasıl oldu da
Howard'a gelip biz eriklerle yapıyorsun?" Monica'nın gözü-

melde erik deni gırtlak nefesini tuttu. "Tabii sen de
erik değilsin? Kendinden daha güzel olanları cemaat ya-
kın bir erik. Nefesini o kadar utandırıp bir erik. Onu görmek
istemedikleri için buraya gırtlakları bir erik."

"Kupa senin," diye telahat jennet, Claire'in kulağına.
"Aptallama! Seni öldürecek, anlamıyor musun?"

Claire başını savundu. "Koleje gittiğini diyordum," diye de-
van etti. Mideni deli gibi bulanıyordu. Kusup öleceğini dü-
şünüyordu, tek yapmaya çalıştığı bu süreyi biraz daha uzat-
maktı. Şane gelecekti. Eve gelecekti. Belki de Michael. Mic-
hael'in kupa da dikilip bu gibi gözlerini ve meleklerle benze-
rin yarını Monica'ya diktiğini hayal edebiliyordu. Evet, bu
siper olacaktı. Monica o zaman o kadar da büyük görünme-
yecekti. "Ne oldu? Dölmü mü tutuldu? Şaşırmadın, II. Dünya
Savaş'ın Çin'e yapıldığını sanan birinden ne beklenir..."

Claire bu kez yumruğun geldiğini görüp elinden geldi-
ğince kaçmaya çalıştı. Monica'nın yumruğu altına isabet et-
ti, çok canını yakmıştı. Ama Monica'nın canı daha da çok
rınıyordu. Küçük bir çığlık atıp sağ elini sol avucuna alarak
giri çekildi. Bu da Claire'in bağındaki dayanılmaz zorla-
mayı unutturdu.

"Anan dakka et," dedi Claire neredeyse kükreyerek.
Dudaklarındaki yankı yine açılmıştı. Karanlık dudaklarından yala-
dı. "Tımağın kırılmıyor. Buna değmem, unuttun mu?"

"İyi bildin!" dedi Monica öfkeyle. "Şu sürtöğü bırakın ne bekliyorsunuz? Bırakın dedim! Bu psinğin canımı yatacağını mı sanıyorsunuz?"

Kızlar birbirlerine baktılar. Kraliçe arılarının aklını kaçıp kaçmadığını merak ediyorlardı. Sonra Claire'i bırakıp geri çekildiler. Jen üst üste yığılmış kutulara çarparak bir sürü tozu ve eski kağıtları yere devirdi. Claire ona baktığında Jennifer kutuların arasındaki bir noktaya bakıyordu.

Claire'in telefonu gizlediği noktaya. Jen telefonu görmüş olmalıydı. Claire'in nefesi tıkandı. Birden düşündüğünden daha çok korkmaya başladı.

"Sen neye bakıyorsun öyle?" diye çıktı Monica. Jen de kasıtlı olarak arkasını telefona dönüp kollarını kavuşturarak telefonun görünmesini engelledi. Claire'e hiç bakmıyordu. Vay be. Bu da neydi böyle. Şans değil de neydi? Jennifer bazı çatlakları belli etmişti. Belli ki Birinci Monica Kilisesi'ne bağlılığı tam değildi.

Belki de Monica onu fazla kızdırmıştı. Kim bilir, belki de yakında Claire'in tarafına geçebilirdi.

Claire dudagındaki kanı silip diğer kızlara baktı. Huzursuz ve kararsızlıkla dikilen kızlara. Monica kendisine meydan okunmasına rağmen herkesin -Claire dahil- beklediği darbeyi vurmamıştı. Gerçekten de biraz tuhaftı. Tabii Claire, Monica'nın elindeki sınırlardan bazılarını tamamen derre dışı bırakmadıysa.

Monica elini ovuşturup Claire'e, onu daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Onu değerlendiriyordu. "Kimse sana hahayın gerçeklerini öğretmemiş Claire," dedi. "Birden ortadan yok olan ne olur mesela biliyor musun?" Güzel, sivri çeneyle tozlu kutuları işaret etti. "Hademe dışında kimsenin haberi olmaz. Annenle babanın üzüleceğini mi sanıyorsun? Belki üzürlüdür. Ama son kuruşlarını resmini süt kartonlarının üstüne bastırmak için kullanırken senin başka birinin sevgiliyle kaçtığını duysalar mesela ne hissederler? Seni düşünmekten bile nefret ederler. Morganville insanları ortadan yok etmeyi bilince dökmüştür. Burada asla yok olmazlar. Her zaman başka bir yerde olur."

Monica dalga geçmiyordu. İşin korkutucu tarafı buydu. İhtimale denk iki kişi olarak arkadaşça sohbet ediyorlarmış gibi sesiz ve sakince konuşuyordu.

"Neden Howard'da yaşadığımı mı merak ediyorsun?" diye devam etti. "Çünkü bu şehirde istediğim yerde, istediğim gibi yaşayabilirim. Ama sen... Sen sadece yürüyen bir organ taşıyıcısın. Bu yüzden beni dinle Claire. Yüzünü bir daha görmeyeyim, çünkü görürsem bir daha bir yüzün olmayacak. Anlaştık mı?"

Claire yavaşça başını salladı. Ona bakmaya cesareti yoktu. Monica ona vahşi bir köpeği hatırlatıyordu. Zayıflığını belli ettiğiniz anda saldırarak köpekleri. "Anlaştık," dedi Claire. "Sen psikopatın tekisin. Anladık."

Monica, "Olabilir," deyip kofu bir kahkaha attı. "Sen küçük, akıllı bir eziksin. Şimdi kaç seni küçük aptal Yoku fikrini değiştirip seni şu eski valizlerden birine koyam, yüz yıl sonra bir arkeolojist gelir bulur."

Claire gözlerini kırptı. "Arkeolog."

Monica'nın gözleri buz gibi oldu. "Kaçmaya başlasan iyi olur."

Claire, Jennifer'ın durduğu yere gidip kutuların arasında ki telefonu almak için onun arkasına geçti. Telefonu Monica'ya uzattı. "Mikrofona konuş. Arkadaşlarımdan söylediğin her kelimeyi duymalarını istiyorum."

Bir an kimse kiperdamadı, sonra Monica güldü. "Tam aşkına, ezik. Çok komiksin."

Bakışlarını Claire'in arkasına çevirdi. "Ben söylemeceğim değil."

Claire arkasına baktı. Gina tam arkasında elinde demir bir sopaıyla duruyordu.

Aman Tanrım. Gina'nın gözlerinde korkunç ve buz gibi bir şey vardı.

"O işini göreceğiz biz seyredeceğiz," dedi Monica. "Ama hey, neden acele edelim ki? Yıllardır bu kadar eğlenmedim."

Claire'in bacakları birden fazla pişmiş spaghettiye döndü. Kusup ağlamak istiyordu ama cesur görünmekten başka bir

şey yapmaya cesareti yoktu. Nefes yaptığını anlasalar onu omakla öldürürlerdi.

Gina'yı geçip gözlerini ondan kaçırarak iki kızın arasından yürüdü ve elini kapının tokmağına koydu. Bir yandan da telefonun ekranına baktı.

SINYAL YOK.

Kapıyı açıp dışarı yürüdü. Çantaları kaçıncı olduğu yerde duruyordu. Telefonu cebine koyup çantaları alarak Eve'in arabanına doğru yürüdü. Korkudan palyaço gibi bembeyaz olan Eve hala sürücü koltuğunda oturuyordu.

Claire çantalarını arka koltuğa attıktan sonra Eve, "Ne oldu? Seni gördüler mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Claire. "Sorun yok. Dersim var. Seninle sonra görüşürüz. Teşekkürler Eve. It... telefonunu da al." Telefonu ona verdi. Eve'in kaşları hala çatıktı. "Karanlık olmadan eve gelirim."

"İyi olur," dedi Eve. "Gerçekten Claire. Biraz garip görünüyorsun."

Claire güldü. "Ben mi? Sen aynaya bak."

Eve ona Shane'e yaptığı gibi hareket çekti. Claire sırt çantasını alıp kapıyı kapattı ve Eve'in kocaman arabasının içini izledi. İyice gidiyor herhalde diye düşündü.

Kimya laboratuvarına giderken birden olanlar bütün kollarıyla üzerine çullandı. Bir banka oturup ellerini yüzüne kapatarak sessizce ağladı.

Tanrım. Tanrım, eve gitmek istiyorum! Michael'in evi mi, yoksa anne babasının başında dikildiği kendi odasını mı kastettiğini bilmiyordu.

Vazgeçemem. Gerçekten de yapamazdı. Çoğu zaman yapılacak en akıllıca şey olsa da hayatı boyunca bunu hiç yapamamıştı.

Şişmiş gözlerini silip derse gitti.

O öğleden sonra kimse onu öldürmedi.

Birkaç saat sonra bunu beklemekten vazgeçip denize odaklandı. Arka arkaya olan laboratuvarları o kadar da kötü değildi, tarihte de soruların cevabını biliyordu. Eminim Monica bilmiyordur diye düşündü. Karanlık sınıfta Monica ya da arkadaşlarından birinin olup olmadığını görmek için suçlu suçlu etrafına bakındı. Büyükle bir sınıf değildi. Bulundukları kimseyi görmedi Claire.

Dersten sonra öldürülmeden marula gitmeyi de beğendi. Marul ve domates seçerken ya da parayı ödemek için kasada sıra beklerken kimse üzerine atlamadı. Kasap meyve sepetindeki çocuğun biraz şüpheli göründüğünü düşündü, o kadar.

Hafiften çökmeye başlayan akşam karanlığından vazgeçerek ve bunu düşündüğü için bile kendini aptal gibi hissederek eve yürüdü. Kocaman sırt çantalarıyla zıtlık

eden diğer öğrencilerden başka kimseyi görmedi. Çoğu, gruplar halinde yürüyordu. Öğrenci kalabalığını genide bırakınca dükkanların kapandığını, ışıkların söndüğünü ve birkaç kişinin de aceleyle yürüdüğünü gördü Claire.

Rüzgar Gibi Geçti ve Adams Ailesi'nin bahçe kapısı açıktı. Claire kapıyı arkasından kapatıp o sabah şifonyerinde bulduğu yeni anahtarla evin kapısını açıp içeri girdi.

Koridorun ucunda bir gölge vardı. Sarı tişörtlü, düşük belli, solmuş bir kot pantolon giymiş, uzun boylu, iri birinin gölgesi. Çıplak ayaklı bir gölge.

Shane.

Shane ona birkaç saniye baktıktan sonra, "Eve eşyalarını odana koydu," dedi.

"Teşekkürler."

"Onlar ne?"

"Akşam yemeği için bir şeyler."

Shane hala ona bakarak başını hafifçe eğdi. "Akıllı bir kızı göre aptalca şeyler yapıyorsun. Bunu biliyor musun?" Üzerinde değil. Afedersin." Onu geçip mutfaka girdi ve peynir, yere bıraktı. Elleri titriyordu. Önce yumruklarını sıkı, sonra da aldıklarını tezgaha koymaya başladı. Kırma. Marul. Domates. Soğan. Haşlanmış fasulye. Acı sos. Claire'i kendi sevdiğinden. Peynir. Ekşi krema. Taco yulafı.

"Dur tahmin edeyim," dedi Shane kapıdan. "Çin yemeği yapıyorsun."

Claire cevap vermedi. Hala çok öfkeliydi - ve birden çok korkmuştu. Neden korktuğunu kendisi de bilmiyordu. Her şeyden. Hiçbir şeyden. Kendisinden.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Shane'in sesi farklı geliyordu. Daha sakin, yumuşak, neredeyse nazik.

"Soğanları doğra," dedi Claire. Shane'in bunu kastetmediğini biliyordu gerçi. Shane yine de gelip soğanları aldı ve çekmecedeki korkunç görünen kocaman bir bıçak çıkardı. "Tık önce soyman lazım."

Shane, Eve'e baktığı gibi ters ters bakıp ipe girdi.

"Şey... annemi arasam iyi olur," dedi Claire. "Telefonu kullanabilir miyim?"

"Şehirlerarası konuşmaların parasını ödüyoruz."

"Tabii."

Shane omuzlarını silkti. Uzayıp aldığı kablolu telefonu ayağından Claire'e attı. Claire telefonu neredeyse düşürüyordu ama düşürmediği için kendisiyle gurur duydu. Tezgahın altından kocaman demir bir tava bulup ocağı yaktı. Biraz da yağ çıkardı. Yağ ısırken dükkandan aldığı küçük tırlık tabanı bir kez daha okuyup numarayı çevirdi.

Annesi telefonun ikinci çalışmada cevap verdi. "Evet" Annesi telefonu asla efendim diye açmazdı.

"Anne, ben Claire."

"Claire! Bebeğim, neredesin? Kaç gündür seni arıyorum!"

"Denslerim vardı," dedi Claire. "Afedersin. Yurda pek uğramıyorum."

"Uykunu alıyor musun? Bak iyi uyumazsan hasta olursun, biliyorsun nasıl..."

"Anne, ben iyiyim." Claire tezgahın önünde duran tarife bakıp kışkırtıcı çıktı. Sote ne demekti? Kızartma gibi bir şey miydi? Kuşbaşı doğramak malzemeyi küp küp kesmekti belki de. Shane bunu zaten o an yapıyordu. "Gerçekten. Her şey yolunda."

"Claire. Zor olduğunu biliyorum. Senin birkaç yüz kilometre uzaktaki TPU'ya gitmeni bile istemedik canım. Eve dönmek istersen baharla ben her zaman çok mutlu olurum."

"Gerçekten anne, istemiyorum... ben iyiyim. Her şey yolunda. Denslerim çok iyi..." Gerçeği biraz esnetiyordu. "...burada arkadaşlarım da var. Bana göz kulak oluyorlar."

"Emin misin?"

"Evet, anne."

"Senin için endişeleniyorum. Yaşına göre çok olgun olduğunu biliyorum ama..."

Shane bir şey söylemek için ağzını açtı. Claire telefonu işaret ederek panikle HAYIR, HAYIR, HAYIR diye işaretler

yaptı. ANNEM! dedi sessizce. Shane teslim olmuş gibi k
elini kaldırıp soğanları doğramaya devam etti. Claire'in an
nesi hala konuşuyordu. Claire konuşmanın bazı kısımları
kaçırsa da gerçekten önemli olmadığını düşünüyordu. "...
erkekler, değil mi?"

Vay be. Annesinin radarları o kadar mesafeden bile ç
alışıyordu. "Efendim anne?"

"Yurtta erkeklerin odalara çıkmasına izin vermiyorlar,
değil mi? Girişte kontrol eden bir görevli vardır herhalde?"

"Evet, anne. Howard Hall'de kötü, iğrenç erkeklerin
odamıza çıkmaması için yirmi dört saat nöbet tutan birileri
oluyor." Gerçekten de yalan söylemediğine karar verdi Cla
ire. Bu tamamen doğrudu. Esas mesele, o artık Howard
Hall'de yaşamıyordu. Bu hemen söylenmesi gereken bir şey
değildi herhalde?

"Hiç komik değil. Seni çok koruyarak büyüttük Claire,
başına bir şey gelmesini..."

"Anne, acelem var. Akşam yemeğimi yiyip trenle deniz
başına geçmem lazım. Babam nasıl?"

"Babam iyi tatlım. Selam söylüyor. Kalk, Lev, gel de akl
lı kızına bir nasılsın de. Bir yerine bir şey olmaz."

Shane bir kaseye doldurduğu doğranmış soğanları ona
verdi. Claire telefonu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırıp
bir avuç soğanı tavaya attı. Soğanlar anında kızardıkça

başlayınca Claire panik olup tavayı ocaktan aldı. Telefonu
da neredeyse yere düşürüyordu.

"Selam evlat. Dersler nasıl?" Konuşan babasıydı. Günün
nasıldı, ya da arkadaş edindin mi değil. Onun felsefesi her
zaman gözünü Claire'dik, diğer şeyler yoluna çıkmasını idi.

Claire yine de onu seviyordu. "Derslerim harika baba."

"Bir şey mi kızartıyorsun? Yurtta bir şey pişirmenize izin
veriyorlar mı? Bizim zamanımızda izin vermezlerdi..."

"Şey... hayır. Kolamı açtım da." Tamam, bu çok kötü bir
yalandı. Claire aceleyle tavayı bırakıp buzdolabına yürüdü
ve açmak için bir kola çıkardı. İşte. Kısmen doğrudu artık.
"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Keşke herkes benim için endişelenmeyi bıraksa.
Tarihte küçük bir operasyon geçirecek ilk adam ben değ
im."

"Biliyorum baba."

"Doktorlar iyi olduğumu söylüyor."

"Harika."

"Gözüm lazım Claire, mac başlıyor. Sen iyisin, değil mi?"

"Evet, iyiyim. Baba..."

"Ne var tatlım?"

Claire dudaklarını ısıp kararsızlıkla kolundan içti. "Şey...
Morganville'le ilgili bir şey biliyor musun? Tarihiyle falan il
gili?"

"Araştırma mı yapıyorsun? Ödev falan mı hazırlayacak-sın? Hayır, pek bir şey bilmiyorum. Üniversite kurulalı ne-redeyse yüz yıl olmuş, bir tek onu biliyorum. Daha büyük okullara geçmek istediğini biliyorum ama bence birkaç y-ılını eve yakın yerlerde geçirmelisin. Bunu konuşmuşuk."

"Biliyorum. Sadece merak ettim... ilginç bir şehit, hepi-bu."

"Tamam o zaman. Öğrendiklerini bize de anlatırsın. An-nen hoşçakal diyecekmiş." Babası asla demezdi. Claire, "Hoşçakal baba," dediğinde babası çoktan telefonu annes-ne vermişti bile. "Tatlim, canını silan bir şey olursa hemen-bizi ara olur mu? Ne olursa olsun bizi ara. Seni seviyoruz"

"Ben de sizi seviyorum anne. Görüşürüz."

Claire telefonu kapatıp önce cızdayan soğanlara, son-tarıfe baktı. Soğanlar pembeleşince kıymayı içine koydu.

"Yalanların bitti mi?" diye sordu Shane. Sonra da Clai-re'in arkasından dolayıp tezgahın üzerindeki kasede duna-rendelenmiş peynirden bir tutam alıp ağzına attı. "Taco. İl-rika. Eve becerikli birini almak için oy verdiğime çok sev-niyorum."

"Dediğini duydum Shane!" diye bağırdı Eve salondan. Kapı arkasından kapandı. Shane irkildi. "Banyon bu lafa-kendi kendini mi temizleyecek acaba?"

Shane, "Ateşkes!" diye bağırdı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Eve dışındaki ısıktan kıpkırmızı halde içeri girdi. Ter-den makyajının çoğu çıkmıştı ve şaşkıncı derecede genç ve-tatlı görünüyordu. "Aman Tannım, bu gerçek yemeğe ben-ziyor!"

"Taco," dedi Shane gururla, bunu yapmak kendi fikriy-miş gibi. Claire dirseğini onun kaburgalarına geçirdi, daha-doğrusu geçirmeye çalıştı. Onun kaburgaları Claire'in dirse-ğinden çok daha sertti. "Ah!" dedi Shane canı yanmış gibi-numara yaparak.

Claire pencereden dışarı baktı. Gece birden çöküyordu, of-keli güneş yerini birden ılık bir alacakaranlığa teslim edi-yordu. "Michael burada mı?" diye sordu Eve.

"Herhalde," dedi Shane omuzlarını silkerek. "Akşam ye-neğinde hep burada olur."

Üçü yemeği hazırlamaya koyuldular. Tam kurdukları üç-lü servis ağının ortasında -Claire tako yufkalarının içine kıy-mayı koyuyor, Eve malzemeleri ekliyor, Shane tabaklara fa-sulye koyuyordu- aralarına dördüncü bir çift el katıldı. Mic-hael yeni kalıp duş almış gibi görünüyordu. Saçları ıslak, gözleri uyukluydu ve siyah gömleğinin kollarından sular-sızılıyordu. Shane gibi o da kot pantolon giymişti, ama şimdiki resmi olmak için ayaklarında ayakkabı vardı.

"Selam," dedi herkese. "İyi görünüyor."

"Claire yaptı," diye atladı Eve. Shane ağzını açınca, "Shane'in kendine pay çıkarmasına aklırma."

"Hiç öyle bir şey yapmayacaktım," dedi Shane almanak.
"Tabii canım."

"Ben doğradım. Sen ne yaptın?"

"Senin arkamı topladım, her zamanki gibi yani."

Michael, Claire'e bakıp suratını astı. Claire gülüp tabağını aldı. Michael da tabağını alıp onun arkasından salona geçti.

Birisi -Claire, Michael olduğunu düşündü- kitaplığın yanındaki büyük, ahşap masayı temizleyip etrafına dört sandalye yerleştirmişti. Orada yığılmış eşyalar -video oyunlarının kutuları, kitaplar, cdler- düzene karşı neşeli bir hoşaldıyla başka bir köşeye istiflenmişti. Belki de bu Shane'in fikriydi diye düzeltti Claire düşüncesini. Claire tabağını masaya koydu. Eve de hemen onun yanına kendi tabağını koyup Claire'in önüne soğuk bir kola, bir çatal ve peçete koydu. Michael'la Shane de yerlerine oturup küçük çocuklar gibi yemeklerine yumuklardı. Eve lokmalarını azat azat mıyordu. O daha birinci tacağına bitirmeden, ilginç bir şekilde aç olan Claire ikincisine geçmişti.

Shane daha fazla almak için mutfağın yolunu tutmuştu zaten.

Elinde dolu bir tabakta dönerken, "Ahıhap, içe ne zaman döneceksin?" diye sordu.

Michael ağzındakini çiğnemeyi bıraktı ve önce Eve'e sonra Claire'e baktı. Lokmasını bitirdikten sonra da, "Hazır olduğunda," dedi.

"Kötü bir gece geçirmişsin Mike. Şu işin ucundan tutman lazım bence." Eve, Shane'e kaşlarını çatıp başını salladı. Shane onu umursamadı. "Ciddiyim dostum. Seni alt etmele-
me için veremezsin."

"Veriyorum," dedi Michael. "Her şey, kırılana kadar başını davara vumanla ilgili değildir."

"Çok şey öyle ama," dedi Shane içini çekerek. "Neyse. İleriden çıkmaya karar verince bana haber ver."

"İleride değilim. Çalışıyorum."

"Sanki yeterince iyi çalışmıyorsun. Bırak sen de."

"Kitaplığı görmüyorum ama," dedi Michael. Başka bir sokakla meşgul olan Shane, koluyla yalandan gözlerini silti. "Evet biliyorum durumum çok acıklı," dedi Michael. "Kısmen değiştim. Lisa'yla ateşli randevun nasıl geçti? Enlik arkadaşlarının onu bastan çıkardı mı?"

"Adi Laura," dedi Shane. "Evet, çok ateşliydi. Ama ateşi benim kırmış galiba. Bugün gece, seni geçen yıl Waterbury'de geldiğini ve ne kadar harika olduğunu anlattı. Çek kula bizi gileydi, Tanni'ya yökür ki sen orada değildin."

Michael kendini beğenmiş görünüyor. "Çeriden kapa da yemekleri ye."

Shane parmağıyla ona ses eden gibi yapıp,

Her şeyde müttefik olmak geçtikten.

Yaz tatili kışbeden Michael'a Eve dolmuşken yataktan

Claire de ne yapacak sandığından emin olamadığını söyle-
di. Demek çıkarmak sıkıcı geliyor. Ki bu onun için
çok yorucu. Shane çıkış, arkadaşları sevgili deyimle
deneyim ediyor. Claire'e bakmadan, "Süper de ay-
girmek ister misin?" diye sordu.

"Tabii," dedi Claire. Onun bir oyun açmasını beklerken
Shane kanepeden kalkıp yukarı çıktı. Claire ne yapacağını
emin olmadan aşağıda kaldı. Shane merdivenlerin tepesi-
de durup ona gelmesini işaret etti. Claire de yukarı çıktı.

İkinci kat sessiz ve tabii ki kapalı. Shane koridorun yan-
ına gelmişti bile. Claire'in odasına mı gidiyordu acaba?
Claire yataкта oturup onunla öpüşeceğini falan hayal etmi-
yordu ama... böyle bir fikrin aklına nereden geldiğinin ya-
rda. Genç Shane oldukça şey sayıyordu...

Shane, Claire'le Eve'in odasının arasında, duvarda asılı
bir tabloun yanında durdu ve tabloun altındaki bir diğ-
meye bastı.

Duvarın diğer tarafında bir kapı açıldı. Bir bölmenin içi-
ne yapışmış ve Claire'in böyle bir şeyden haberi yoktu.
Claire şaşkınlıktan nefesini tutunca Shane tekerleği icat et-
miş gibi gururla döndü. "Süper, değil mi? Bu lanet ev böyle

inhalasyon gibi. Görmek lazım. Michael'ın da giriş yerleri
viki de vardı. Kışın sonra hepki bir merdiven görünümü
çıkı merdivenleri vardı odanın bekliyordu ama hayır,
odanın yanı sıra vardı. Shane yukarı çıkarken çıkış
noktası odanın yanı sıra.

Odanın yanı sıra odanın yanı sıra bir yıldı, yarım bir
pili de vardı odanın tepesinde bir kapı daha vardı. Shane ka-
pıyı açtı odanın yanı sıra. "Burayı ve odanın arkasındaki odayı
da gördüğünde anladım. Vampir evi. Ne düşünüyorsunuz?"

Claire vampire inanıyordu Shane hakkı olabiliyordu. Burada
"küçük bir odanın penceresi yoktu ve eskiydi. Sadece
odanın içindeki antika ve karanlık eşyalar değil, eski, tuhaf
bir his vardı odada, tam olarak doğru olmayan bir şeyler
ve kışın soğuktu. Teksas'ta bir yaz gününde bile soğuk.

Claire üperdi. "Bu odayı herkes biliyor mu?"

"Tabii. Eve buranın hayaletli olduğunu söylüyor. Onu
sıçayamam. Beni de çok korkutuyor. Hem de serin zaten.
Fikirler gelecek seni buraya sakladık ama mutfağın pence-
resinden çıktığını görüldü. O pislikler her şeye burnunu
viki." Shane kalın İran halısının üstünden geçip Viktorya
stili koyu kırmızı kanepeye oturdu. Toz bulutu yükselince
likörle tozdan uzaklaştırdı. "Ee? Ne düşünüyorsunuz? Mic-
hael'in ölü olmadan zamanlarda burada uyuduğunu mu dü-
şünüyorsunuz?"

Claire gözlerini kapı. "Ne?"

"Hadi ama. Onun da onlardan biri olduğunu düşün-
sun değil mi? Gündüzleri hiç ortaya çıkmıyor diyor."

"Ben... ben öyle bir şey düşünmedim."

Shane gözlerini devirip başını salladı. "Tabii. Sen beni
gönderilmedin."

"Gönderilmek mi? Beni kim göndermiş olabilir?"

"Bir düşüneyim... polisler seni arıyordu, ama belki de
seni burada tutmamızı sağlamak için arıyormuş gibi yap-
yorlardır. Hangisi? Onlar için mi çalışıyorsunuz?"

"Onlar mı?" dedi Claire. "Onlar kim?" Shane gözleri y-
ne ona dikince Claire ürperdi. Shane Monica gibi değil e-
betle, ama şakası yoktu. "Shane, ne demek istediğini sa-
yamıyorum. Buraya okula gitmek için geldim. Dayak yedi-
m ve korktuğum için buraya sığırdım. Bana izatmıyorsun... a-
zaman sanırım gideceğim. Umarım taccılar hoşuna gider."

Claire kapıya gidip durdu. Kafası karışmıştı.

Kapı kolu yoktu.

Arkasından Shane sessizce, "Burun bir vampir olduğunu
duğunu bu yüzden düşünüyorum," dedi. "Sen bilmeyorsun
değeri çıkamazsın. Kurbanını çiğ çiğ yemek için burayı if-
tireceksen çok işe yarar bir şey."

Claire arkasına dönünce onu elinde soğanları doğrayan
kullandığı büyük bıçakla bulacağını hayal etti. Korku fişle-

min ilk kuralını çiğnemiydi, yoksa ikinci miydi? Güvenme-
mesi gereken birine güvenmişti.

Ama Shane kollarını iki yana açmış halde kanepede otu-
ruyordu.

Ona bakmıyordu bile.

"Bırak çıkayım," dedi Claire. Kalbi yerinden çıkacaktı
sanrı.

"Bir dakika içinde bırakacağım. Ama önce bana doğru-
yu söyleyeceksin."

"Söyledim zaten!" Claire birden ağlamaya başlayınca
kendinden çok utandı. Yine. "Lanet olsun! Sana zarar vere-
ceğini mi düşünüyorsun? Ya da Michael'a. Nasıl yaparım?
Akl herkes bana zarar veriyor!"

Shane ona bakınca Claire onun gözlerindeki sertliğin
kaybolduğunu gördü. Sesi çok daha yumuşak çıkıyordu.
"Ben Michael'ı öldürecek olsam senin gibi birini görevlen-
dirirdim. Birini öldürmek senin için çok kolay olurdu Clai-
re. Yemegine zehir koyup sırtından bıçaklayabilirdin... Mic-
hael'a sahip çıkmam gerek."

"Michael'ın sana sahip çıktığını sanıyordum." Claire öf-
keyle gözlerini silti. "Neden birinin onu öldürmek istediği-
ni düşünüyorsun?"

Shane kaşlarını kaldırdı. "İnsanlar vampirleri her zaman
öldürmek ister."

"Ama o öyle değil. Eve dedi ki..."

"Evet, onun vampir olmadığını biliyorum. Ama gündüzleri kalkmıyor, evden çıkmıyor. Ne olduğunu bana anlatmıyor. O yüzden olabilir de. İnsanlar da öyle düşünmeye başlayacak, er ya da geç. Morganville'dekilerin bazıları koruma altında, bazıların da konuyla ilgili hiçbir fikri yok. Ama bazıları da onlara karşı savaş veriyor."

Claire gözlerinden taşmaya çalışan gözyaşlarını engelledi. "Senin gibi mi?"

Shane başını eğdi. "Belki de. Ya sen? Sen de bir savaş mısın Claire?"

"Ben kimse için çalışmıyorum. Ayrıca Michael bir vampir olsa bile onu öldürmek istemem."

Shane güldü. "Neden olmasın? Öyleyse seni bir dal gibi taşıyabilir."

"Çünkü... çünkü..." Claire hissettiklerini tam olarak söyle dekeemedi. "Çünkü ondan hoşlanıyorum."

Shane onu uzunca bir süre daha izledikten sonra kanepedeki aslanın kolunda bulunan bir çıkartmaya baktı.

Kapı açıldı.

"Benim için yeterli bir neden," dedi. "Tatlı ister misin?"

7

Claire uyuyamadı.

Belki de o tuhaf, küçük, Gotik odayı hatırlaması yüzünden. Eve o odayı çok seviyordur herhalde diye düşündü. Birden güzel, rahat odası gölgelerle dolu gibi geldi. Eski tahtaların çatlaklarının arasından rüzgarla birlikte bir peyler giriyordu sanki. Karanlıkta tek başına yatmış duvara yansıyan incecik dalların gölgesini izlerken belki de ev insanları yiyordur diye düşündü. Pencereleer rüzgardan uzerken biri içeri girmeye çalışıyormuş gibi hissetti. Eve vampirlerin içeri giremeyeceğini söylemişti. Ama ya girerlerse? Ya Michael?

Claire yumuşak bir melodi duyunca Michael'ın aşağıda oturduğunu anladı. Aniden gölgeler yok oldu, sesler nor-

mal ve sakinleştirici gelmeye başladı. Altı üstü bir evdi ve onlar da evi paylaşan normal çocuklardı. Yanlış bir evle varsa bile evin dışındaydı.

Uyuyakalmış olmalıydı, ama öyle gibi gelmedi. Yatağı yanındaki saati kontrol etti. 05:30. Hava aydınlarmamış ama tamamen de karanlık değildi. Yıldızlar sönmiş, gökşünlerdeki yumuşak kıvılcımlar laciverte dönmüşü.

Michael'ın gitarı sessizce yumuşak notalar çalmaya devam ediyordu. Hiç uyumamış mıydı acaba? Claire yatağından kalkıp tişörtünün üstüne battaniyeyi aldı ve sessiz karanlık koridora çıktı. Gizli kapının yanında geçmiş ürperti. Banyoya girip saçını taradıktan sonra sessiz aşağı indi ve battaniyeye sarılıp bir köpde Michael'ı diledi.

Michael başını eğmiş, kendini işine kaptırmıştı. Claire onun parmaklarının hızlıca tellerin üzerinde gezmesini, bedeninin ritimle hafiften sallanmasını izledi. Derin bir şiven duygusuyla doldu içi. Michael'ın etrafında kızı bir şen olamazdı. Buna emindi.

Onun yanında bir saatin alarmı çaldı. Michael başını kaldırıp irkilerek alarmı kapattı. Ayağı kalkınca gitarı bıraktı. Claire şaşkınlıkla onu izledi. Bir yere mi gınesi gırdıyordu? Yoksa alarmı yatmak için mi kurmuştu? Vay be, ne takıntıydı ama...

Michael saate dışmanmış gibi bakıp pencereye doğru yöreldi.

Gökşün turkuvaza dönmüş, yıldızlar tamamen sönmişti. Michael eline aldığı şişedeki birayı içti. Şişeyi sehpa yanından sonra kollarını kavuşturup bekledi.

Claire tam ona ne beklediğini soracaktı ki ilk güneş ışığı keskin bir bıçak gibi içeri girince Michael iki büküm olup kamına bastırı.

Claire irkilip ayağı kalktı. Michael'ın yüzündeki acı ifadesi onu korkutmuştu. Onun hareketi Michael'ın dikkatini çekti. Michael başını hemen ona doğru çevirince mavi gözleri kocaman açıldı.

"Hayır," diye inleyip nefes nefese ellerini dizlerine koydu. "Göz."

Claire onu dinlemeyip hemen yanına koştu. Ama ne yapacağına, ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu. Michael derin derin nefes alıyor, büyük bir acı çekiyordu.

Claire elini onun sırtına koyunca bedeninin ateş gibi yandığını farketti. Michael hayatında hiç duymadığı bir ses çıkardı.

Ölen ben gibi, diye düşündü Claire. Shane'e, Eve'e ya da herhangi birini yardımına çağırmak için panikle ağızını açtı.

Hemen ona sarıldı. Michael –şeffaf Michael– gözlerinde cennetlikle ona bakınca Claire'in dili tutuldu.

"Tanrım, onlara söyleme." Michael'in sabah güneş solan sesi çok uzaklardan geliyordu.

O da sesi gibi güneş ışığında solmuştu.

Ağız hala açık olduğu halde tek kelime etmeyen Claire Michael Glass'in durduğu yerdeki ince havadan yavaşça ni geçirdi. Önce yavaş, sonra hızlıca. Etrafındaki her şey gibiydi. Bir klimanın önünde duruyordu sanki. Hava belki incedi.

Tıpkı Michael gibi.

Claire, "Aman Tanrım," deyip ellerini ağzına kapadı. Atamadığı çığlık onu boğuyordu sanki.

Bir süre kendini kaybetmiş olmalıydı. Çünkü kendisi nepele, Michael'in gitar kılıfının yanında otururken baktı. Beyni sıvılaşmış kafatasında çalkalanıyormuş gibi hissetti kendini.

Ama gariptir ki sakindi. Uzanıp gitarın deri kılıfına baktı. Gerçektir. Kılıfın kilidini açıp tılayan ellerini tırnakla gezdirince ılık gibi bir ses çıktı.

O bir hayalet. Michael bir hayalet.

Michael hayalet değildi. Nasıl olabilirdi ki, caddede, orada, masada oturup yemek yiyebiliyorsa? Hayaletler bir taco yer miydi? Nasıl bir hayalet...

Claire'in eli onun içinden geçmişti. Tam içinden.

Ama gerçektir. Claire ona dokunmuştu. O...

Eli onun içinden geçmişti.

"Panik yapma," dedi Claire uyusuk bir halde. "Sadece... panik yapma. Bir açıklaması vardır..." Evet, tabii. Fizik dersinde Profesör Wu'ya sorabilirdi. Ama başına gelebileceklerini tahmin ediyordu. Onu bir ağa sarıp ağzına Prozac sokarlardı.

Tanrım, onlara söyleme demişti. Kime? Kime söylemeyecekti? Gitmiş miydi? Ölü müydü?

Tam paniğe kapılacakken bir şey onu durdurdu. Gerçekten aptalca bir şey.

Kanepenin yanındaki sehpa da duran saat. Daha birkaç dakika önce çalan saat.

Günün aydınlandığını Michael'a haber veren saat.

Bu oluyor... her gün. Michael tuhaf bir şey yaşıyormuş gibi davranmamıştı. Sadece... acı çekiyordu.

Shane de Eve de Michael'in gündüzleri uyuduğunu söylemişti. İkisi de gece kuşuydu. Şu anda da uyudukları belkiydi, daha da saatlerce kalkmazlardı. Michael gündüzleri kimsenin dikkatini çekmeden böyle ortadan kayboluyor olabilirdi.

Claire gelip her şeye burnunu sokana kadar.

Onlara söyleme. Ama neden? Böylesine gizli olan neydi?

Claire delirmişti. En mantıklı açıklama buydu. Ama delirdiyse mantıklı olamazdı ki zaten.

Claire kanepede kıvrılıp ürperdi. O soğuk rüzgar yine üzerinde hissetti. Buz gibi bir serinlik. Doğruldu. "Michael'ı. Ben... seni hissedebiliyorum galiba. Hala burada mı?" Rüzgar uzaklaşıp yine yaklaştı. "Öyleyse... bizi görebiliyor musun?"

Sıcak, soğuk döngüsü yeniden tekrar edince Claire cevabı evet olarak kabul etti. "Gündüzleri gitmiyor mu? Şey... olduğun yerde dur olur mu?" Esinti kıpırdamadı. "Vay be. Bu... acayipmiş." Claire biraz neşelenmişti. Tamam, be esintiyle konuşuyordu belki ama en azından kendini yavaş hissetmiyordu. "Shane'le Eve'e söylememi istemiyor musun?" Kesin bir hayır. Daha da soğumuştu hatta. "Yapabileceğim bir şey... herhangi bir şey var mı?" Yine hayır. "Michael... geri gelecek misin?" Evet. "Bu gece mi?" Yine evet. "O zaman konuşuruz."

Evet.

Esinti tamamen çekildi. Claire kanepeye çöktü. Bıyık dönüyor, kendini tuhaf ve yorgun hissediyordu. Gitar kılıfının yanında eski bir battaniye vardı. Gitarı dikkatlice masanın üstüne kaldırdı (görünmez Michael'ın onu izlediğini hayal ediyordu). Battaniyeyi üstüne örtüp büyükbaba şatelinin sesi ve Michael'ın melodilerinin hayaliyle uykuya daldı.

Ertesi gün Claire derse gitti. Eve onunla tartıştı, Shane'se bir şey demedi. Claire kampüste iki kez Monica'yı görse de bir şey olmadı. Monica'nın etrafı kızlı erkekli hayranlarıyla çevrili olduğundan intikam almaya vakti yoktu. Claire başını yenden kaldırmayıp تنها yerlerden uzak durdu. Vakit öğleden önceydi -laboratuvarı yoktu- eve gidip Michael'ın ortaya çıkmasını beklemek istese de (bunun nasıl olduğuna deli gibi merak ediyordu) aklını kaçırıp Shane'i de şüphelendireceğinden korkuyordu.

Anayolda yürürken bir kaykay dükkanıyla ikinci el kitapçının arasına sıkışmış küçük kafeyi gördü. Common Ground. Eve'in çalıştığı yer. Uğrayıp bir selam vermek istedi.

Cam kapıyı açınca küçük bir zil şingirdadı. Sanki kendinden içeri girmişti. Burası biraz daha Gotikti gerçi. Siyah deri koltuk ve sandalyeler, renkli kalın halılar, bej ve kan kırmızısı duvarlar, bir sürü kuytu köşe. Beş altı öğrenci masalara ve yere sabit sıralara dizilmişti. Kimse başını kitaplarından ya da bilgisayarlarından kaldırmıyordu. Dükkanın içi dumandan töten bir sıcaklıkla kahve kokuyordu.

Claire bir an kararsızlıkla dikildikten sonra boş bir sıraya çantasını bırakıp tezgaha gitti. Yüksek tezgahın arkasında iki kişi vardı. Biri tabii ki Eve'di. İki yana ördüğü boyalı saçları, rimeli ve siyaha boyanmış gözleri ve Gotik siyahı dudaklarıyla çok neşeli ve bebek gibi görünüyordu. Kırmızı

bir tişörtün üstüne siyah fileden bir bluz giymişti. Claire'i görünce sınıt.

Diğeri de omuzlarına dökülen gri, kıvrıkcık saç, ince uzun daha büyük bir adamdı. Hoş, kare bir yüzü, kocaman siyah gözleri ve sol kulağında bir küpesi vardı. Tam bir hip-pi diye düşündü Claire. Adam da gülümsüyordu.

"Hey, bu Claire!" deyip kolunu Claire'in omzuna doladı Eve. "Claire, bu Oliver, benim patronum."

Claire çekinerek başını salladı. Adam iyi birine benziyordu ama patrondu sonuçta. Patronlar onu ebeveynler gibi getirdi. "Merhaba efendim."

"Efendim mi?" Oliver'ın derin bir sesi ve daha da derin bir kahkahası vardı. "Claire, ben tanıman lazım. Ben efendi falan değilim. İnan bana."

"Bu doğru," dedi Eve bilmiş bilmiş. "O ahıaptır. Onu seveceksin. Hey, bir kahve ister misin? Ben ısmarlıyorum."

"Ben... m..."

"Bir şeye dokunma olur mu?" Eve gözlerini devindi. "Kahve dışında bir içecek geliyor. Sıcak çikolataya ne dersin? Asya çayı? Ya da normal çay?"

"Çay olur sanırım."

Eve tezgahın arkasına geçip bir şeyler yaptı. Birkaç dakika sonra büyük beyaz bir fincan ve bir sütlükle Claire'in karşısına geçti. Çay poşeti fincanın içindeki sıcak suda yü-

neyordu. "Müesseseden, daha doğrusu benden. Çünkü pat-ron burda."

Claire'in oppoçino yapmaya yaradığını tahmin ettiği ka-ruk bir adam burada çalışan Oliver başını sallayıp kendi kendine gülüyordu. Claire merakla onu izliyordu. Fransa'da yapmış uzak bir kuzenine benziyordu, kemeri burunları ay-nık Onun üniversitede hocası mı yoksa daimi bir öğrenci mi olduğunu merak etti. Bisi de mümkün görünüyordu.

"Bunun derne olduğunu söyledim," dedi Oliver hala ma-lıyle uğruşarak. "Yurttaki kızlarla."

"Evet," dedi Claire. Yanaklarının kızardığını hissetti. "Ana bir şey yolunda."

"İznen öyledir. Dinle, böyle bir sıkıntın olursa buraya gelip bana söyle olur mu? Ben çaresine bakarım." Oliver bunu büyük bir güvenle söylemişti. Gözleri birkaç saniye Claire'in yüzünde gezindi. "Burada sözüm geçer. Eve ba-na çok yetenekli olduğunu söyledi. Bazı çürük elmaların se-ni kışmasına izin vermiyoruz."

"Şey... teşekkürler!" Claire bunun ağzından bir soru gibi çıkmasını istememişti ama öyle oldu. "Teşekkür ederim. Öyle yaparım."

Oliver başını sallayıp kahve makinesini sökme işlemine devam etti. Eve tezgahın arkasından bir sandalye çıkıp Clai-re'nin yanına oturdu ve tükenmez enerjisiyle ona doğru eğil-

di. "Harika değil mi?" diye sordu. "Söylediklerinde öldük ha! Şeylerle bağlantısı vardır..." Parmaklarıyla bir v işen yaptı. Vampirin v'si. "Onu dinliyorlar. Senin tarafında olma sı iyi olur."

Claire çay poşetini suya daldırıp suya yayılan koyu damgalara bakarak başını salladı. "Benim hakkımda herkele konuşuyor musun?"

Eve çok şaşmıştı. "Hayır! Tabii ki hayır! Ben sadece... şey, çok endişeliydim. Belki Oliver bir şey biliyordur diye... Claire, kendin söyledin, seni öldürmeye çalıştılar. Birinin bu konuda bir şey yapması gerekli."

"Biri dediğin o mu?"

"Neden olmasın?" Eve bacaklarını sinirden titretirken ayakkabılarının kalın topuklarıyla yere vuruyordu. Pantolonu yeşil ve siyah yatay çizgiliydi. "Bu kendi kendime yeterim tavırlarını anlıyorum ama biraz yardımın zararı olmaz."

Haksız değildi. Claire içini çekti, çay poşetini çıkarıp o-yından bir yudum içti. Sıcaklığı etrafı kavurduğu bir gürültü bile hiç fena değildi.

"Kalsana," dedi Eve. "Burada çalış. Bunun için gerçekten iyi bir yerdir. Ben seni eve götürürüm olur mu?"

Claire başını salladı. Bunun için çok minnettar olmuştı. Monica onu farketmişse eve giderken kaybolacağı bir sürü yol vardı. Her şeyin canlı ve hareketli olduğu öğrenci so-

laklarıyla yetrin geri kalanının renksiz sessizliği arasındaki iç mahalleyi sevmiyordu. Çayı bir kenara koyup kitaplarını çıkardı. Eve, sipariş almak için üzerinde öğrenci birliği tişörtleri olan, gülüyen üç kızın yanına gitti. Kızlar Eve'e ka-ba dırtaşıp arkasından gülüştüler. Eve farketmedi, ya da farketmeye bile umursamadı.

Ama Oliver farketti. Eve içecekleri hazırlarken o elinde-ki aletleri bırakıp dik dik kızlara baktı. Kızlar bir bir sustu. Oliver bir şey yaptığından değil, sadece onun gözlerini ayır-madan bakması işe yaramıştı.

Eve onlardan hesabı alınca kızlar alçakgönüllülükle te-şekkür edip paralarının üstünü aldılar.

Daha fazla otumadılar.

Oliver hafifçe gülümseyip makinenin söktüğü parçaların-dan birini aldı ve yerine yerleştirmeden önce silip parlattı. Claire'in izlediğini biliyor olmalıydı, çünkü çok kısık bir ses-le, "Kabadıba tahammül etmem. Benim yerimde olmaz," dedi.

Claire bunu kızlar hakkında mı yoksa gözlerini ona dik-tiği için mi söylediğini bilemediğinden panikle kitaplarına döndü.

İkinci dereceden denklemler öğleden sonrayı geçirmek için harika bir yoldu.

Eve'in kaledeki vardiyası dokuzda, tam da Common Gro-und'da gece hayatının başladığı zaman bitiyordu. Gürültü-

ye, gevezeliğe ve müziğe alışkın olmayan Claire dâdısını artık kitaplarına veremiyordu. Eve'in vardiyasını devralan, Shane'in yaşlarındaki asık suratlı çocuk gelince gideceklerine çok sevindi. Eve eşyalarını almaya gldince o da sırt çantasını topladı.

"Claire." Onu öldürmek isteyenler dışında birinin adını hatırlamasına çok şaşan Claire irkilerek başını kaldırdı ve yurttan Kim Valdez'i gördü.

"Merhaba, Kim," dedi. "Bana yardım ettiğin için sağ ol."

Kim öfkeden delirmiş görünüyordu. Gerçekten çok kızmıştı. "Sakın başlamaz! Çellomu oraya öylece nasıl bıraktım? Onun için ne kadar çalıştığımı biliyor musun? Pisliğin tekişief"

"Ama ben... yapmadım..."

"Yalan söyleme. Tüyüp gitsen. Umarım süprüntülerini almışsındır. Senin yaptığın gibi oracıkta bıraktım." Kim ellerini cebine sokup ona parladı. "Benden bir daha iyilik isteme. Tamam mı?"

Kim bir cevap beklemeden tezgaha yöneldi. Claire içini çekti. "İstemem," deyip çantasının fermuarını kapattı. Birkaç dakika daha bekledi ama ortalık iyice kalabalıklaşıyordu. Eve de görünürde yoktu. Oğlan kalabalığının içinden sıyrılıp koytu bir köyedeki masaya çekildi.

"Hey," dedi bir ses usulca. Arkasına bakınca taşan bir kahve fincanı ve dökülen kahveyi tutan soluk, uzun par-

maklı bir el gördü. El renkli gözlü, esmer bir genç adama aitti (ona oğlan demek yanlış olurdu) ve Claire'in bakmadığı bir sırada masayı o tutmuştu.

"Afedersiniz," dedi Claire. Adam ona gülümseyip soluk düyle elinin tersindeki kahveyi yaladı.

Claire omurlığından aşağı sıcak bir duygunun indiğini hissedip ürperdi. Adam ona daha da gülümsedi.

"Otursana," dedi. "Ben Brandon. Sen?"

"Claire," dediğini duydu ve farkında olmadan oturuverdi. Çantası yerde sürünüyordu. "Şey... merhaba."

"Merhaba." Gözleri sadece açık renk değil, aynı zamanda soluktu. Soluk mavisi neredeyse griye çalıyordu. Korkutucu ama güzeldi yani. "Yalnız mısın Claire?"

"Ben... hayır, ben... m..." Claire aptal gibi kekeliyordu. Neyi olduğunu anlayamadı. Adamın ona bakışı kendini çıplak gibi hissettiriyordu. Hem de öyle, "Vay, benden hoşlanıyor" gibi değil, saklanıp kendini örtmesini isteyeceği bir şekilde. "Arkadaşımınla beraberim."

"Arkadaş," diye tekrar etti ve uzanıp onun elini tuttu Brandon. Claire elini geri çekmek istedi, gerçekten istedi, ama bir şekilde kendini kontrol edemiyordu. Adam avcunu çevirip öpmek için dudaklarına götürünce Claire ona bakıyordu. Dudaklarının parmaklarındaki ılık, nemli baskısı Claire'in bütün bedenini ürperti.

Brandon başparmağını Claire'in bileğine götürdü. "Bileğin nerede küçük Claire? İyi kızlar bilezik takar. Senin yok mu?"

"Ben..." Claire'in kafasında çok korkunç şeyler oluyordu. Gerçeği söylemesine neden olacak kadar kötü şeyler. "Hayır, yok." Brandon'ın ne olduğunu artık anlamıştı. Eve'e güldüğü, bundan şüphe duyduğu için kendini hiç affetmiyordu.

Dersini alacaksın, demişti Monica.

Evet, işte karşındaydı.

"Anladım." Brandon'ın gözleri iyice soluklaşıp neredeyse bembeyaz oldu. Gözbebeklerinin yerine küçücük siyah noktalar vardı. Claire nefes alamıyordu. Çığlık atmadı. "O zaman tek soru kimin olacağı. İlk ben geldiğime göre..."

Brandon hem elini, hem de aklını bırakınca, nefesi kesilen Claire geriye sendeledi. Sandalyesinin arkasında bir duruyordu. Sağlam bir sıcaklık hissetti Claire. Brandon kollarını çatıp arkadaki kişiye baktı.

Oliver, "Misafirperverliğini kötüye kullanıyorsun," diye elini Claire'in omzuna koydu. "Arkadaşım Claire'i bir daha rahatsız edersen herkesin izinlerini iptal etmek zorunda kalacağım Brandon. Anladın mı? Bunu açıklamak isteyeceğini sanmıyorum."

Brandon sinirli görünüyordu. Gözleri yeniden mavimsi. Ama Claire onları izlerken Brandon, Oliver'a homurdandı.

sivri vampir dişlerini gösterdi. Bir yılanınki gibi ağzının içindeki gizli bir yerde kaybolan, sonra da bir akrebin iğnesi gibi bılgınlı ortaya çıkan sivri, gerçek dişler.

"Boşverene," dedi Oliver sakince. "Hiç etkilenmedim. Git buradan. Amelie'yle senin hakkında bir konuşma yapmaya zorlama beni."

Brandon sandalyesinden kalkıp kalabalığın arasından çıkıp yürüdü. Dışarı karanlıktı. Brandon karanlığa çıkıp gürden kayboldu.

Oliver hala Claire'in omzunda duran elini hafifçe bastırdı. "Tahsisat bir olaydı," dedi Oliver. "Dikkatli olman gerek Claire. Eve'in yanından ayrılmama. Birbirinizi kollayın. Biriniz bir şey olmasını hiç istemem."

Claire yutkunarak başını salladı. Eve aceleyle arkadan geldi. Deni ceketini bileklerine çarpıyordu. Claire'in yüzünü görünce gülümsemesi kayboldu. "Ne oldu?"

"Brandon geldi," dedi Oliver. "Avlanıyor. Claire de ona rastladı."

"Hadi ya," dedi Eve kısık bir sesle. "İyi misin?"

"İyi. Kalktı bir zarar vermeden onu durdurdum. Hadi Claire'i eve götür Eve. Brandon'a da dikkat edin, kontrol altında durmayı pek beceremez."

Eve başını sallayıp Claire'in kalkmasına yardım etti ve bir çantasını alıp onu dışarı çıkardı. Büyük Caddy'yi kaldı-

nma park etmişti. Eve Claire'i arabaya bindirmeden önce arabanın her yerini iyice kontrol etti. Claire emniyet kemeri ni bağlarken iki şey farketti. Birincisi, Oliver, Common Grounds'in kapısında onları izliyordu.

İkincisi, Brandon köşede, sokak lambasının tam altında dikilmiş onları gözliyordu.

Eve de farketti. Öfkeyle, "Lanet olası," deyip parmağını salladı. Fazla akıllıca olmasa da Claire'in içi biraz rahatla-
mıştı. Eve arabayı çalıştırıp rallide dünya rekoru kıracağını
gibi bir hızla sürdü ve birkaç dakika sonra da evin kapı-
na geldiler. "Tamam, önce sen," dedi Claire'e. "Kapıya koş.
Kilidi açarken de kapıyı yumrukla. Koş Claire!"

Claire nefes nefese yerinden fırlayıp kapıya doğru koştu.
Merdivenleri çıkarken bir yandan anahtarlarını çıkardı. Ele-
ni tuttuğu için ilk denemede anahtar deliğini tutturamadı.
Yeniden denerken kapıyı tekmeleyip, "Shane! Michael!" di-
ye bağırdı.

Arkasında arabanın kapısının çarpışma ve Eve'in ayak-
kabıllarının kaldırımındaki sesini duydu... Ayakkabı sesi bir-
den kesildi.

"Şimdi," diyordu Brandon'ın alçak, soğuk sesi, "Kalmı-
mayalım Eve."

Claire arkasını dönünce, Eve'in verandadan on adım öte-
de, sırtı eve dönük halde durduğunu gördü. Kızgın rüzgar
deni çeketine arkasından kamçı gibi vuruyordu.

Brandon karşısına dikilmişti. Gözleri ise soğuk ayışığı-
da tamamen bembeyazdı.

"Küçük tıfıl arkadaşın kim?" diye sordu.

"Onun peşini bırak." Eve'in sesi titriyordu. "O daha bir
çocuk."

Brandon, "Hepiniz çocuksunuz," deyip omuzlarını silk-
ti. "Kimse sana hamburger veren inegün yaşını sormuyor."

Korucudan ödü patlayan Claire kapıya konsantre olup
anahtar deliğe soktu ki...

... o sırada Shane kapıyı açtı.

Claire korkuyla, "Eve!" deyince Shane onu itip hisimla
merdivenleri indi ve Brandon'la Eve'in arasına girdi.

"İçim," dedi Michael. Claire onu duymamış, geldiğini
gömmemişti, ama Michael kapıda içeri girmesini işaret edi-
yordu. Claire epikten geçince Michael onu kolundan tutup
arkasına sakladı. Claire olanları görmek için Michael'in ar-
kasından dışarıyı gözledi.

Shane bir şeyler söylüyordu ama ne dediği duyulmuyor-
du. Eve yavaşça geri geri yürüyordu. Ayakkabıları veranda-
nın basamaklarına değince hızla arkasını dönüp kendini ka-
pıdan Michael'in kollarına attı.

"Shane!" diye bağırdı Michael.

Brandon, Shane'in üstüne atıldı. Shane fırladı, bağırdı ve
vampiri bütün gücüyle tekmeledi. Brandon çitin üzerinden
atlayıp sokağa yuvarlandı.

Shane çimlere kapaklandı. Güçlükle kallop kapıya koytu. Brandon'ın o kadar hızlı hareket etmesi mümkün değildi ama vampir yolda yatarken birden Shane'in arkasında biterdi.

Onu tişörtünden yakalayıp aniden durdurdu. Neye ki Shane Michael'ın eline uzanmıştı. Michael onu içeri çekti.

Tişört yırtıldı, Shane çabıktan içeri düştü. Brandon da peşinden gelmeye çalıştı. Görünmez bir bariyenden sekince, Claire ikinci kez onun ölümcül sırtındaki dişlerini gördü.

Michael yerinden kopmadı bile. "Bir kez daha denersen uykunda kanı yersin," dedi. "Bunu unutma. Arkadaşlarına da söyle."

Michael kapıyı çarptı. Eve titreyip nefes nefese duran yaslandı, Claire de titremesine engel olamıyordu. Korkunç olan Shane sanki en çok tişörtüne üzülüyordu.

Michael, Eve'i omuzlarından tuttu. "İyi misin?"

"Evet. Evet, o... vay be... Ucuz atlattık."

"Dalga geçme. Claire?"

Claire tek kelime edemedi elini salladı.

"Nereden çıktı bu?" diye sordu Shane.

"Kafede Claire'in kokusunu aldım," dedi Eve. "Çatıdan gelemedim. Özür dilerim."

"Lanet olsun. Bu hiç iyi olmadı."

"Biliyorum."

Michael ön kapının kilitlerini kontrol etti. "Arkayı kontrol edin. Güvende olduğumuza emin olalım Shane. Üst kata da bak."

"Tamam." Shane hemen koştu. "Kahretsin, bu benim son kili tişörtümdü. Kanı yersin, biri ödesin..."

"Afedersin Michael," dedi Eve. "Denedim, gerçekten denedim."

"Biliyorum. Dördümüz buradayken er ya da geç olacaktı. Sen iyi iş çıkardın merak etme."

"İyi ki Shane'le ikiniz buradaydınız."

Michael tam bir şey söyleyecekken durup Claire'e baktı. Eve farketmemiştii. Deri ceketini çıkarıp kapının yanındaki bir zambora astıktan sonra salona yöneldi.

"Saldırıya uğradık," diyebilirdi Claire sonunda, "hem de bir vampir tarafından."

"Evet, gördüm," dedi Michael.

"Hayır, anlamıyorsun. Saldırıya uğradık. Bir vampir tarafından. Bunun ne kadar imkansız olduğunu biliyor musun?"

Michael içini çekti. "Doğruyu söyleyeyim mi? Hiç de imkansız değil. Ben burada büyüdüm. Eve ve Shane de öyle. Bir aliptik sayılır."

"Bu delilik"

"Kesinlikle."

Claire o panik ve baskıyla başka bir imkansız neredeyse unuttuğunu farketti. Shane'le Eve'in etrafta olmadığına emin oldu. "Peki ya şey? Yani sen?" Elini salladı.

"Ben mi?" Michael kaşlarını kaldırdı. "Ha. Tamam. Yulan gel."

Claire, Michael'ın onu Shane'in gösterdiği gizli odaya götürceğini düşündü, ama Michael köpedeki kendi odasına çağırıyordu onu. Bu oda Claire'in odasının iki katı büyüklüğündeydi. İçinde fazla eşya yoktu. Yılan bu zamana kadar olan her şeye, birkaç sandalye ve bir odunla kaplı bir masa vardı. Michael kütüklerden birine oturmuştu. Claire de diğer ejderha kütüğüne oturmuştu. Onun iki katı kadar olan kütükte kendisi oturmuştu.

Michael duvarlarını duvarına kırıp, "Pekala," dedi "bu salata kumpasları." Ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Hala bu kadar düşünüyordu.

"Sen öldün," dedi Claire. "Yok öldün."

Michael cevap verecek bir şey olduğu için sevinmişti. "Tam olarak değil, ama evet... onu yakın bir şey. Eskiden müzisyen olduğumu biliyor musun?"

"Hala öylesin"

"Müzisyenler evleri dışında başka bir yerde de çalar. Yemekte Shane'i duydun. Neden bir yerlerde çalmadığını merak ediyor. İçin aslı yapamam. Bu evden dışarı çıkamam."

Claire onun yüzü bembeyaz olmuş halde kapıda dikilip Shane'le Brandon'ın kapışmasını izlediğini hatırladı. Bunu tesbit yüzünden yapmamıştı, oraya çıkıp arkadaşının yanında kavgaya etmek istendi. Ama bunu yapamıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Claire yumuşak bir sesle. Bunun nasıl bir hikaye olmadığını tahmin ediyordu.

"Vampir," dedi Michael. "Çok uzun süre sadece besleniyor, yemeye güçlü besleniyorlar da sonra da seni öldürüyor. Böyle şeyleri bazılarının sevdiği, bazıları değil. Ama... bu işin içinde bir iş çıkıyor. Beni takip etti ve beni... yeme çalıyor."

Claire yüzünün yaralığını hissetti ve tereddüt etti. "Ah. Tamam."

"Çeyiz değil," dedi Michael. "Beni vampir yapmaya çalışıyor. Ama yapamıyor. Çünkü... beni öldürdü. Ya da sadece öldürdü. Beni kendisiyle gıda yapmayı beceremeli ama sadece benim de öldürmeli. Uyandığında saldırdı. O gıpta. Benise bir hayalettin. Akşama kadar yeriden canlanabileceğini anlamadım. Ama sadece geceleri oluyordu." Yavaşça başını sallayıp bir lekeyi çıkarmak istemesine elini ovuşturdu. "Galiba beni bu ev hayatta tutuyor."

"Ev mi?" dedi Claire.

"Burası çok eski. Ve bir tür..." Michael omuzlarını salladı. "Bir tür gücü var. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Ailem burayı satın aldı ve sadece birkaç ay burada yaşayıp"

New York'a döndü. Pek ısmamadılar. Ama ben seviyorum. Sanırım o da beni seviyor. Sonuçta buradan çıkamam, dedim."

"Gündüz de mi? Yani burada değilken?"

"Önemli değil," dedi Michael. "Herhangi bir kapıdan, pencereden ya da çatıaktan çıkamıyorum. Buraya kısıp kaldım."

Michael ona anlatmış için rahatlamış görünüyordu. Shane'le Eve'e anlatmadıysa büyük ihtimalle kimseye anlatmamıştı. Bu sırtın koruyucusu olmak çok tuhaf bir şeydi, çünkü sır çok büyüktü. Bir vampirin saldırısına uğrayıp ölüme terkedeceksin, sonra hayalet olup bir evin içinde hapis kalacaksın? Kaç sırdan ibaretti bu?

Claire'in aklına bir şey geldi. "Dedin ki... vampir... senin kanını içti mi?"

Michael başını salladı. Onunla göz göze gelmiyordu.

"Peki sen... öldün mü?"

Yine başını sessizce salladı.

"Peki şeye ne oldu... yani... bedenine?"

"Onu hala kullanıyor sayılırım." Kendine işaret etti. Claire kendine hakim olamadan uzanıp ona dokundu. Gerçek, sıcak ve canlı geliyordu. "Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum Claire, gerçekten bilmiyorum. Sadece bunun benden değil, evden kaynaklandığını düşünüyorum."

Claire derin bir nefes aldı. "Konu diğer insanlar..." Michael şakımlıkla başını kaldırıp ona baktı. "Hayır, ben ki konuşmuyorum. Dedim ya, beni kimsenin göle yapmasını istemem yani."

"Shane'in umursadığı şeyleri düşünüyorum. Sadece vampirler böyle bir şey yapar mı?"

Claire düşünceli düşünceli omuzlarını silkti. "Büyük bir vampirin ne demek olduğunu biliyorum sanırdım. Peki, eğer Roman akılsız falan. Peki ya haçlar? Onlar işe yarar mı?"

"Evet. Onlara güvenmemek lazım. Daha eski olanları böyle şeylerle durdurmak mümkün değil."

"Peki ya Brandon?" Claire'in asıl ilgi alanı şu anda oydu. Michael dudakları büküldü. "Brandon serserinin teki. Kutsal dolanma söylenen oca madduk suyu dolu bir su tabancasıyla bile entebilesin. Tehlikeli ama vampirlere göre gıda maddesinin en altında. Dişlerini gösterip seni kaldırımından karmaya çalışmayanlardan korkacaksın esas. Ve evet, bir haç taşı, gyslerinin altında kalsın. Yanında yoksa yapmanın gerektik, çünkü bu şehirde artık haç satmıyorlar. Kutsal su ve ritüel yapıp gibi şeyler bulursan da kaçırma. Vampirler şehirden kimselerin çoğunu elli yıl önce kapadılar. Yeraltında hala yaşayan birkaç tane var. Yine de dikkatli ol. Duyduğun her şeye inanma ve asla ama asla yalnız dolanma."

Bu, Claire'in Michael'dan duyduğu en uzun konuşmaydı. Yoğunluk ve sinirle hızlıca döküldüğünü düşünürdü. Michael hiçbir şey yapamıyordu. Kapının dışına çıktığınıza da bize yardım etmek için hiçbir şey yapamıyor.

"Neden bu eve taşınmamıza izin verdin?" diye sordu Claire. "Yani... sana olanlardan sonra?"

Michael gülümsedi. Bir şekilde doğru görünmüyordu. "Kendimi yalnız hissettim," diye cevapladı. "Evden çıktığımdan için yapabileceğim bir şey yoktu. Alışveriş falan konusunda birinin yardımına ihtiyacım vardı. Bir de... hayat olmak faturaları ödeme konusunda pek işe yaramıyor. Shane... Shane kalacak bir yer arıyordu. Kira karşılığında yardım edebileceğini söyledi. Harikaydı bu. Sonra Eve... bir de arkadaşlık. Ailesi onu dışarı attıktan sonra böyle dışarıda kalmasına izin veremezdim."

Claire, Eve'in söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Bu konuda bir şey söylememişti aslında. "Neden evden attılar?"

"On sekiz yaşına girince korumayı kabul etmedi. Aynı senin yaşlarındayken Gotik şeyler giymeye başladı. Ne de olsa olsun hiçbir vampirin kızını öğretemeyeceğini söyledi." Michael eliyle çaresizliğini gösteren bir hareket yaptı. "On sekiz yaşına girince onu evden attılar. Buna mecbur kaldılar çünkü bütün ailenin korumasına mal olacaktı. Böylece tek başına kaldı. Ama üstesinden iyi geldi, burada güvende. İyi."

de de öyle. Sadece geri kalan zamanlarda dikkatli olması gerekiyor."

Claire'in aklına söyleyecek hiçbir şey gelmedi. Bakışlarını Michael'dan odaya doğru yöneltti. Yatağı yapılmıştı. Aman Tanrım, onun yatağı. Michael'ı burada uyurken hayal etmeye çalıştı ama yapamadı. Aklına başka şeyler gelse de bunları düşünmemeliydi çünkü bütün yüzünü utançtan ateş basıyordu. "Claire," dedi Michael usulca. Claire ona baktı. "Brandon karanlıktan önce dışarı çıkamayacak kadar genç, bu yüzden gündüzleri güvendesin. Ama karanlık olunca dışarıda kalma. Anladın mı?"

Claire başını salladı.

"Diğer konuya gelince de..."

"Söylemeyeceğim," dedi Claire. "Söylemeyeceğim Michael istemiyorsa böyle bir şey yapmam."

Michael yavaşça iç çekip nefesini verdi. "Teşekkür ederim. Aptalca geldiğini biliyorum ama... onların henüz öğrenmesini istemiyorum. Nasıl anlatacağımı bulmam lazım önce."

"Bu seni ilgilendirir," dedi Claire. "Bir şey daha... Michael... Canın şu kırmızı şeyden istemeye başlarsa..."

"İki sen bileceksin," dedi Michael. Bakışları buz gibiydi. "Ve o zaman beni durdurmak için ne gerekiyorsa yapmanı istiyorum."

Claire ürperip evet, gerekiyorsa onun kalbine kazık saplayacağını söyledi, ama bunda ciddi değildi.

Yani ciddi olmadığını umdu.

8

Shane, yemek sırası geldiğinde acılı sosisli sandviç yaptı, epey de iyi iş çıkardı. İki tane yiyen Claire, dörder taneyi midelerine indiren Michael ve Shane'i ve bir taneyi iki saat kemirerek yiyen Eve'i hayretle izledi. Eve, Shane'e gülümseyip ikide bir ona iğneleyici laflar gönderip karşılığa alıyordu, ama Claire başka bir şey daha farketti.

Eve gözlerini Michael'dan alamıyordu. Claire önce *bir şey biliyor* diye düşündü. Ama sonra onun solgun makyajının altında bile kızaran yanaklarını ve gözlerindeki parlaklığı görünce anladı.

Tabii ya. Michael onu tehlikeden çekip kurtardığından beri oldukça çekici görünüyordu. Claire geriye baktığında da belki de oldukları her defasında Eve'in onu süzdüğünü hatırladı.

Eve sonunda tabağındakini bitirip banyo sırasını kaparak uzun, sıcak, köpüklü bir banyo yapacağını söyledi. Keşke ben önce düşünseydim diye düşündü Claire. Shane video-da zombi öldürme becerisini gösterirken Michael'la Claire buluşkan yıkadılar.

Claire son tabağı durularken, "Eve senden hoşlanıyor," dedi Michael'a. Michael neredeyse elindeki tabağı düşürüyordu.

"Ne?"

"Öyle."

"Kendisi mi söyledi?"

"Hayır."

"O zaman yanlış anlamışsındır."

"Sen ondan hoşlanmıyor musun?"

"Tabii ki hoşlanıyorum!"

"O anlamda mı?"

"Ben ondan hayretmiyorum." Tabağı buluşıklığa koydu.

"Tanım, Claire?"

"Hadi ama. Sen de ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Öyle olsa bile..." Michael durup kapeya baktı. "Öyle olsa bile, sence de bazı sorunlar yok mu?"

"Herkesin sorunu var," dedi Claire. "Özellikle de bu şehirde. Ben altı haftadır buradayım ama şimdiden bunu öğrendim."

Ellerini kurularayıp mutfaktan çıktı. Claire onun Shane'le konuştuğunu duydu. Birkaç dakika sonra da video oyununa dalıp her sayı için birbirlerini dirsekleyerek oynamaya başladılar.

Oğlanlar işte.

Claire tam odasına gitmek için banyonun yanından geçerken Eve'in ağladığını duydu. Kapıyı hafifçe çaldı ve Eve göderini kurularken içeri baktı. Kapı kilitli değildi.

Eve, üzerinde siyah, bol bir gecelikle tuvalet masasında oturuyordu. Makyajını çıkarmış, saçlarını salmıştı. Fazla büyük kıyafetler içindeki küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Kınığıandı. Claire'e gülümseyip yanaklarındaki göz yaşlarını silkti. "Kusura bakma," deyip boğazını temizledi. "Tek iyi bir gün olmadı."

"O çocuk. O vampir. Seni tanıyormuş gibiydi," dedi Claire.

"Evet... aileme koruma sağlayan kişi o. Ben teklifini geri çevirdim. Çok mutlu olmadı." Hafifçe güldü. "Reddedilmeyi kimse sevmiyor galiba."

Claire onu inceledi. "Ama iyisin, değil mi?"

"Tabii. Süperim." Eliyle ona dışarı çıkmasını işaret etti. "Ben dersini çalış hadi. Bu şehrin dersini verecek kadar akıllı ol. Ben biraz keyifsizim o kadar. Merak etme."

Sonra, Michael gitarını çalmaya başlayınca Claire Eve'in yine ağladığını duydu.

Gadip bakmadı, Michael'ı da kaybolurken izlemedi. Bunları kaldırmaya cesareti yoktu.

Enesi gün Shane onunla birkaç kyaafet almaya geldi. Şehrin cansız, ucuz giysi dükkanları sadece üç mahalle ötedeydi. Onun eylek etmesine gerek yoktu, ama Shane onu tek başına göndermedi.

Shane kanepeye oturmuş ayakkabılarını giyerken, "Ama Eve'i yalnız gönderiyorsun," dedi Claire.

"Evet, ama onun arabası var. Ayrıca daha kalkmamışım. Senin koruman var. Buna alırsın iyi olur."

Claire içten içe buna sevindi. Biraz yanı. Yine sıcak ve güneşli bir gündü, kaldırımlardan dumanlar tütüyordu. Etrafta fazla yaya yoktu. Shane elleri cebinde uzun adımlarla yürüdüğünden Claire ona yetişmek için koşturmak zorunda kalıyordu. Bir şeyler söylemesini bekledi, ama Shane konuşmadı. Bir süre sonra Claire kendisi konuşmaya başladı. "Burada büyürken çok arkadaşın var mıydı?"

"Arkadaş mı? Evet, galiba. Birkaç tane vardı. Michael. Eve'i de tanıyor sayılırdım ama farklı gruplarla takılıyorduk. Birkaç çocuk daha vardı."

"Onlar ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Shane. "Büyüdüler, işe girdiler, koruma altına girip gayet güzel hayatlarına devam ettiler. Mor-

ganville'de işler böyle yürüyor. Ya kalırsın, ya da kaçarsın."

"Onlarla görüşüyor musun?" Claire evdeki arkadaşlarını, özellikle de Elizabeth'i ne kadar özlediğini farketmişti. Kendini hep yalnız sanıyordu ama belki de öyle değildi. Belki de kimse yalnız değildi.

"Hayır," dedi Shane. "Şimdilerde ortak bir şeyimiz kalmadı. Benim gibi biriyle takılmak istemiyorlar."

"Düzene ayak uydurmak istemeyen biriyle yanı." Shane ona bakıp başını salladı. "Afedersin."

Shane omuzlarını silkti. "Kimsenin hatası değil. Peki ya sen? Arkadaşın var mıydı?"

"Evet. Elizabeth en yakın arkadaşım. Hep konuşurduk. Ama... benim uzak bir okula gideceğimi öğrenince..." Claire bunu anlatmak için en iyi yolun omuz silmek olduğuna karar verdi.

"Onu aradın mı?"

"Evet, ama birbirimizi artık tanımıyor gibiyiz. Biliyor musun? Ne konuşsak diye düşünür olduk. Bu çok garip."

"Ne dediğini çok iyi anlıyorum." Shane birden durup ellerini cebinden çıkardı. Mahallenin ortasında, iki dükkanın arasında idiler. Claire önce Shane'in bir vitrine bakacağını düşündü, ama Shane gergin bir ifadeyle, "Arkamı dön ve yürü," dedi. Gördüğün ilk mağazaya girip saklan.

"Ama..."

"Çabuk Claire. Hemen."

Claire arkasına dönüp elinden geldiği kadar hızlı hızlı yürüdü ve önünden geçtikleri bir mağazaya girdi. Alıyveriş etmeyi pek istemeyeceği, döküntü bir ikinci el dükkanıydı. Ama kapıyı açıp arkasına bakarak içeri girdi.

Bir polis arabası kaldırıma, Shane'in yanına yanaştı. Shane elleri yarılarında, itaatkar ve saygılı görünüyordu. Polis bir şey söylemek için arabasın penceresinden ona uzandı.

Kapı aniden açılınca Claire neredeyse düşüyordu. Epeyi takip karanlık, kıl kırık dükkana adanmıştı.

Ona kapıyı açan polis, "Merhaba," dedi. Sarı saç, seyrek saç, gör boyda, yapışık bir adamdı. Buz gibi mavi gözleri ve çarpık dişleri vardı. "Claire, değil mi?"

"Ben..." Claire'in aklına söyleyecek hiçbir şey gelmedi. Heran olurken polis yalan söylememesi gerektiği öğretilmiş, ama... "Evet, efendim." Ona zaten bildiği bir şeyi söylüyordu.

"Adın Gerald. Gerald Bradfield. Tanıdığınıza memnundur." Elini uzattı. Claire yavaşça terli elini uzatarak adamın elini aldı. Adamın bileklerine kollarını geçireceği düşünülüp ama u. bilekleri yavaşça gevşetmekten hoş bir şey yapıyor. "İsmiyle seni anıyor, biliyorsun."

"Ben... ben biliyorum efendim."

"Bulmıyordun." Ne kadar gülümsese de gözleri buz gibiydi. "Tahmin edemezsin küçük kız. Belediye Başkanı'nın kızı nereye gittiğin konusunda çok endişelenmiş. Bizden seni bulmamızı istedi. İyi olduğunu öğrenmek için."

"Ben iyiyim efendim." Claire zorla konuşabiliyordu. Ağzı kurumuştur. "Başım belada değil... öyle değil mi?"

Adam güldü. "Başın neden belada olsun Claire? Hayır, merak etmene gerek yok. Aslında nerede olduğunu biliyoruz. Kiminle kaçtığını da. Daha dikkatli olmalısın tatlım. Burada çok yenisin ve bilmen gerekenden fazlasını biliyorsun. Arkadaşların da bu şehirde sana huzurlu bir hayat sağlayabilecek insanlar değil. Hepsi belayı çeken tipler. Sen bana belalı biri gibi gelmiyorsun. Bak, yurduna dönüp iyi bir kız gibi derslerine gidersen bir şey olmayacağını ben garanti ediyorum."

Claire başını sallamak, kabul etmek, bu adamdan kurtulmak için herhangi bir şey yapmak istedi. Mağazaya bakındı. Başka insanlar da vardı. Ama kimse ona bakmıyordu. Sanki orada değilmiş gibiydi.

"Bunu yapamayacağını sanıyorsun," dedi polis. "Yapabilirsin, emin ol."

Claire ona baktı. Gözleri bembeyaz damıya ve glöbeklerden küçük, sıradan tüketalardan ibaretti. Gözlerimi seni de benim partim Claire'in gözleri çarptı.

Claire nefesini tutup geri geri yürüdü ve kapının koluna yapıştı. Kendini sokağa atıp koçmaya başladı. Shane oldu-
ğu yerde duruyor, polis arabasının kaldırımından çekilmesini
izliyordu. Dönüp kendisine çarpan Claire'i tuttu. "Vampir"
dedi Claire nefes nefese. "Eve-vampir polis! Mağarada!"

"Bradfield olmalı," dedi Shane. "Uzun boylu biri mi? Kel
gibi, boykdan var."

Claire titreyerek hayırı salladı. Shane hiç şaşırması görün-
müyordu. "Bradfield'dan bir şey olmaz. Şehirdeki en kötü
adam değil kesinlikle. Sana bir şey yaptı mı?"

"O... sadece elimi aldı. Ama bildiğini söyledi! Nerede
yapadığını biliyor!"

Shane yine şaşırması görünmedi. "Doğrudur, sadece za-
man meselesiydi zaten. Beni de tam adını öğrenmek için
durdurdular. Deftere işlediler."

"Defter mi?"

"Öyle diyorlar. Nüfus sayımı gibi bir şey. Evlerde kaç ki-
şi yapıldığını biliyorlar. Tamam, sadece yürü olut mu? O ka-
dar korkmuş görünme. Güpegündüz üstümüze saldıracak
değiller."

Shane kendine çok daha güvenli görünüyordu. Claire de
titremesine hakim olup onun peşinden başka mahalledeki
bir ikinci el dükkanına gitti. Burası çok daha aydınlık ve
dost canlısı görünüyordu, içeriden de vampir fırlaması ihtı-

mali diğerine göre daha düşüktü. "Burası Bayan Lawson'ın
dükkanı, annemin arkadaşıydı. Güvenilir yani." Shane bir
beyefendi gibi Claire için kapıyı açtı. Annesi öğretmiştir her-
halde diye düşündü Claire. İçerisi güzel kokuyordu - tütüsü
galiba diye düşündü - her yerde lambalar vardı. Karanlık
köşeler yoktu. Shane kapıyı kapatırken hoş, küçük bir çil
şırıltıydı.

"Shane!" Rengarenk boyalı bir tişörtle tezgahın arkasında
hırdayan kahverengimsi bir etek giymiş iri bir kadın Shane'e sa-
nırdı. "Burada ne işin var evlat? Bir halılar karıştırıyorsun ga-
liba."

"Bir halılar karıştırıyorum efendim. Her zamanki gibi."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Aferin sana." Kadının siyah
gözleri Claire'e çevrildi. "Küçük arkadaşın kim?"

"Bu Claire, Claire Danvers. Üniversitede okuyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum Claire. Şimdi... Buraya
sadece hatırlamamı sormak için geldiğini sanmıyorum evlat.
Söyle senin için ne yapabilirim?"

"Giysi," dedi Claire. "Birkaç bir şey almak istiyorum."

"Elimizdekiler bunlar. Otuz altı bedensin herhalde. Be-
nimle gel tatlım. Tam senin bedenine göre güzel şeylerim
var. Shane sen de yeni bir şeyler alsan fena olmaz. O pan-
tolen çok eskimiş."

"Özelliği öyle."

"Tanım. Modayı artık hiç anlamıyorum."

Belki anlamıyordu ama Bayan Lawson'da her çeşit güzel bluz, pantolon ve aksesuar vardı. Ucuzdu da üstelik. Claire kollarında bir sürü kolya ve onun arkasından kasaya gitti. Tümü kdv dahil yirmi iki dolar tuttu. Bayan Lawson hesap yaparken Claire onun arkasındaki duvara baktı. Duvarda resmi görünce, çerçevesi ve üzerinde bir mühür olan bazı ruhsatlar asılıydı... hayır, mühür değildi o, bir semboldü. Bayan Lawson'ın baskındaki sembolün aynısı.

Bayan Lawson griş dola poçeti verirken, "Dikkatli olun," dedi. "İkiniz de. Shane'e bir an önce kendini düzeltmesi gerektiğini söyle. Yaşadıkları yüzünden ona karşı ipin ucunu biraz gevşek bırakıyorlar ama bu hep böyle gitmeyecek. Geleceğini düşünmesi lazım."

Claire başını çevirip pencereden dışarıyı seyreten Shane'e baktı. Sakalına gırtlaklıyordu, gözleri yarı kapalıydı.

"Söylerim," dedi pırpıyarak.

Shane'in başına bir şey düştüğünü sanmıyordu zaten.

Güler gözleri geçiyor, Claire bir şeye müdahale etmiyordu. Denden içi enlemlense de elinden geleni yapıyordu. Morlukları sarıya döndürüyor. Yapmak istediği son şey insanların dikkatini çekmekti. Evde kalıp daha iyi olduğundan okula gitmesinin en doğru şey olduğu konusunda Shane onu

ikna etmişti. Böylece olayların üstünün kapanması için Monica'ya da zaman vermiş olacaktı.

Bir hafta geçip gitti. Claire normal rutine ayak sağladı. Geceleri geç vakte kadar Michael, Shane ve Eve'le oturuyor, öğlene kadar uyuyor, banyo sırası için biriyle tartışıyor, yemek pişiriyor, temizlik yapıyor, ders çalışıyor ve bütün bunları tekrar yapıyordu. Her şey iyi gidiyordu. Yurt hayatının olmadık kadar gerçekti.

Pazartesi gelince kalkıp kahvaltı etti. Kahvaltıyı iki kişilik hazırlamıştı çünkü Shane uyanık ve huysuzdu. Claire yumurtaları yaparken o da domuz pastirmasını pişirdi. Birkaç saat önce Eve'le Shane'in arasındaki gibi şakalaşma ya da bir sohbet olmadı. Claire konu açmaya çalışsa da Shane pek sohbet edecek havada değildi. Claire onun kahvaltısını yapmasını bekledi. (Terzihun köşesindeki küçük bir kahve makinesinde yapılmış bir fincan kahve de dahildi buna) "Bu kadar erken ne için var?" diye sordu.

Shane sandalyesini geriye doğru iki ayağının üstünde kaldırdı. "Michael'a sor."

Bunu yapmam mümkün değil... "Onun için bir şey mi yapacaksın?"

"Evet." Sandalyesini düzelterek ellerini hala karpık görünen saçlarında gezdirdi. "Giyinip kuşanmamı falan beklemeyin."

"Ne?"

"Ne görüyorsan onunla yetineceksin." Claire kaşlarını çatıp onun ne demek istediğini düşündü. "Seni okula götürüyorum. Bugün gidecektin, değil mi?"

"Şaka yapıyorsun," dedi Claire. Shane omuzlarını silkeli. "Şaka yapıyorsun. Ağabeyinin okula götürmesi gereken altı yaşında bir çocuk değilim! Asla olmaz Shane!"

"Michael yanında bir koruma olması gerektiğini düşünüyor. Brandon çok sinirlendi. Kendi başına yapamasa da seni ele geçirmenin bir yolunu bulabilir. Onun bir lafıyla derisi verecek sürüyle insan var." Shane gözlerini devirdi. "Monica gibi mesela."

Lanet olsun. "Monica Brandon'a mı ait?"

"Böyle bir kadıyla bütün Mortell ailesi. Onun en üst rütbeli falan olduğunu sanmıyorum ama o ailenin özel sadıqarı. Bu yüzden..." Elleri ovuşturdu. "Bugün hangi beyazlık derslerimiz var?"

"Benimle dene gelemezsin!"

"İyi, beni alt edip dandurmakta serbestsin. Yoksa bugünkü kavalieri benim. Ee? Hangi dersler var?"

"Kalkulus II, ses fiziği, kimya III, kimya laboratuvarı ve biyokimya."

"Yay anasını. Sen harbinden çekisin. Tamam, ben yanıma birkaç çorapçı falan alayım. Ya da iPod'umu."

Claire ters ters ona bakmaya devam etti. Bir faydası olmayacaktı, yaptığı her şey Shane'i keyiflendiriyordu o kadar.

"Hep kampüste büyük bir adam olmayı hayal etmiştim. Galiba fırsat ayağıma geldi."

Claire ellerini başının arasına alıp, "Ben öldüm," dedi.

"Daha değil. Esas derdimiz de o zaten."

Claire, Shane'in bunu büyüteceğinden korkuyordu, ama öyle olmadı. Hatta Shane saçını tarayıp Claire'in farketmekten çekindiği (özellikle de bütün gün birlikte olduklarında) o çelici halini aldı. Düz, beyaz bir tişörtle en güzel kot pantolonu ve basit spor ayakkabılarını giymişti. "Biraz spor yapmamız gerekirse diye," şeklinde açıkladı bunu da. "Ayrıca ayakkabıda terlik varken birini tekmeleyince canın acıyor."

"Ama kimseyi tekmelemeyeceksin, değil mi?" diye sordu Claire hemen.

"Hak etmeyen kimseye vurmam," dedi Shane. "Başka ne raporalıyım?"

"Sırt çantası." Claire yedek çantasını bulup ona verdi. Shane çantanın içine biraz müsvedde kağıt, bir PSP, iPod ve kulaklıklarını koydu. Sonra da dolapta hazır kek ve bir şişe su buldu. "İssiz adaya gitmiyoruz Shane. Her şeyi almaya gerek yok. Bir şeyler alabileceğin makineler var."

"Hadi ya! Ben bu programda öğle yemeği falan görmeyişim. Sonra bana teşekkür edeceksin."

Alında Shane yanında olduğu için Claire kendini daha iyi hissediyordu. Gölgeleli, karanlık sokakları, boş binaları, her şeyi kontrol ediyordu Shane. Çantaya iPod'unu koyup da dinlemiyordu. Claire birden kendi iPod'unu çıkarıp açtı. Bu şimdiki Monica'da mader, diye düşündü.

Kampüs olayları vardılar. Tam ilk derse giderken Claire aniden bir şey hatırlayıp durdu. Shane birkaç adımı daha atmadan verra dönüp arkasına baktı.

"Monica," dedi Claire. "Monica buralarda olacak. Genelde dışarıya seni götürecek."

"Biliyorum." Shane son çantasını daha rahat bir yere yerleştirip "Hadi gelelim."

"Ama... Monica!"

Shane ona bakıp yürümeye devam etti. Claire olduğu yerde durdu. "Hey! Benim yanımda olman gerekiyordu, beni bırakman değil."

"Monica meselesi beni ilgilendiriyor," dedi Shane. "Sen bavyer." Claire istemeye istemeye onun yanına gitti. "O bir şey bulamazsa ben de ona bulayımam. Bu nasıl?" diye sordu Shane.

Uzun süreyle Claire dedi Claire içinden. Bir iki yıl önce Monica, Shane'e kump kump kump öldürecek kadar ileri gitti.

ve Claire, Shane'in bir şey yapmadan yürüyüp gideceğini hesap edemiyordu. Shane yürüyüp gidebilecek biri değildi.

Matematikla Matematik bilimleri binalarının arasındaki beşinci avlu derse koşturan öğrencilerle doluydu. Artık neye bakacağını bilen Claire elinde olmadan herkesin bileklerine bakıyordu. Kaçının deri, metal, hatta örgüden bilekliklerinin üstünde sembol vardı...

Ve kaç öğrencinin bilekliği yoktu.

Sembol taşıyanlar havallı, kendine güvenli olanlardı. Öğrenci birliği kızları, erkekleri. Sporcular. Popüler çocuklar... Yalnızlar, yarıncılar, sıkıcı, donuk, vasat olanlar koruma altında olmayanlardı.

Seradan insanlardı.

Shane kalabalığı tarıyordu. Claire hızlıca matematik binasına yürüdü. Monica'nın böyle ezik bir binaya gelemeyeceğinden, gelse de kimseyi öldürmeyeceğinden emindi. Tek sorun avludaki üçüncü binanın işletme binası olmasıydı. Monica vaktinin çoğunu burada zengin erkek arayarak geçirmeyi çok seviyordu.

Neredeyse varmışlardı...

Claire tam matematik binasına giren merdivenlerdeyken Shane'in arkasında duraksadığını duydu. Shane avlunun tam ortasına bakıyordu. Claire etrafı hayranlarıyla dolu olan Monica'nın da gözlerini dikmiş ona baktığını gördü. İkisi de

etrafta başka kimse yokmuş gibi davranıyordu. Birbirlerine aşık olan insanların sahip olduğu bakışlardı bunlar ya da birbirlerini öldürmek üzere olanların.

"Kaltak," dedi Shane dişlerini sıkarak. Sesi titriyordu.

Claire onun dirseğini tutup, "Gel hadi," dedi. Shane'in ona karşı koymasından korkuyordu ama o, aklı başka yerdeymişesine Claire'in kendisini götürmesine izin verdi. Sonunda ona bakınca gözleri iyice donuklaşmıştı.

"Buraya gelmez," dedi Claire.

"Neden?"

"Utandır çünkü."

Shane cevabı mantıklı bularak başını salladı ve onun peşinden sırda girdi.

Claire akla monoton bir ses tonuyla anlatılan derse vermede zorlanıyordu. Zaten konuya önceden okuduğu için biliyordu. Aklı yanında sessizce oturan Shane'deydi. Shane elini araya koymuş boş boş bakıyordu. iPod'unu dinlemiyordu. Claire onun gerginliğini hissedebiliyordu. Sanki birne yapmak için fırsat kolluyordu.

Bunun kötü bir fikir olduğuna biliyordum.

Arada on beş dakika bir molayla bir buçuk saat süren dersin sonunda Shane ayağa kalkınca Claire de aceleyle onun peşinden gitti. Shane cam kapılara gidip avluya çıktı.

"Gitti," dedi Claire'e bakmadan. "Benim için endişelenmeyi bırak. Bir şeyim yok."

"O... Eve dedi ki evini yakmış." Cevap yok. "Kardeşin?..."

"Onu dışarı çıkaramadım," dedi Shane. "On iki yaşındaydı ve ben onu evden çıkaramadım. Onu kollamak benim görevimdi."

Hala Claire'e bakmıyordu. Claire ne diyeceğini bilemedi. Bir süre sonra o erkekler tuvaletine Claire de kızlar tuvaletine girdi. Sıranın ilerlemesi için iyice sabırsızlanıyordu. Gece döndüğünden Shane'i bulamadı.

Lalet olsun.

Ama dersin olduğu sınıfa dönünce onu olduğu yerde otururken buldu. Bu kez kulaklarında iPod'un kulaklığı vardı.

İkisi de bir şey demedi.

Claire'in hatırladığı en uzun ve en zevksiz ders oldu.

Fizik dersi de aynı binadaydı. Monica o güneşte avluda bekliyorsa gerçekten de iyi bronzlaşacaktı. Shane bir heykel gibi oturuyordu. Tabii kulaklık takan bir heykel yaydığı titreşimle insanların tüylerini diken diken edebilirse. Claire kendini patlamamış bir bombanın yanında oturuyor gibi hissetti. Fizik bilgisiyle bunun ne anlama geldiğini iyi biliyordu. Potansiyel enerji diye bir şey vardı...

Fizik dersi yavaşça ilerledi. Shane suyla sesi açıp Claire'le paylaştı. Kimya yan biradaydı. Ama Claire avluya çıkmamak için özellikle yan kapıyı kullandı. Monica'dan eser yoktu. Bir buçuk saat boyunca daha kimya ve gerilime katlandı. Shane yavaş yavaş gevşeyip PSP'siyle oynamaya başladı. Onunla birlikte Claire de gevşemişti. Umarım zombileri öldürür dedi Claire içinden. O zaman keyfi yerine geliyor.

Aslında kimya laboratuvarı epey neşeli geçti. Shane deneylerle ilgilenip bir sürü sorular sorunca, daha önce Claire'in masasına hiç gelmek zorunda kalmayan öğrenci asistanı bütün ders boyunca dolayıp Shane'in orada ne aradığını anlamaya çalıştı.

"Selam dostum," deyip elini uzattı Shane. "Shane Collins. Ben... m, nasıl dersler? Dersi inceliyorum. Arkadaşlımla geldim. Claire."

"Ha, anladım," dedi, Claire'in adını bir türlü öğrenemediği öğrenci asistanı. "İyi o zaman. Sen de katil."

Shane tamami anlamında başpırtmağını kaldırıp sordu. "Hey," dedi krak bir sesle Claire'e, "bu şeyler patlar mı?"

"Ne Henry... evet, yanlış yaparsan patlar herhalde."

"Ben uygulamalar düşünüyorum. Bomba mesela. Böyle şeyler."

"Shane!" Gerçekten insanın dikkatini dağıtıyordu. Ve güzel kokuyordu. Kız kokusundan farklı bir koku. Daha ba-

haradı, insanı ürperten bir erkek kokusu. Hadi ama, alt tarafı Shane yani, dedi kendi kendine. Ama bir faydası olmadı. Özellikle de yan yan güldüğünde ve kızları on metreden öldürecek o bakışları fırlattığında. Tembelin teki. Ayrıca... o kadar da zeki değil. Ama belki de zekiydi. Sadece Claire'den farklı alanlarda. Bu Claire için yeni bir şeydi, ama hoşuna gitti.

Shane aynılara uzanınca Claire onun eline vurup deneyin ayrıntılarına konsantre oldu. Claire çok konsantre olmuştı, Shane de bütün dikkatiyle onu izliyordu. İkisi de aralarındaki ayak sesini duymadılar. Claire sırtında bir yanma hissetti. Elindeki deney şişesini bırakıp çığlık attı, canı çok yanmıştı. Shane hemen arkasına dönüp kaçmak üzere olan birini yakasından yakaladı.

Monica'nın Gina'sı. Homurdanıp tokat atsa da Shane onu bırakmadı. Acıyla nefesini tutan Claire sırtına ne olduğunu anlamak için arkasına bakmaya çalışıyordu. Shane mahkumunun oraya buraya çarpınması için büyük çaba harcıyordu. Öğrenci asistanı hemen yanlarına koştu. Öğrenciler de dersten daha ilginç bir şeyler olduğunu farketmişti. Claire taburesinden kalkıp sırtına bakmaya çalıştı. Sırtı çok yanmıştı ve korkunç bir şey kokuyordu.

"Aman Tanrım!" dedi asistan. Shane'in sırt çantasındaki mayı alıp Claire'in sırtına boşalttı. Yan taraftaki dolaptan he-

men karbonat getirdi. Karbonat sırtına deyince ortaya çıkan
cızıldan duyan Claire neredeyse bayılacaktı. "Gel. Otur.
Otur paraya. Sen, hoş bir ambulansa çağır!" nefes alamayan
Claire daha alçak bir sandalyeye oturunca asistan bir ma-
kasla sırtınının arkasını kesip sırtını açtı. Sutyenini de kes-
tiği. Claire'in aklı, sutyen tamamen aşağı düşmeden ken-
diri ötecek kadar çalışmıyordu o sırada. Tanrım çok yarı-
yor, çok acıyor... ağlamamaya çalıştı. Karbonat etkisini gös-
terdikçe yanına biraz hafifliyordu. Asitin pH'ı düşük, karbo-
natınki yüksek... Neyse ki o anda bile aklına biraz kimya
hüsnü geliyordu.

Başını kaldırıncı Shane'in Gina'yı hala tuttuğunu gördü.
Kokunu arkaya doğru büküp elindeki deney tüpünü bırak-
masını sağlamıştı. Claire'in sırtına dokunduğu asitten kalanlar
canını içinde su kadar masum görünüyordu.

Gina, "Kazaydı" diye bağırıp duruyordu. "Ayağın takıl-
dı. Otur dilerim! Bak, bilerek olmadı!"

"Bugün H_2SO_4 ile çalışmıyoruz," dedi asistan. "Elinde
ovula dolayın için bir neden yok. Claire? Nasilsin şimdi?"

"Ben... iyi. İyiyim." Gerçekten de iyi olup olmadığı ko-
rumunda en ufak bir fikri yoktu. Başı dönüyor, üşüyor ve
sıdresi doluyordu. Şakıyordu herhalde. Ayrıca çok utanı-
yordu. Bilan kimya laboratuvarının ve Shane'in önünde ya-
nı oplanı çabası. "Düşünce bir şey giyebilir miyim efendim?"

"Hayır, oraya bir şey değmemesi lazım. Yanık derinin
herkes tabakasına işler. Tedavi ve antibiyotik gerekecek.
Sen kapıdamadın otur." Asistan Gina'yla Shane'e döndü ve
Gina'ya parmağını salladı. "Sen kampüs polisine ifade vere-
ceksin. Denimide böyle şeylere izin vermem. Arkadaşlarının
kötü olduğu umrumda değil!"

Demek onu tanıyordu. Ya da yeterince şey biliyordu.
Shane, Gina'nın kulağına Claire'in duyamayacağı kadar ki-
sik sesle bir şeyler fısıldıyordu. Ama kızın yüzündeki ifade-
ye bakarsa pek iyi bir şey olamazdı bu.

"Efendim?" dedi Claire hafifçe, "deneyi telafi etmem
mümkün mü? Ayrıca..."

Karşılıklı için özür dilerim diyemeden bayıldı.

9

Claire uyandığında yan tarafına yatıyordu. Biraz ateşi vardı sanki. Dykukayda. Yanında bir oğlan oturuyordu. Birkaç kez gözlerini kırptırmıca Shane olduğunu anladı. Shane onun odasında idi. Ama bir dakika, burası onun odası değildi, başka bir yerdeydi.

"Acıdesin," dedi Shane. Şaşkınlıkla yüzüne yansıyanı böylece. "Latet olsun Claire. Bir dahakine yeri boylayacağında yanındaki erkeği uyar. Sesi tutup kahraman gibi görünebilirsin."

Claire gülmüştü. Sesi yavaş ve uyukuk çıkıyordu. "Ginneyi yakaladın ya." Çok komikti, o yüzden bir daha söyledi. "Ginneyi yakaladın yaaa."

"Ha ha ha, kafan acayıp mı, biliyor musun? Aileme haber verdim."

Shane'in söylediğini algılaması biraz sürdü. "Aileme mi?" deyip başını kaldırmaya çalıştı. "Ah. Oo. Hiç iyi değil."

"O kadar da değil. Bir laboratuvar kazası geçirdiğini düşünce annenle babanın ödü koptu. Kampüs polisi Gina'nın asidi bilerek sırtına döktüğü kısmını atlamış galiba. Bunun bir çek pakası olduğunu düşündüler herhalde."

"Öyle miydi?" dedi Claire. "Kaza mıydı?"

"Tabii ki hayır. Canını yakmak istedi."

Claire üstündeki çirkin mavi hastane elbisesine baktı. "Tıbbiümü mahvetti."

"Evet, öyle oldu." Shane solgun ve gergin görünüyordu. "Michael'i aramaya çalıştım ama nerede bilmiyorum. Seni burada yalnız bırakmak istemedim, ama..."

"O iyi," dedi Claire usulca. "Ben de iyiyim," deyip gözlerini kapadı.

Saçında Shane'in elini hissettiğini sandı. Yumuşak, tatl bir dokunuş. "Tabii," dedi Shane. "İyisin. Uyandığında burada olacağım."

Claire uykulu uykulu başını salladı ve sonra her şey gözün altında yatıyormuşçasına limon sarısı bir gölgenin içinde kayboldu.

Ah Uyanmak hiç de eğlenceli değildi. Hiç de sarı güneşin altında falan yatmıyordu. Sanki kaynak yaparken kullanılan

O alev makinesini kürek kemiğinin altında çalıştırıyorlardı. Claire inleyip acıdan kaçmaya çalışarak yastığına gömüldü. Ama keskin ağrı peşini bırakmıyordu.

İlaçların etkisi geçmişti.

İnceleyerek yavaşça doğruldu. O sırada koridordan geçen bir hemşire gelip onun durumunu kontrol etti. "Bakalım, iyi görünüyor. Yanık bir süre acıyacak ama antibiyotikleri alıp yarayı temiz tutarsan iyileşeceksin. Yanında tepkimeyi nötralize eden biri olduğu için şanslısın. Eti kemiğe kadar yakan asit yanıkları gördüm."

Claire kusmadan konuşup konuşamayacağına emin olmadığı için başını salladı. Yanı tarafı ateş gibi yanıyor ve ağrıyordu.

"Yatmak ister misin?"

Claire yine başını salladı. Hemşire yatmasına yardım edip Claire'in isteği üzerine gysülerinden kalanları ona verdi. Ortadan kesilmiş sütyen artık işe yaramazdı. Tıptan de pek bir şey kalmamıştı. Hemşire kayıp eşya odasından iyah bol bir tişört bulup ona getirdi. Bir ara doktor da gelip yarayı kontrol etti. Onunla üstünkörü ilgilenmelerine bakılırsa, küçük bir sülfürik asit yarağı pek uğraşmaya değer bir şikayet değildi, en azından Morganville'de.

Shane, Claire'i tekerlekli sandalyeyle çıkışı götürürken "Ne kadar kötü?" diye sordu Claire. "Yani... çok iğrenç mi?"

"İnanılmaz iğrenç. Korku filmlerindeki gibi."

"Aman Tanrım." Shane insafa geldi. "O kadar da kötü değil. Bozuk para kadar. Senin öğretmen iyi iş becerdi. İyi iş gysülerini kesip yarağı etkisiz hale getirdi. Çok acıdığını biliyorum ama çok daha kötü olabilirdi."

Gina'nın elindeki şişede daha çok asit vardı. "Sence... o... şey mi yapacaktı..."

"Hepsini üzerine döküp dökmeyeceğini mi soruyorsun? Tabii ki evet. Sadece yeterince zamanı olmadı."

Vay be. Bu hiç de iyi değildi. Claire bir yandan üşürken bir yandan da terledi. Bu defakinin şokla ilgisi yoktu. "Monica intikamını almış oldu herhalde."

"Evet, kısmen. İsteddiği gibi gitmediği için şimdi iyice sızılacak."

Monica'nın gerçekten sinirlendiğini düşünmek o günü sona erdirmek için iyi bir yol değildi. Shane onu otomatik cam kapılardan geçirirken günün bittiğini biliyordu.

Hava kararmıştı.

"Ah" dedi Claire ağzını kapatarak. "Olamaz."

"Evet, ama en azından ulaşım imkanımız var. Hazır mısınız?"

Claire başını sallayınca Shane aniden tekerlekli sandalyeyi bütün hızıyla itmeye başladı. Claire sandalyenin kollarına tutunarak sabit durmaya çalıştı. Rampadan aşağı inip birkaç tam Eve'in siyah akrabasına birkaç santimetre kala

durdular. Eve kapıyı açtı. Claire kendisi binmeye çalıştıysa da Shane onu belinden tutup çabucak koltuğa oturttu. Saniyeler sürmüştü. Shane sandalyeyi rampadan yukarı çıkarıp hastanenin içine itti.

Gelip arka koltuğa atladıktan sonra, "Yürü" dedi. Eve arabayı çalıştırdı. Claire ağrıdan gözyaşlarına neden olmayacak bir emniyet kemeri pozisyonu bulmaya çalıştı. Eve otoparktan çıkıp karanlık sokağa çıkınca o da ahşap torpidoya doğru eğilip sırtını açıkta bıraktı. Sokak lambaları birbirinden fazla ayık görünüyordu. Bu kısıtlı mı yapılmıştı acaba? Vampirler ışıkların hangi aralıklarla yanacağını kontrol mü ediyorlardı? Yoksa Claire korkudan aklını mı kayıyordu.

"O orada mı?" diye sordu Shane arka koltuktan uzanarak. Eve ona baktı.

"Evet. Orada. Ama beni arada bırakma. Orada çalışmam lazım biliyorsun."

"Söz veriyorum patronumu kırdırmayacağım"

Eve'in ona inanmadığı belliydi ama sonraki ıptıktan sola döneceğine sağa döndü ve iki dakika sonra arabayı Common Grounds'ın önündeki kaldırıma park etti. İçerisi ıslık ıslık ve kalabalıktı. Claire kaşlarını çatı. Ama o daha bir şey soramadan Shane arabadan atlayıp kafenin içine daldı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Eve'e.

"Aptalca bir şey. Yanık nasıl? Acıyordur, değil mi?"

Claire omuzlarını silkecekti ama acıyı düşününce bile irkildi. Cesurca, "O kadar kötü değil," deyip gülümsemeye çalıştı. "Çok daha kötü olabilirdi."

"Bence de," dedi Eve. "Derse gitmenin tehlikeli olduğunu sana söylemiştim. Bunu kontrol altına almalıyız. Böyle şeyler oluyorsa geri dönemezsin."

"Bırakmam!"

"Tabii ki bırakırsın," dedi Eve neşeyle. "İnsanlar hep yapıyor. Sadece senin gibi insanlar değil... ah, lanet olsun."

Eve kafenin içine bakınca siyaha boyalı dudaklarını ısırdı ve gözleri korkudan kocaman oldu. Birkaç saniye sonra Claire onun neden endişelendiğini anladı. Hippi müdür Oliver pencerede durmuş onları izliyordu, arkasında ise Shane karanlık bir gölgenin oturduğu uzak bir köşeye sandalye çekiyordu.

"Brandon'la konuşmadığını söyle," dedi Claire.

"İ... tamam. Brandon'la konuşmuyor..."

"Yalan söylüyorsun."

"Evet. Brandon'la konuşuyor. Bak, izin ver Shane bu işi görsün. Çoğu zaman görüldüğü kadar aptal değildir."

"Ama o... koruma altında değil."

"O yüzden Common Grounds'da konuşuyor. Burası bir ateşkes noktası. Vampirler burada avlanmıyor, ya da avlanmalarına izin verilmiyor. Bütün anlaşmalar falan orada yapılıyor. Bu nedenle Shane güvende."

Ama hala endişeyle dudaklarını ısıtıyordu Eve. "Ne olmasa?" diye tahmin etti Claire.

"Önce Shane saldırmazsa. Kendini savunuma sayılmaz çünkü."

Claire'in görebildiği kadarıyla Shane kendine hakimdi. Elleri masanın üstündeydi, başını eğip bir şey söylese de kimseye yumruk atmıyordu. Bu iyi bir şeydi. Gerçi Brandon'a ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu Claire'in. Sertine asit döken Brandon değildi ki.

Shane'in söyledikleri pek işe yaramamış görünüyordu. Sonunda sandalyesini çekip kalıta ve başıyla Brandon'a dışarıyı işaret etti. Brandon kuytu köşesinden kalkıp Shane'in peşinden kapıya yürüdü. Uzansa yakalayabileceği kadar dibindeydi. Claire tam onu uyarmak için bağıracaktı ki bütan bir akıllı oyunu olduğunu farketti. Brandon onu korkutmak istiyordu, canını yakmak değil.

Shane kafasını çevirip ona baktı ve omuzlarını silkip kalfeden çıktı. Brandon da çıkacakken Oliver kolumu uzatıp onu durdurdu. Brandon ona bir şeyler homurdanırken Shane arabadaydı. Eve de arabayı kaldırımından çekmişti bile.

"Korkmamız gerekiyor mu?" diye sordu Eve. "Resmi terör alarmı çılmadan önce haberim olsun isterim."

"Hayır. Sorun yok." Shane'in sesi yorgun, biraz da tuhaf çıkmıştı. "Claire'in bedava geçiş hakkı var. Kimse peşinden gelmeyecek. Monica ve kuklaları dahil."

"Ama... ne? Neden?" dedi Claire. Belli ki Eve cevap vermiyordu. Sinirli ve mutsuz görünüyordu.

"Bir alışveriş yaptık," dedi Shane. "Vampirlerin tek derisi vardır."

"Gerizekalının tekisini!" diye tısladı Eve.

"Ben yapmam gerekeni yaptım! Michael'a soramadım çünkü o..." Shane söyleyeceklerini yutup sesindeki öfkeyi kontrol altına aldı. "O etrafta yoktu. Yine. Bir şey yapmam gerekiyordu. Claire şaka yapmıyordu. Onu öldürecekler, ya da canını öyle yakacaklar ki bunun bitmesini isteyecek. Buna izin veremem."

Claire bu cümlelerin aslında, "Bunun bir daha olmama izin veremem," olduğunu düşündü. Dönüp ona bakmak istedi ama canı çok yanıyordu. Aynadan onunla göz göze gelmeye çalıştı.

"Shane, ne söz verdin?" diye sordu.

"Kaybetmekten çok çekinmeyeceğim bir şey."

"Shane?"

Ama Shane cevap vermedi. Eve birkaç kez dudaklarını açtı da bir şey demeden kapattı. Yolu geri kalanına sessizce devam ettiler. Eve arabayı kaldırıma çekip kapı açmak için eve koştu. Claire kapıyı açıp çıkmaya çalıştı ama Shane yine ondan önce davranıp çıkmasına yardım etti. Tanrım, çok güçlüydü. Kocaman, sıcak elleri vardı. Claire

ürperince hemen, "Üşüdün mü?" diye sordu. Ama hayır, ürpertinin nedeni soğuk değildi. Hiç değildi hem de.

"Shane, ne söz verdin?" deyip onun kolunu yakaladı Claire. Shane kolunu istese çekebilirdi ama çekmedi. Sadece ona baktı. Birbirlerine çok yakın duruyorlardı. O kadar yakınlardı ki Claire'in bedenindeki bütün sinirler çalkalanmış bir kutu kolanın kabarcıkları gibi vızıldıyordu. "Şey yapmadın... yani..."

"Aptalca bir şey yapıp yapmadığımı merak ediyorsun herhalde?" Shane onun eline baktı ve kendi eliyle ona dokundu. Bir saniye sonra elini yarımış gibi hızla geri çekti. "Evet. Aptalca şeyler yapmak konusunda iyiyimdir. Evde iki büyük beynin olması karışıklık yaratırdı." Claire bir şey söylemeye çalışınca Shane yıldırım gibi bir hızla onu eve götürdü. "Boynuna *bu damar satılık* tabelası asmak istemiyorsan yürü!"

Claire yürüdü. Ön kapı açıktı. Shane de arkasından gelip o merdivenleri çıkarınca kapıyı kapattı.

Claire arkasından onun ayak seslerini duyusınca dönüp baktı. Shane kapının önünde dikilmiş yolu izliyordu.

Köşede, bir sokak lambasının altında bir vampir duruyordu. Brandon. Kollarını kavuşturmuş her gün yaptığı bir şeymiş gibi sokak lambasına dayanmıştı.

Onlara öpücük gönderip arkasını döndü.

Shane ona ortaparmağını gösterip Claire'i yukan yolladı. "Sakin durayım deme!"

"Ama bedava geçiş hakkım olduğumu söylemiştin"

"Yazılı bir garanti belgesi vermiyorlar"

"Ona ne söz verdin?" diye bağırdı Claire.

Shane kapıyı çarpıp onu koridora çıkardı, tam o sırada Michael karşılarına çıktı. Çok sinirli görünüyordu.

"Ona cevap ver," dedi. "Ne halt yedin Shane?"

"Şimdi mi aklına geldi? Neredeydin? Seni aradım! Gelip seni aradım, lanet olası, odanın kilidini bile açtım!"

Michael'ın mavi gözleri Shane'den Claire'e geçti. "Yapacak işlerim vardı."

"Yani bugün yapacak işin çıktı. Neyse. Sen ortada olmadığın için konuşmayı ben yapmak zorunda kaldım. Yaptım da."

"Shane." Michael uzanıp onu kolundan yakaladı. "Bir cevabı hak ediyor bence. Hepimiz hak ediyoruz." Eve onun arkasında kollarını bağlayıp duvara yaslanmıştı.

Shane kısa bir kahkaha attı. "Kızlarla bana karşı birlik mi oluyorsun? Hadi ama dostum. Erkek gücüne ne oldu?"

"Eve, Brandon'la konuştuğunu söyledi."

Claire, Shane'in arkasından olanları izliyordu. "Evet, konuşmam gerekiyordu. Yani... kızın sırtına atılabilirler, polisler hiç oralı olmadı bile. İşin kaynağına giremem gerekiyordu. Bunu sen öğretmiştin."

"Brandon'la bir anlaşma yaptın," dedi Michael. Claire sesindeki korkunç titremeyi farketmişti. "Lanet olsun Shane. Böyle bir şey yapmadın, değil mi?"

Shane omuzlarını silkti. Michael'in gözlerine bakmıyordu. "Dostum, olan oldu. Büyütme. Sadece iki kez. Beni kurutacak değil ya."

"Kahretsin!" Michael arkasını dönüp elini ahşap kapı çerçevesine vurdu. "Onu daha tanımıyorsun bile. Kendini böyle feda edemezsin!"

"Emiyorum zaten!"

"O Alyssa değil!" diye bağırdı Michael. Claire'in hayatında duyduğu en yüksek ses tonuydu bu. Claire irkilip geri çekildi. Eve'in de aynı şeyi yaptığını gördü.

Shane kıpırdanmadı. Yere çözülenmişti sanki. Başı önde öğlece dikildi.

Sonra başını kaldırıp Michael'in öfkeli gözlerine baktı.

"Alyssa olmadığını biliyorum," dedi sakın, soğuk bir sesle. "Biraz geri çekilmen lazım Michael. O zamanlar tanıdığın o mahvolmuş çocuk değilim. Ne yaptığımı biliyorum, sen de benim babam değilsin."

"Burada sana en yakın kişi benim!" Michael artık bağırmıyordu ama sesindeki öfkeden bir şey eksilmemişti. "Ve kahramanı oynamaya izin vermiyorum. Bu kez değil."

"Bana arka çıksaydın buna mecbur kalmazdım."

Shane bu kez onu geçip merdivenleri çıktı ve odasının kapısını çarparak kapattı. Michael durup onun arkasından baktı. Claire bir adım atmıştı ki, Michael'in bakışlarını görünce olduğu yerde kaldı. Onun kendisine daha da çok kızmasından korkuyordu. Sonuçta bunlar onun hatasıydı...

"Gel, otur," dedi Michael. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim."

"Yemeyeceğim..."

"Evet, yiyeceksin. Otur. Eve gerekiyorsa onu zorla oturt." Michael Claire'in elini tutup bir süre sıktı, sonra da onu kanepeye oturttu. Claire kendini bırakıp aynını ellerinin arasına aldı. *Tanrım, ne berbat bir gün. Oysa sabah öyle... Shane... ama...*

"Shane'in ne yaptığını anladın, değil mi?" dedi Eve. "Yani anlaşmayı nasıl yaptığını?"

"Hayır." Claire kendini berbat hissediyordu, yemek yemeye de hiç hali yoktu. Ama Michael şu an itiraz kabul edecek durumda değildi. "Ne olup bittiği konusunda bir fikrim yok."

"Shane seni rahat bırakmasına karşılık Brandon'a iki kez teklif etmiş."

"Ne teklif etmiş?" Claire şaşkınlıkla başını kaldırdı. Shane "Kinsel miydi? Bu ihtimal aklına bile gelmemişti."

"Yani işte, iki tırnak." Eve sivri dişleri varmış gibi yaptı. "Yani anlaşmaya göre Brandon onu iki kez ısırabilecek. Onu öldüremez. Gıda için değil, zevk için. Ve güç." Eve plili eteğini düzelterip kısa, siyah tırnaklarına bakıp kaşlarını çatı. "Michael kuzmakta haklı. Birini öldürmemek ona zarar vermemek anlamına gelmiyor. Brandon da anlaşma yapma konusunda çok deneyimli. Shane değil ama."

Bir şekilde bunu biliyordu; Shane'in davranışından, Brandon'ın onları izleyişinden, Michael'ın bu kadar kuzmasından. Shane, Brandon'a geri çekilmesini söylememişti. Onun için kendi hayatını teklif etmişti, ya da en azından hayatını riske atıyordu.

Claire korkudan aklını kaçırmak üzereydi. "Ama ya sen... o... şey olmayacak mı?"

"Vampir mi?" Eve başını salladı. "Öyle olmuyor, yoksa şimdiye kadar Morgantown Zombieland başkentine dönerdi. Hayatım boyunca kimse bir morkda vampir dönüştüğünü ne gördüm ne de duydum. Kan emiciler çok yaşlı. Genç Shane sivri dişleriyle bayağı yakışıklı olardı..." Eteğinin pliliyle oynadı. "Çok aptalca. Neden ben değilim ki? Şey... tam olarak istiyor sayılmam -yani artık- ama erkekler için daha kötü."

"Daha mı kötü? Neden?"

Eve omuzlarını silkti, ama Claire onun soruyu geçiştirdiğini farketti. "Shane, kesinlikle bunun altından kalkamaz."

çok. Erkekler mısır sevmese bile kasesindeki son mısır asla başka birine kaptırmaz. Shane de tam bir kontrol manya. Ve... onun için korkuyorum," dedi usulca.

Michael içeri girince Eve kalkıp bir şeylerle uyalanıyormuş gibi yaptı. Az sonra da dışarı çıkması için bir uyan aldı. Claire'in duymadığı bir şeyleri bahane ederek odasına çıktı.

Michael Claire'e bir kase uzattı. "Meksika fasulyesi. Kuzma bakma. Başka bir şey yoktu."

Claire başını sallayıp bir kaşık aldı. Fasulye diline değdiği anda karnının ne kadar aç olduğunu farketti. Neredeyse çiğnmeden yutup ne yaptığını anlayamadan kaşıkları arka alaya ağzına tıktırdı. Shane'in kesin Meksika fasulyesi için girmesi gerekiyordu.

Michael deri koltuğun soluna oturup gitarını aldı. Shane'e aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi sakince çalmaya başladı. Claire arada sırada ona bakıp yemeğine devam etti. "Kuzmadın değil mi?" diye mınıldandı.

"Neden kızayım?" Kıvrık, sarı saçlarını gitardan kaldırmadı. "Birisi otoryolda sana hareket çekerse kızarsın. Ben korktum. Bu konuda ne yapabileceğimi düşünüyorum."

Claire bir-iki saniye çiğnemeyi kesti ve yediklerini çiğnemenin yutmanın pek iyi bir şey olmadığına karar verdi.

"Shane çok dikbaşı," dedi Michael. "İyi biri ama düşünmü-
rüz. Burada kalmaya izin verirken onu da düşünmeliydin."

Claire yutkundu. Ağzındaki yemek birden eksildi. Kaşığı-
nı kenara bıraktı. "Benim yüzümden."

Michael'ın parmakları gitarın tellerindeydi. "Kırkadeşini
biliyorsun, değil mi?"

Alyssa Michael'ın söylediği, Shane'i inciten isim. "Ol-
muş."

"Shane karmaşık bir çocuk değil. Birini önemsiyorsa on-
lar için savaşır. Basit. Lyssa... Lyssa tatlı bir çocuktur. Shane
de bütün ağabeylik görevlerini yapıyordu. Onun için canı-
nı bile verirdi." Michael başını salladı. "Neredeyse veriyor-
du da. Neyse, yaşıyordu senin yanında olacaktı. Şimdi de
sen geldin, Shane'i yakalamaya çalışırken onu öldüren pis-
likler sana zarar veriyor. O yüzden bunu tekrar yaşamamak
için her şeyi, ama her şeyi yapabilir. Sen Lyssa olmayabilir-
sin, ama seni seviyor, dahası Monica Morrell den nefret edi-
yor. Gerçi..." Michael devamına getiremedi. Birkaç saniye
boşluğa bakıp devam etti. "Bu şehirde vampirlerle anlaşma
yapmak seni dışarda canlı tutar, ama içini yer bitirir. Bunun
tanıdıklarına olduğunu gördüm. Eve'in ailesine. Kırkadeş-
lerine. Shane bunu yaşarsa ölür."

Claire ayağa kalktı. "Bunu yaşamayacak," dedi. "Onu izin
vermiyorum."

"Onu nasıl durduracaksın? Beni dinlemesine rağmen
-yani çoğu zaman- ben bile onu durduramıyorum."

"Bak, Eve dedi ki... Eve dedi ki bu şehrin sahibi vampir-
lermiş. Bu doğru mu? Gerçekten mi?"

"Evet. Burası var olduğundan beri onlar burada. Burada
yaşıyorsan onlarla birlikte yaşamayı öğrenirsin. Öğrenemez-
sen de gidersin."

"Ama ortalıkta dolaşp insanları ısırmıyorlar."

"Bu çok kabalık olurdu. Buna gerek yok. Şehirdeki her-
kes -burada ikamet edenler yani- vergi ödüyor. Kan vergi-
si. Ayda iki ünite, hastaneye."

Claire bakakaldı. "Ama benden istemediler?"

"Üniversitedeki çocuklar vermiyor. Onların vergisi başka
bir şekilde alınıyor." Michael çok üzüntülü görünüyordu.
Claire duyacaklarının tüylerini diken diken edeceğine emin
oldu. "Vampirlerin okulla bir anlaşması var. Her sene üst sı-
nıfların yüzde ikisini alıyorlar. Aslında daha fazlaydı ama
endişelendiler galiba. Medyada birkaç haber çıktı. Televiz-
yonda güzel bir üniversiteli kızın kaybolması kadar diğer
ortacı başka bir haber yoktur. Claire, ne düşünüyorsunuz?"

Claire derin bir nefes aldı. "Vampirler bütün bunları
planladıkça, o zaman ortada bir yapı var demektir. Öyle de-
ğil mi? Ortada dolaşp kendi şovlarını yapıyor olamazlar.
Beyta biri olmalı."

"Doğru. Brandon'ın bir patronu var. Ve büyük ihtimale
onun da bir patronu vardır."

"O zaman tek yapmamız gereken onun patronuyla bir anlaşma yapmak," dedi Claire. "Shane'in ısırılması dışında bir anlaşma."

"Tek yapmamız gereken mi?"

"İstedikleri bir şey olmalı. Sahip olduklarının dışında bir şey. Bunu ne olduğunu bulmalıyız."

Merdivenlerde bir çitirdi oldu. Michael'la Claire arkalarına dönünce Eve'i gördüler.

"Geldiğini duymadım," dedi Michael. Eve omuzlarını silkip merdivenlerden indi. Ayakkabıları çıkarmıştı. Siyah beyaz çoraplarının burunlarında bile kurukafa resmi vardı.

"Ben ne istediklerini biliyorum," dedi. "Ama bulabileceğimiz bir şey değil."

Michael uzunca bir süre ona baktı. Eve bakışlarını kaçırmadı, ona doğru geldi. Claire birden kendini fazla özel bir şeyin ortasında buldu. Belki Michael'ın ona bakışı, belki de Eve'in ona gülümsemesi yüzünden Claire huzursuz olup sehpanın üzerindeki kitapları incelemeye başladı.

"Buna bulaşmanı istemiyorum," dedi Michael ona. Claire göz ucuyla bakınca Michael'ın Eve'in elini tuttuğunu gördü.

"Shane bulaştı. Claire bulaştı. Hey, sen bile bulaştın." Eve omuzlarını silkti. "Deşanmaktan ne kadar nefret ettiğini bilirsin. Ayrıca bunu Brandon'a ödetmenin bir yolu varsa kesinlikle ben de varım. O herif gözünün ortasına sağlam bir yumruğu hak ediyor."

Hala el ele tutuşuyorlardı. Claire boğazını temizleyince Michael onun elini bıraktı. "Neymiş? İstedikleri ne?"

Eve sırttı. "Ah! Buna bayılacaksın. Bir kitap istiyorlar. Ve bunu senden daha iyi becerebilecek birini düşünemiyorum kitap kurdu."

Morganville'de Claire'in hiç farketmediği bir sürü kural vardı. Kan bağışı mesela. Claire Michael'ın bağıştan nasıl yakasını kurtardığını merak ediyordu. Kan veriyor olamazdı, değil mi? Yani evden çıkamadığına göre?

Yere bağdaş kurup kucagina koyduğu defterde temiz bir sayfa açtı ve bir başlık attı. VAMPIRLERİN AVANTAJLARI. Başlığın altına, KAN BAĞIŞI, KORUMA, İYİLİKLER, ANLAŞMALAR, yazdı.

"Sokağa çıkma yasağını da yaz," dedi Eve.

"Sokağa çıkma yasağı mı var?"

"Evet, tabii ki. Okul dışında. Öğrencilerin gece dolaşmalarına bir şey demiyorlar, çünkü bilirsin..." Eve sivri dişleriyle birinin boynunu dişliyormuş gibi yaptı. Claire yutkunup başını salladı. "Ama yerliler için? Evet, var."

"Bu onlar için nasıl bir avantaj oluyor?"

"Kimi ısırmak güvenli, kimi değil, düşünmek zorunda kalmıyorlar. Etrafta dolanıyorsan yemeksiz anlamına geliyor."

Claire SOKAĞA ÇIKMA YASAĞI yazdı. Sonra da sayfayı çevirip VAMPIRLERİN DEZAVANTAJLARI yazdı.

"Nelerden korkarlar?"

"Avantajların bittigini sanmıyorum," dedi Michael. Yere iki kızın yanına -Eve'e daha yakın- oturdu. "Daha bir sürü şeyi yazmadınız."

"Bırak kız kendini biraz iyi hissetsin," dedi Eve. "O kadar da korkunç değil. Gündüzleri sevmiyorlar mesela..."

Claire yazdı.

"Ve sarımsak... gümüş, m... kutsal su..."

"Buna emin misin?" dedi Michael. "Öyleymiş gibi davranıklarını düşünmüşümdür hep."

"Neden öyle yaparlar ki?"

Claire başını kaldırmadan cevap verdi. "Çünkü böylece onlara esas zarar veren şeyi güdeyebiliyorlar. Yine de yanıyorum ama doğru olmayabilir."

"Ateş doğru," dedi Michael. "Ben küçükken bir vampirin öldüğünü gördüm. Intikam olaylarından biriydi."

Eve derin bir nefes aldı. "Evet. Bende duymuştum galiba. Tom Sullivan."

Claire'in gözleri kocaman oldu. "Vampirin adı..."

"Hayır öldürdüğü adam. Tommy Sullivan. Ayyaşın tekiydi, ki buralarda çok anormal bir şey değil. Bir kıza vardı, öldü. O da vampirleri suçladı. Bir tanesinin üzerine gaz döktü. O da vampirlerin orta yerinde yaktı."

"Bunu gördün mü?" dedi Claire. "Kaç yaşındaydın?"

"Morganville'de çabuk büyüyorsun. Daha önemlisi etesiğin mahkeme vardı. Tommy'nin fazla şansı yoktu tabii. Sahib olmadan öldü. Ama... havai fişekler. Sakın yakalanma."

Claire ATEŞ yazdı. "Peki ya kazıklar?"

"Brandon'ı gördün," dedi Eve. "Kalbine kazık saplayacak kadar yaklaşmak ister misin ona? Evet, ben de istemem."

"Ama işe yarıyor mu?"

"Sanırım. Vampirler bahçede bile tahta çit kullanmamızdan hoşlanmazlar. Odun alırken bir form doldurman gerekiyor."

Claire bunu da yazdı. "Haçlar?"

"Kesinlikle."

"Neden?"

"Kötü, ruhsuz, kan emici yaratıklar oldukları için mi?"

"Altıncı sınıftaki beden eğitimi öğretmenim de öyleydi, ama haçlardan korkmuyordu."

"Çok komik," dedi Eve, kinaye yaparak. "Çünkü hiç ki-bir yok, ayrıca benim bildiğim kadarıyla kendin yapmazsan bir yerde haç da bulamıyorsun. Bu adamlar büyürken -onların büyüdüğünü düşünmek komik değil mi- din sadece pazar günleri yaptığın bir şey değildi. Her dakika, her gün, senin olduğun bir şeydi. Tannı küçük bir şeyde bile kö-tünlük cezasını veriyordu."

"Yapma," dedi Michael. "Tani buralara pek uğramıyos."

"Koca Adam'a danılma Michael, kendi isteğiyle uğramıyor," dedi Eve. "Kaç gece yatağında Tanrım, ne olur bütün kızıların canını al diye yalvardım biliyor musun? Evet, he yarıyor." Michael bir şey söylemek için ağzını açtı. "Lütfen Tanrı'nın beni sevdiğini söyleme. Tanrı beni sevseydi kucaklarına Austin'e giden bir otobüs bileti atardı, ben de buradan sonsuza kadar kurtulurdum."

Eve'in sesi sınırlı geliyordu. Claire kimseyle göz göze gelmeden kalemini kağıda vurdu.

"İnsanların gitmesine nasıl engel oluyorduk?" diye sordu.

"Olmuyorlar. Bazı insanlar gidiyor. Yani, Shane gitmişti," dedi Michael. "Bence aradığın soru, 'insanların konuşmasını nasıl engel oluyorduk' olacak. İpin tulağı yanı da bu zaten."

"Hangisi?" diye mırıldandı Claire. Eve girdi.

"Ben şehirden çıkmadığım için bilmiyorum, ama Shane dedi ki Morganville'in on kilometre dışına çıldınca korkunç bir baş ağrısı tutuyormuş ve her şeyi unutmaya başlıyormuşsun. Önce şehrin adını, sonra da oraya nasıl gideceğini hatırlayamıyormuşsun, sonra da şehirde vampirler olduğunu. Ya da kuralları. Senin için artık var olmuyormuş. Şehre dönünce her şey geri geliyor. Ama dışarıdayken koşup herkese Morganville'i anlatamıyorsun, çünkü hiçbir şey hatırlamıyorsun."

"Soylentiler duydum," dedi Eve. "Bazı insanlar hatırlama-
ya başlıyormuş, ama onları..." eliyle boğaz kesme hareketi
yaptı. "Sulkast timi."

Claire böyle bir hafıza kaybına neden olabilecek şeyleri düşündü. Belki ilaç veriyorlardır. Ya da... bir tür bölgesel emeri alanı falan olabilir miydi? Ya da... tamam, hiçbir fikri yoktu. Ama büyü gibi bir şeye benziyordu, büyü de Claire'in sınırlarını bozuyordu. Vampirlerin de büyüyle alakalı bir şey olduğunu sanıyordu, ama buna alışınca... bu onu daha da geriyordu. Büyü diye bir şey yoktu. Olmamalıydı. Bu sadece... yanlıştı. Onun bütün bilimsel eğitimiyle alay ediyordu.

"Ee Nerede kalmıştık?" dedi Michael. Mantıklı bir soruydu.

Claire başka bir sayfa çevirip GERİYE DOĞRU HAFIZA LAYBİ AYRILMA yazıp, "Emin değilim," dedi. "Bir plan yaparsak doğru bir yaklaşımımızın olduğunu bilmek için temelde mümkün olduğunca çok şey bilmemiz lazım. Bu nedenle konuşmaya devam edin. Başka?"

Bu şekilde saatlerce sürdü. Büyükbaba saati dokuzun, onun, on birin, gelişini ve gidişinin haber verdi sırayla. Nedenyse geceyarısı olmuştu ve Claire defterin çoğunu doldurmuştu. Michael'la Eve'e bakıp başka bir şey var mı sorarına olumsuz cevap alınca, "Tamam o zaman," dedi. "Kitabı anlat."

"Çok bir şey bilmiyorum," dedi Eve. "On yıl kadar önce onu aradıklarına dair bir yazı yayınlamışlardı. Bütün şehirde insanları kütüphanelere, kitapçılara, onun saklı olabileceği bütün yerlere gönderdiklerini duymuştum. Ama işin tuhaf kısmı vampirler bu kitabı okuyamıyor."

"Başka bir dilde mi yani?"

Michael kaşlarını kaldırdı. "O kadar basit olduğunu sanmıyorum. Bu adillerin hepsi en az birkaç dil konuşmak zorunda."

"Ölü dilleri," dedi Eve. İkisi de ona bakınca Eve sınıtı.

"Ne? Hadi ama! Komikti!"

"Belki insanların şehir dışına çıkınca burayı hatırlayamamalarının nedeniyle vampirlerin kitabı okuyamamasının nedeni vardır," dedi Claire usulca. "Bir şey buna izin vermiyor."

"Fena bir atlayış değildi, ama Rus hakem sana artistik puanlarda dokuz nokta beş verdi, yani idare eder," dedi Eve. "Esas önemli olan kitabın nasıl görüldüğünü biliyoruz."

"Nasıl?" Claire kalemi kağıdın üstüne koydu.

"Kahverengi deri kaplı bir kitap. Önünde bir sembol var."

"Nasıl bir şey? Çünkü kahverengi deri ciltli kitaplar seçenekleri pek daraltmıyor."

Eve dar, siyah file üstünün kollarını sıvayıp kolunu uzattı. Burada, mavi mürekkeple çizilmiş dövmesinde Omega'ya benzer bir sembol vardı. Tek farkı ortasında fazladan çizgileri olmasıydı. Basit ama Claire'in daha önce gördüğünü hatırlamadığı bir şey. "Onu uzun zamanadır arıyorlar. Ne aradığımızı hatırlayalım diye koruma altındaki ailelerde yeten herkese bu dövmelelerden yaptılar."

Claire birkaç saniye düşündü. Eve'e dövme yapıldığından kaç yaşında olduğunu sormak istediye de cesaret edemedi. Sembolü deftere çizdi. "Ve kimse bulmadı. Burada olduğundan emin misin?"

"Öyle düşünüyorlar. Ama bahse girerim bütün dünyada bunu arıyorlardır. Onlar için çok önemli görünüyor."

"Neden olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

"Kimse bilmiyor," dedi Michael. "Ben de sorarak büyüdüm, inan bana. Kimsenin bir fikri yok. Vampirlerin bile."

"Böyle canla başla aradıkları şeyin sebebini nasıl bilmezler?"

"Kimse bilmiyor demiyorum. Ama vampirlerin de rütbeli vardır, benim şimdiye kadar gördüklerim pek de yetkili değildi. O nedenle bulamayız, bence kendimizi boşuna yormayalım."

"Bildiğimiz iyi oldu." Claire kitabın sembolünün yanına İÇERİĞİ BİLİNMIYOR ve DEĞERLİ yazdı. Altına da üç

çizgi çekti. "Öyleyse bu kitabı bulursak buna karşı Monica'nın yakamdan düşmesi ve Shane'in anlaşmasının da geçersiz sayılması için bir anlaşma yapabiliriz."

Michael'la Eve birbirine baktı. "Vampirlerin bu kitabı bulmak için Morganville'in altını üstüne getirdikleri kısmını kaçırdın mı?" diye sordu Eve.

Claire içini çekip bir sayfayı çevirdi ve yazdığı notu işaret etti. Eve'le Michael notu okudu.

VAMPİRLER BUNU OKUYAMAZ.

İkisi de bir şey anlamamış gibiydi.

"Kütüphanede biraz zaman geçirmem gerekecek," dedi Claire. "Ayrıca bazı şeylere ihtiyacımız olacak."

"Ne yapmak için?" Eve hala ne olup bittiğini anlamamıştı, ama Michael biliyordu.

"Kitabın sahtesini mi yapacağız?" dedi Michael. "Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun? Ya hile yaptığınızı anlarılarsa ne olacak?"

"Kötü fikir," dedi Eve. "Çok kötü fikir gerçekten."

"Arkadaşlar," dedi Claire sabırla. "Yeterince dikkatli olursak böyle bir şey yapacak kadar zeki olduğumuzdan asla şüphelenmezler. Yeterince cesur demiyorum bile. Bu nedenle onlara sahte bir kitap götüreceğiz, bu herkesin elindeki kadar değil mi? Kızabilirler ama bunu yapan başkalarına kızacaklar. Biz sadece onu bulmuş olacağız."

Michael da Eve de Claire'i daha önce hiç görmemiş gibi bakıyorlardı. Michael başını sallayıp, "Kötü fikir," dedi. Belki de öyleydi, ama Claire yine de bunu deneyecekti.

10

Claire uyuyamayacak kadar yorgundu ve sırtı da çok ağrıyordu. Başlamak için bir gece daha bekleme düşüncesine bile dayanamıyordu. Brandon intikam almak için bekleyecek birine benzemiyordu. Shane de anlaşmadaki payından vazgeçecek biri değildi.

Isırılmak isteyecek kadar aptalsa kendisi bilir, ama beni bahane olarak kullanmasın.

Shane bütün gece odasından çıkmamıştı. Claire dikkatlice odasını dinlediğinde bile bir şey duymadı. Eve kulaklık takmış gibi yapıp görünmez bir müziğin sesini açmıştı. Claire onu anlayabiliyordu, kendisi de saatlerini dünyadan kaçmak için kulak zarlarını patlatmaya çalışarak geçirmişti.

Eve ona laptopunu ödünç verdi – üzerinde tehlike sembolü olan, kocaman, hantal bir şeydi. Claire bilgisayar fişe uınca, masaüstü grafiğinin bir Azrail karikatürü olduğunu gördü. Azrailin elinde orak yerine üzerinde MORGANVILLE yazan bir yol tabelası vardı ve yazının altında da aşağı doğru bir ok çıkıyordu.

Claire birkaç klasörü açtı, kendini suçlu hissetse de me-akına engel olamamıştı. Klasörlerin içinde şiirler vardı. Eve öleni seviyordu – en azından onunla ilgili bir şeyler yazmayı. Hepsi öfke, kan, ayışığındaki memelerle dolu gösterişli romantik şeylerdi. Claire tarihleri farkettiler. Son şiir üç yıl önce yazılmıştı. Eve o zaman on beş yaşındaydı. O zamanlar vampirler konusunda gözü dönmüştü ama bir şey değmişti. Son üç yılda hiç şiir yoktu.

Eve açık kapıdan içeri girip, "Çalışma nasıl gidiyor?" diye sordu. Claire suçlulukla irkildi ve yolunda anlamında bağarmasını kaldırarak internet bağlantısını açtı. "Illinois'deki kuzenimi aradım. PayPal hesabını kullanmamıza izin verecek, ama nakit parayı ona yarın göndermem lazım. Hesap parada." Ona bir kağıt uzattı. "Bizim yüzümüzden ölmeyerek, değil mi?"

"Hayır. Her şeyi tek bir yerden almayacağım. Bir sürü intan deri gibi malzemeler alır. Kağıda gelince de... bu kitabın ne kadar eski olması gerekiyor."

"Bayağı eski."

"Paryömen üzerine miydi?"

"O ne? Kağıt mı?"

"Paryömen, kitaplarda kullandıkları en eski kağıt türü," dedi Claire. "Koyun derisinden."

"Ha, anladım. Bayağı eski."

Paryömen zor olacaktı. Bulabildiğiniz ama peşine düşmesi kolaydı. Ama etrafta böyle şeyler bulamıyorsan o kadar aşırı dikkatli davranmak da bir işe yaramazdı. Bu araştırmanın başka birine daha yaptırmalıydı. İzi sürülünce ipin ucunda 'Cam Ev'in çıkmaması için bir şeyler düşünmeliydi. Yoksa çok tehlikeli olurdu.

Claire işine döndü. Eve'in çıkıp kapıyı arkasından kapattığını farketmedi bile.

Claire üç gün boyunca çalıştı. Delu delu üç gün. Eve yulaf, çorba, ekmek, sandviç gibi şeyler çıkardı. Shane ara sıra uğrayıp ona deli olduğunu, işine burnunu sokmamasını söyledi. Claire umursamadı. Kendini tamamen bir şeye kapınca gözü başka bir şeyi görmezdi. Söylenenleri duyup, cevap verirdi, ama asla dinlemezdi. Ailesi gibi Shane de sonunda pes edip yolundan çekildi.

Michael onu görmeye geldi. Claire onu daha önce salon ve kendi odası dışında bir yerde görmemişti. Bu nedenle,

bu değişiklik onu bir süre için işinden alıkoyabildi. "Nasıl gidiyor?" diye sordu Michael.

"Görevimiz Shane'i kurtarmak mı? Evet, iyi gidiyor. Çok çalışmam gerek. İz bırakmamak için. Merak etme. Vampirler sinirlense bile bizim bir şey yaptığımızı kanıtlayamayacaklar. Sadece aradıkları şeyi bulduğumuzu düşünecekler."

Michael hoşnut ama endişeli görünüyordu. Hem de çok endişeli. Claire bu şekilde eve hapsediği için elinden başka bir şey gelmiyor diye düşündü. İçeride onları üzebilecek her şey için savaşırken dışandakiler için sadece endişelenebiliyordu. Berbat bir şey olmalıydı.

"Hey, Eve bugün işe kaçta gidiyor?" diye sordu Claire.

"Dörtte."

"Ama..."

"Gece vardiyası. Biliyorum. Ama güvende olduğunu sanıyorum. Hiçbir vampir o arabanın önüne atlayacak kadar aptal değildir. Kamyon ezmişten beter olur. Bana söz verdi. Oliver onu arabaya kadar geçirecek. Shane de kapıda karşılayacak."

Claire başını salladı. "Ben de onunla gidiyorum."

"Kafeye mi? Neden?"

"Çünkü orası belirsiz bir yer. Yani, oradaki her öğrencinin bir dizüstü bilgisayarını var. Kafenin de bedava kabloluuz

ağ bağlantısı. Dikkatli olursam kimin bir kitap nasıl kopyalandığını diye araştırdığını öğrenemezler."

Michael çaresizce ona baktı. Ona bu ifade bile yakışıyordu. Tanrım. Claire hala farkediyordu. Gerçekten bunu yapmaktan vazgeçmeliydi. Ama elinden ne gelirdi ki. On altı yaşındaydı ve daha kimseyle öpüşmemişti...

"Eve'in gece orada olması zaten hoşuma gitmiyor. Sen de kesinlikle gitmiyorsun."

"Ama ben burada yaparsam herkes tehlikeye girer. Eve dahil."

Michael gözlerini devirdi. "Ne yani, hayatını riske atıp oraya gitmene ve kafede Brandon'la oturup, orası daha güvenilirymiş gibi davranmana izin mi vereyim? Claire, orası kesinlikle daha güvenli değil."

"Vampirler en çok istedikleri şey konusunda onları kastılı olarak kandırıldığını öğrenirlerse, bu evdekilerin başına geleceklere oranla çok daha güvende orası. Oyun oynamıyoruz, değil mi? Yani, istiyorsan bunu burada kesebilirim, ama Shane'in anlaşmasına karşı önerebileceğimiz hiçbir şey yok elimizde. Yeterince büyük bir şey yok yani. Ben Brandon'a... biliyorsun işte... izin verirdim, ama..."

Michael, "Cesedimi çiğnemedim..." derken durdu ve gülmeye başladı. "Cesedimi çiğnemedim olmaz diyecektim ama..."

Claire irkildi.

"Hayır," dedi Michael.

"Sen benim babam değilsin," deyince birden... hatırladı Claire.

Hastanede, uyuşturulduğunda, Shane ailene haber verdiğini demişti. Ayrıca annenle babanın ölü koptu sözlerini çok net hatırlıyordu Claire.

Lanet olsun!

"Baba," dedi yüksek sesle. "Ah! Hayır... m, telefonu kullanabilir miyim?"

"Aileni mi arayacaksın? Tabii. Şehirlerarası..."

"Evet, biliyorum ödeyeceğim. Teşekkürler."

Claire kablosuz telefonu alıp evin numarasını çevirdi. Beş kere çaldıktan sonra telesekretere bağlandı. *Merhaba, ben Katharine Danvers'ın kızları Claire'i aradınız. Lütfen mesaj bırakın!* Annesinin canlı, resmi sesiydi bu. Bip sesi duyulunca Claire aniden panikledi. Belki de sadece alışveriş çıkmışlardır. Yoksa...

"Alo, anne, baba... Merhaba, ben Claire. Nasılsınız demek için aramıştım. Galiba daha önce aramam gerekirdi. Şu laboratuvar kazası... Aslında hiç de önemli bir şey değildi. Sizin endişelenmeyin, her şey yolunda. Gerçekten."

Kapıya yaslanan Michael yüzünü şekilden şekle sokarak onu güldürmeye çalışıyordu. Bu daha çok Shane'e göre bir şey aslında. Claire ona dil çıkardı.

"Yalnızca... bunları bilmenizi istedim. Sizi seviyorum. Hoşça kalın."

Kapattı. "Gelip seni götürmelerini istemelisin," dedi Michael.

"Sizi bu kargaşanın ortasında mı bırakayım? Benim yüzümden bu işe bulaştın. Shane de öyle. Monica artık onun döndüğünü de biliyor..."

"Ah, inan bana, başımsızdaki dentleri küçümsemiyorum ama gidebilersin. Gitmelisin de. Shane'i de gitmesi için ikna etmeye çalışacağım. Eve... O gitmez. Ama gitmeli."

"Ama..." O zaman yalnız kalırsın, diye düşündü Claire. Yapayalnız. Michael için gitmek söz konusu bile olamazdı.

Michael pencereden dışarı bakıyordu. Şafak sökmek üzereydi. "Zamanım doldu," dedi. "Bu gece Eve'le gitmeyeceğime dair söz ver bana."

"Veremem."

"Claire."

"Veremem," dedi. "Özür dilerim."

İsirmesine rağmen bunu tartışacak vakti yoktu Michael'in. Odasına girip kapıyı kapattı. Claire bir an onun yerinde olduğunu düşündü. Bununla nasıl başa çıkacağını hiç bilmezdi. Nasıl acı çektiği belliydi. Ama en kötüsü, hayatta olsa, Shane'i durdurabileceğini bilmektir herhalde.

Bana arka çıksaydın buna mecbur kalmazdım, diye bulmuştu Shane. Bu, Michael için ölmekten beter olmalıydı.

Claire çalışmaya devam etti. Gözleri yanıyor, kolları sızlıyordu ama sonunda sadece kendini değil, başkalarına ko-
narak için de bir şeyler yaptığı için mutluydu.

Bir de işe yarasa idi.

Tuhaftı ama yarayacağını biliyordu.

Gerçek bir ucube olduğundan şüphesi kalmamıştı.

Claire üç buçukta acı içinde uyanıp temiz bir tişört ve yı-
kansa iyi olacak bir kot pantolon giydi. Bir gün daha, dedi
çinden. Saçları biraz da olsa şekle girsin diye kafasını mus-
luğun altına sokmak zorunda kaldı.

Laptopu çantaya koyup alt kata koşunca Eve'in kapıya
güğünü duydu.

"Bekle!" diye bağırdı ama kapı kapandı. "Of..."

Eve kilidi çeviremeden Claire kapıyı açmayı başardı. Eve
uçlu suçlu bakıyordu. "Beni bırakacaktın," dedi Claire.
"Gelmek istiyordum demiştin sana!"

"Evet ama... gelmemelisin."

"Michael dün gece seninle konuştu, değil mi?"

"Evet, yatmadan önce biraz konuştuk."

"Kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok. Yardım etme-
ye çalışıyorum!"

"Anlıyorum," dedi Eve. "Olmaz deyip gitsem ne yapı-
lırsın?"

"Yürürüm."

"Ben de ondan korkuyordum." Eve omuz silkti. "Arabaya bin."

Common Grounds sohbet eden, kitap okuyan, çay, mocha ve latte içen öğrencilerle doluydu. Bazılarının da laptoplarıyla çalıştığını görünce Claire çok sevindi. Bir çay sipariş edip çalışmaya uygun bir yer aramaya başladı. Sırtını duvara verebileceği bir yer.

Çayını bizzat Oliver getirdi. Claire tarayıcısının penceresini hemen küçülttü. Sahtecilik teknikleriyle ilgili araştırma yapıyordu. Oliver'ı sevmediğinden değil, ama vampirlere söz geçirebilen birine o kadar da güvenemezdi.

"Merhaba, Claire," dedi Oliver. "Oturabilir miyim?"

"Elbette," dedi şaşırarak. Biraz da huzursuz olmuştu. Babası olacak yaşta bir hippydi o. Gerçi kendisi de paspalın teki olduğu için, o kısmı pek umursamıyordu. "Nasil gidiyor?"

"Bugün yoğun," dedi otururken. "Seninle Eve'le ilgili konuşmak istiyordum."

"Peki," dedi Claire yavaşça.

"Onun adına endişeliyim," dedi Oliver. Dizseklerini masaya dayayıp öne eğildi. Claire hemen laptopun kapığını kapattı. "Eve'in aklı başka yerde ve bu çok tehlikeli. Nedenini anladığımı sanıyorum."

"Şey..."

"Shane mi? Evet. Bence de öyle. Başını çok derde soktu ama pırl pırl bir kalbi var."

Claire'in kalbi hızla atıyordu. Otorite sahibi insanlarla konuşmayı gerçekten hiç sevmiyordu. Michael başkaydı, şabey gibiydi o. Ama Oliver...

"Yardımın dokunabilir," dedi Oliver. "Elimde değişik tokaş edecek bir şey olsa... Ama Brandon senin ya da Shane'in verebileceği ne ister ki? Bariz olan şey dışında tabii." Oliver parmağının ucuyla dudaklarına vurdu. "Sen çok akıllı bir kızsın, Claire. Eve hep öyle söylüyor. Morganville'in akıllı kızlara ihtiyacı var. Birlikte Brandon'ı atlatıp başkalarıyla bir anlaşma yapmayı başarabiliriz."

Onlar da bunu konuşmuşlardı zaten, Oliver kısmı hariç tabii. "Kiminle?" diye sordu. Mantıklı bir soruydu bu. Oliver gözümseyerek keskin bakışlarını ona dikti.

"Claire. Sana söyleyeceğimi mi umuyorsun gerçekten? İlaıyla ilgili ne kadar şey bilersen, o kadar tehlikeydesin demektir. Burada kendi huzurlu dünyamı yaratabildim, çünkü ne yapıp ne yapmayacağımı çok iyi biliyorum. Ama sen... Yapacağın ilk hatanın son hatan olabileceğinden korkuyorum."

Claire yutkunamayınca hemen çayından bir yudum aldı.

"Ama ben zaten..."

"Yapma," dedi Oliver. Şimdi sesi o kadar da kibar değildi. "Yoksa Brandon'ın her an ortaya çıkabileceğini bile bile buraya neden gelesin? Shane'i kurtarmak için onunla anlaşma yapmak istiyorsun. Bu kadarı kesin."

Gelme sebebi bu değildi aslında, ama yine de suçluymuş gibi görünmeye çalıştı. İşe yaramıştı herhalde, çünkü Oliver rahatlamış gibi arkasına yaslandı.

"Akıllısın," dedi. "Shane de öyle. Ama bunun ters tepmesine izin vermeyin. Bırakın yardım edeyim."

Sesinden rahatladığının anlaşılmasından korkarak başını sallamakla yetindi.

"Anlaştık o zaman," dedi Oliver. "Brandon'la ve birkaç kişiyle daha konuşup sorunu halletmek için ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkürler," dedi Claire zayıf bir sesle. Oliver kalktı ve eski günlerden kopamamış, zavallı bir hippy gibi uzaklaştı.

Claire yetişkinlere güvenemiyordu. Morganville'de olmazdı bu.

Laptopunu açıp tarayıcısını büyüttü ve çalışmaya döndü.

Kafasını kaldırdığında hava kararmıştı. Eve banda birileriyle konuşup Gotik bir kız ne kadar neşeli olabiliyorsa o kadar neşeli görünüyordu.

Brandon gelip en kuytu masaya oturunca Eve sessizleşti. Oliver ona içecek bir şey getirdi ve masasına oturdu. *Tanrım, kan falan olmasa bari diye düşündü Claire.*

Uzunca bir araştırmadan sonra, düşündüğünü yapmanın on altı yaşındakilerin (neredeyse on yedi) değil, uzmanların

iş olduğunu anladı. Nadir kitaplardan anlayan biri ilk başta farkı anlayabilirdi. Ayrıca deri işçiliği ve kitap ciltleme yeteneklerini de geliştirmesi gerekiyordu.

Sonuçta yine aynı noktaya dönüyordu: Shane ısınlacak mümkün değildi.

Kafasının içinde bir cümle yankılandı. Filmler için neredeyse her şey yaratılabilir, eski kitapların taklitleri de dahil, çünkü taklidin tek bir organı kandırması gerekiyor. Göz...

Hollywood'dan bir uzman getirecek ne zamanı, ne de parası vardı ama bu düşünce ona bir fikir vermişti.

Çok iyi bir fikir.

Ya da çok kötü bir fikir. İşe yaramaması durumunda tabii.

Filmler için neredeyse her şey yaratılabilir.

Ona kitap lazım değildi, yalnızca bir fotoğraf lazımdı.

Geceyarısı olup da son kafein bağımlısı da Common Ground'u terkederken Claire bu işi kıvrılabileceğinden emin oluyordu. Kıvrılamazsa ne olacağını düşünemeyecek kadar da yorgundu zaten. Laptopu kaldırıp çalışan Eve'i seyretmeye başladtı.

Brandon yürüyen atıştırmalıklarının peşinden gitmemiş, Eve'le Claire'e tuhaf tuhaf gülümseyerek orada oturmaya devam etmişti.

Fincanları silen Oliver ona baktı. "Brandon," dedi havlu-
yu omzuna atarak. "Kapatıyoruz."

"Son bir kadeh bile ısmarlamadın, ihtiyar," dedi gülüm-
sesimini Oliver'a çevirerek.

Ama Oliver'a bakınca hemen toparlanıp kalktı.

"Dur," dedi Oliver, sessizce. "Bardak."

Brandon ona kulaklarına inanamayarak baktı, sonra bar-
dağını alıp -tek kullanımlık kağıttandı- çöpe attı. Yıllardır
ilk kez kendi bulaşığını temizliyordu herhalde.

"Başka?" dedi ters ters.

"Aslına bakarsan önce hanımların ayrılmalarını tercih
ederim."

Claire gölgelemin içinden bile onun ağzını hafifçe açarak
dişlerini gösterdiğini farketti ama Oliver etkilenmemiye ben-
ziyordu.

"Bir mahsuru yoksa," diye ekledi. Brandon omuz silkip
kollarını kavuşturarak duvara yaslandı.

"Bekleyeceğim," dedi. "Ama benden endişelenmelerine
gerek yok. Çocukla bir anlaşma yaptık."

"Ben de ondan korkuyorum," dedi Oliver. "Eve, Claire,
hadi siz gidin."

Eve bulaşık makinesinin kapağını kapattı, tezgahın arka-
sından çantasını aldı, Claire'in elini tutup onu kapıya götür-
dü. Kapıdaki tabelayı AÇIK'tan KAPALI'ya çevirip kilidi aç-

tıktan sonra Claire'i dışarı çıkardı, çıkıp kapıyı tekrar kilitle-
di ve arabaya koştular. Eve arabanın kapısını rekor bir sü-
rede açtı ve içeri girer girmez kapıları kilitlediler. Ancak ara-
bı kaldırıp kaldırımından uzaklaştıktan sonra rahat bir ne-
fes aldılar.

Ama tam o anda bir araba köşeden dönüp onları sıyrı-
rak yanlarından geçti ve az önce durdukları yere park etti.
"Ne oluyorsun be!" dedi Eve yavaşlayarak. Claire dönüp o ta-
rafa baktı.

"Bu bir limuzin," dedi. Morganville'de bir limuzin oldu-
ğundan hiç haberi yoktu. Ama sonra aklına yüzlerce cena-
ze ve cenaze gelince ürperdi. Belki de Morganville Tek-
nin en çok limuzin olan kasabasıydı.

Claire üniformalı bir sürücünün inip arka kapıyı açtığını
gördü.

"Kimisi?" diye sordu Eve. "Görebiliyor musun?"

Limuzinden kısa boylu bir kadın indi. Saçları sokak lam-
pasının ışığında beyaz ya da sarı gibi görünüyordu. Kadın
çok uzaktaydı ama Claire onun ... çok üzgün olduğunu his-
setti. Üzgün ve soğuk.

"Pek uzun değil. Beyaz saçlı galiba. Zarif bir kadın."

Eve omuz silkti. "Tanımıyorum ama çoğu vampir cüce-
lere dokunmaz. Hiltonların pazardan alışveriş yapmaması
iştir."

Claire güldü. Köşeden dönerlerken Claire kadının kafenin kapısında durduğunu ve Oliver'ın ona kapıyı açtığını gördü. Brandon'dan iz yoktu. "Oliver bunu nasıl yapıyor diye sordu. "Yani, neden onu da öylece..."

"Öldürmüyorlar mı? Keşke bilseydim. Çok cesur olduğu kesin. Brandon'a nasıl davrandığını gördün mü? İnandırılmaz. Başkası çoktan ölmüş olurdu. Ama Oliver... Ona hiçbir şey olmuyor."

Claire bunun nasıl mümkün olduğunu çok merak ediyordu. Ona bir şey olmuyorsa, belki başka insanlara da bir şey olmayabilirdi. Ama bunu deneyip kendini organ bağışçısı konumunda bulanlar da olmuş olabilirdi.

Claire önce yorgunluktan hayal gördüğünü sandı, ama sokak lambasının ışığında harla hareket eden bir şey vardı. Solgun bir şey.

"Takip ediyorlar," dedi Eve. "Lanet olsun."

"Brandon mı?" Claire kaldırıma bakmaya çalışıyordu ama Eve gaza bastı.

"Brandon değil. Kendi dişlerini kirletmeden işini bir sürü başka vampire yaptırabilir..."

On beş metre ötelerinde biri yolun ortasına çıktı.

Eve bağıarak frene abandı. Emniyet kemerine yapışan Claire, yanık sırtı koltuğa sürtünce acıdan öleceğini düşün-

du ama korkusu her şeye baskın gelmişti. Karanlık bir sokakta durmuşlardı ve karşılarında bir vampir vardı.

Sırsız dişini göstererek gülüyordu vampir.

"Claire!" diye bağırdı Eve. "Ona bakma! Sakın bakma!"

Çok geçti. Claire kafasının içinde bir şeyler döndüğünün hissediydi. Korkusu geçmiş, duyuları çalışmaz olmuştu. Kapının kilidine uzanınca Eve hemen onun kolunu tuttu. "Hayır!" diye haykırarak arabayı çevirdi ve yolda lastik izleri bırakarak gaza bastı. Ama fazla uzağa gidemedi. Karşısında başka bir vampir duruyordu. Uzun boylu, çirkin ve çölgü. "Tanrım..."

Claire kilide ulaşmaya çalışıyordu. "Claire, tatlım, biraz öne yavaşla..." dedi Eve ve onu öne çekerek sırtına hıptı.

Claire avazı çıktığı kadar bağırdı, neredeyse bayılacaktı. Bahadan çıkmaya çalışmayı hemen kesti. Birden kapıda beliren vampirler bile onun sesiyle irkilmisti.

Eve yeniden gazladı. "Claire? Claire?" Onu daha sağlam olmamıştı. "Ah, Tanrım, özür dilerim! Sana kapı açtırmaya çalışıyordu ve ben... Özür dilerim!"

Claire hala dehşet içindeydi ama başını hafifçe sallamayı başardı. Anlıyordu. Korku filmlerinde olmadık yerde olmadık şeylere kapı açan aptalları hiç anlayamamıştı, ama artık anlıyordu. Kesinlikle!

Bazen başka seçeneğiniz olmuyordu.

Eve nefes nefeseydi. "Bundan nefret ediyorum," dedi, direksiyona vurarak. "Bu kasabadan nefret ediyorum! Hepsinden nefret ediyorum!"

Claire anlıyordu. O da nefret etmeye başlıyordu.

11

Eve arabayı park ettiğinde Shane kapıda bekliyordu. Eve ona kıpırdamamasını söyleyerek etrafı kolaçan etti.

Claire kapıyı açtı, dışarı fırladı ve kaldırıma koştu. Eve'in kapının kapandığını ve ayak seslerini duyunca, *Déjà vu* diye düşündü. Şimdi tek gereken Brandon'ın ortaya çıkvermesiydi.

Kapıdan geçerken neredeyse Shane'e çarpacaktı. Eve de içeri girdikten sonra Shane kapıyı çarparak kapattı ve hemen kilitledi.

"Daha iyi bir iş bulmalısın," dedi Shane. Eve mahvolmuş makyajını elinin tersiyle sildi ve ona ters ters baktı.

"En azından benim bir işim var!"

"Neymiş, profesyonel kan bağışılığı mı? Çünkü böyle gidece..."

Claire döndü, bir vampirle yüz yüze geldi ve çölgü hışırtı.

Tamam, bir vampir değildi o. Claire'in bunu anlaması için Shane'in yarım dakika boyunca gülmesi, vampirin korkuyla çölgü atarak kendini korumaya çalışması ve Eve'in "Miranda Tatam, ne için var burada?" diye sorması gerekiyordu.

Vampir -bir vampirden farkı vardı gerçekten, ama yüzünün makyaj olduğunu anladınca Claire'in kalbi yavaş araba lastiği kaçırmaktan vazgeçmişti- yavaşça kollarını indirdi ve kaçıran kışkırtıcıların arasından Claire'e baktı. "Gelme, aramızdayım," dedi. Sanki salıveriyormuş gibi konuşuyordu. "Ah, Eve! Geleceği gördün! Korkunç, bir şeydi içinde tüm vakti ve seninle ilgiliydi."

Eve eteklenememiş gibi, k, çekerek Shane'e döndü. "Onu kurtarı mıydın? Ondan nefret ettiğini sanıyordum!"

"Onu burada bırakamazdın ya. Sonuçta natürel bir şey. Ayrıca senin arkadaşın."

Eve'in bakışlarını gördü, arkadaş biraz acımasız bir kelime gibi duruyordu.

Uzun boylu ve raylı kızın deri eteği, hacaklarını açığa bırakıyordu. Yüzü aşırı makyajlıydı. Siyaha boyanmış saçları beyaz, ince yüzüne düşüyordu.

Miranda birden başını kaldırıp tavana baktı. Dehşet içinde elini ağzına götürdü -ama rujunu bozmamaya gayret etti- Claire'in gözünden kaçmadı. "Bu ev," dedi. "Tanım... Çok tuhaf. Hissetmiyor musunuz?"

"Mir, beni bir konuda uyarmak istiyorsan telefon da edersin," dedi Eve, onu salona sürükleyerek. Şimdi seni eve ne nasıl götüreceğimizi bulmak zorundayız. Bunu hiç mi düşünmedin?"

Miranda kanepeye otururken Claire onun boynunda araklar olduğunu gördü. Morluğun ortasında da iki küçük kemiz delik. Eve de aynı şeyi görüp Claire'e ve sonra da Shane'e baktı. "Mir?" dedi nazıkçe, onun çenesini yavaşlatarak. "Ne oldu sana?"

"Hiç," dedi Miranda. "Çok şey oldu. Mutlaka siz de deneyebilirsiniz. Hep hayalini kurdüğüm şey, bir an... Sadece bir an..."

Eve eli yanması gibi bıraktı onu. "Birinin seni ısırtması mı mı veriyor?"

"Sadece Charles'ın," dedi Miranda. "Beni seviyor. Ama bir, çok ciddiymi! Telefon etmeyi denedim ama kimse çıkmadı. Korkunç bir hayal gördüm..."

"Geleceği gördüğünü sanıyordum," dedi Shane. Claire'in yanında duruyordu ama o yokmuş gibi davranıyordu. Eve, Claire, daha gidecek çok yolun var. Sana salondaki bir mo-

biliyormuşsun gibi davranıyor. Belki sen de dudagına fahişelerinkine benzeyen rujlar sürüp sutyenine kağıt doldurmalısın.

"Yapma, Shane. Berbat şeyler yaşamış." Eve bir yolunu bulamazlarsa Miranda'nın yaşadıklarını Shane'in de yaşayacağını geç de olsa hatırladı. "Ne gördün, Mir?"

"Ölüm." Miranda bunu öne arkaya sallanarak söylemişti. "Karyı koydu, istemedi, ama... kan. Bir sürü kan. Sonra öldü. Tam burada." Miranda parmağıyla zemindeki bir noktayı gösterdi.

Claire birden onun büyük olasılıkla Michael'dan bahsettiğini anlayarak dehşete kapıldı.

"Shane mi? Shane'in geleceğini mi görüyorsun?" diye sordu Eve.

"Geleceği gördüğü falan yok," dedi Shane. "Uyduruyor. Değil mi, Mir?"

Miranda yanıt vermedi. Başını kaldırıp tekrar tavana baktı. Claire üpererek onun tam gözle odaya doğru baktığını farketti. Yoksa biliyor muydu? Ama nasıl?

"Bu ev," dedi tekrar. "Bu evde bir tuhaflık var..."

Merdivenlerden bir gıcırta gelince o tarafa bakıp Michael'ın her zamanki gibi yalınayak geldiğini gördüler. "Evet," dedi. "Ama sen buradayken tuhaf olan tek şey ev değil. Eve, onun ne işi var burada?"

"Bana sorma! Onu içeri alan Shane!"

"Merhaba, Michael," dedi Miranda. Gözü hala tavandaydı. "Bu yeni." Claire'i gösterdi.

"Evet. O Claire." Claire bağırduğunda onun neden yardım gelmediğini merak etti. Miranda'dan uzak durmaya çalışıyor olabilirdi.

Michael, Miranda'nın onun ölümünü tarif edişini duymuştu. Belki de en iyisiydi bu.

"Claire," diye fısıldadı Miranda, birden ona dönerek. Garp, soluk mavi gözleri vardı. "Hayır, o değil. Başka bir şey. Tuhaf olan başka. Yolunda olmayan bir şeyler var. Kartlara bakmalıyım."

"Ne" dedi Shane. Miranda, Eve'i kolundan tutup merdivene sürükledi. "Ama bu da fazla oldu artık. Eve?"

"Şey... Tamam, sorun yok" diye seslendi Eve, Miranda'nın kolunu yerinden çıkarmak üzereyken.

"Tart kartlarına falan bakmak istiyor herhalde. Sorun değil! Onu geri getireceğimi!"

Uçu bir süre birbirlerine baktıktan sonra Shane eliyle kabanına vurup ıslık çaldı.

Michael başını salladı. "Eskiden bu kadar kötü değildi," dedi.

"Bu bahsettiği Charles denen herif yüzünden herhalde," dedi Shane. "Zaten kan emicilerden biriyle Miranda'dan

başka kim çıkmak ister ki? Onu eve yürümeye zorlamalıyım."

"O daha çocuk, Shane," dedi Michael. "Ama onu buradan ne kadar erken çıkarırsak kendimi o kadar iyi hissedeceğim. Eve'i biraz geriyor."

Eve mi? Eve bunlara inanıyor muydu yoksa? Claire o görüntünün altında Eve'in sıradan bir kız olduğunu düşünmüştü hep. Yoksa tarot falan gibi şeylere gerçekten inanıyor muydu? Sihir, bilimin yanlış anlaşılması halidir yalnızca, diye hatırlattı kendi kendine. Ya da saçmalaktır.

"Ha, bu arada ben iyiyim. Sorduklarınız için sağ olun. Vampirler falan kovaladı ama her zamanki şeyler işte," dedi Claire.

"Sana çıkma demiştim," dedi Shane ona sarılarak. "Miranda'yı gitmeye kim ikna edecek?"

İkisi de ısrarla ona bakınca Claire italenin nedense kendisine kaldığını anladı. Herhalde yeni olduğu, Miranda'yı tanımadığı ve kız olduğu içindi. Michael ondan gitmesini isteyemeyecek kadar kıvardı. Shane'le... Claire, Shane'in onu evde istememesi dışında Miranda'yla ilgili ne düşündüğünü bilmiyordu.

"İyi," dedi. "Ben giderim."

"Çok akıllı bu kız," dedi Shane, Michael'a ciddi bir ifadeyle.

"Evet," dedi Michael. "Onu o yüzden seviyorum."

Eve'inki dışında bütün kapılar kapalıydı. Claire kibrit kokusu duydu, mum yakıyorlardı.

Bunu yapmayı gerçekten istemiyordu. Yürümeye devam edip odasına girse, kapıyı da kilitlese ne olurdu?

Derin bir nefes aldı ve zorlama bir gülümsemeyle kapıdan içeri baktı. Eve mumları yakıyordu. Sayısız, çeşit çeşit mum vardı içeride. Yatak örtüsü siyah satendi. Her taraf insan bayrakları, kurukafa ve çapraz kemiklerle doluydu.

"Görene, Claire. Miranda'yla doğru dürüst tanışmadınız değil mi?"

Çığlık atıp kaçmak sayılmıyorsa, doğrudu bu. "Merhaba," dedi beceriksizce. Ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. Miranda'nın elleriyse havadaydı, görünmez bir kediye seviyordu sanki. Tuhaf. Yanında durdukça kız ona daha küçük gelmeye başlamıştı. Eve'den küçük olduğu kesindi. Claire'den bile küçük olabilirdi.

"Şey... Eve. Seninle bir saniye konuşabilir miyiz?" diye sordu Claire. Eve başını salladı, siyaha boyanmış şifonyerin önüneceğini açıp içinden siyah, parlak bir kutu çıkardı. Kutudaki paketin içinden bir deste kart çıktı.

Tarot kartlarıydı bunlar.

Eve desteyi birkaç kere kesip Miranda'ya uzattı. "Hemen dönerim," diyerek Claire'le koridora çıktı. Claire bir şey di-

yemeden Eve elini kaldırdı. Claire'in yüzüne bakmıyordu. "Seni onlar mı yolladı?" Claire başına sallayınca mırıktandı. "Korkaklar. İyi. Onun gitmesini mi istiyorlar?"

"Galiba öyle." Claire rahatsızca öne arkaya sallanıyordu. "Biraz... tuhaf bir kız."

"Evet, öyledir. Ama doğuştan bir yeteneği var," dedi Eve. "Bazı şeyler görüyor. Biliyor. Shane'in bunu iyi bilmesi gerekir. Ona yangını önceden söylemişti..." Eve başını salladı. "Boşver. Karanlıkta orca yoldan gelmişse, ters giden bir şey vardır. Öğrenmeye çalışacağım."

"Şey... Ona hemen sorsan olmaz mı?"

"Miranda'nın psişik güçleri var. O kadar basit değil. Öyle pat diye söyleyemez. Onarla birlikte anlamak zorundasın."

"Ama geleceği gördüğüne inanmıyorsun, değil mi?" Çünkü inanıyorsan, seni ilk gördüğünde duyduğumdan daha da deliymişsin, dedi Claire içinden.

Eve sonunda onun gözlerine baktı. Kızgındı. "Evet. Evet, buna inanıyorum ve akıllı bir çocuk olarak bilimin kusursuz olmadığını göremiyorsan yazık. Bazı şeyler olur. Bazı şeyleri laboratuvarımda ölçerek açıklayamazsın. İnsanlar yalnızca kanunlar ve kurallar değildir, Claire. İnsanlar... kıvılcım gibidir. Güzel ve büyük bir şeyin kıvılcımlarıdır. Bazı kıvılcımlar diğerlerinden daha parlaktır. Miranda gibi." Eve yine

gözlerini kaçırdı. Huzursuz olduğu anlaşılıyordu. Ama Claire'in yanı sıra kadar bile huzursuz olmuş olamazdı. Çünkü bu... vay canına... "Bizi bir süre yalnız bırakın, yeter."

Tekrar odaya girip kapıyı kapattı. Tam çarpmış sayılmazdı Claire güçlükle yutkundu. Keşke bu işe girmeseydim, diye düşünerek merdivenlerden indi. Michael ve Shane kanepede oturmuş, bir video oyunu oynuyorlardı. Önlerinde açılmış bira şişeleri vardı. Ekrandaki arabalar virajları alırken birlikte sağa sola yatıyorlardı.

"Bu yasal değil," dedi basamaklara oturarak. "Biralara diyorlar. Burada yirmi bir yaşında kimse yok."

Michael ve Shane şişeleri tokuşturdular. "Suça içelim," dedi Shane, şişeyi kafasına dikerken. "Doğum günü hediyeniz bunlar. İki tane altılık. Daha birer tane içtik. O yüzden ben rahat bırakabilirsin. Bahse girerim Morganville yeryüzünde en yüksek alkoliklik oranına sahip yeridir."

Michael oyunu durdurdu. "Hala gitmiyor mu?"

"Hayır."

"Unun boylu bir yabancıyla tanışacağımı falan söylemeye kalkarsa ben giderim," dedi Shane. "Kabalık etmek istemiyorum ama çocuk kafayı sıyırmış. Bunlara gerçekten inanıyor. Eve'i de inandırdı sayılır."

Sözleri falan yoktu bunun, ama Claire bunu söylemeyecekti. Fazla düşünmemeye çalışarak orada oturdu. Shane'i

kurtarmak için kafede yaptığı ve şimdi gözüne o kadar da sağlam görünmeyen planı... Sırtındaki acrı... Eve'in gözlerindeki çaresizliği... Eve korkuyordu ve Claire ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu, çünkü kendisi ondan beter durumdaydı.

"Gizli odaya bakıyordu," dedi Claire. "Orada dururken tam oraya bakıyordu."

Michael'la Shane huzursuzca ona baktı. Sonra omuzlarını silkip biralarına uzandılar. "Tesadüf," dedi Michael.

"Tamamen tesadüf," dedi Shane, ona katılarak.

"Eve, onun seninle ilgili bir şey gördüğünü ve..."

"Yine başlamayın! Bak, evin yandığını gördüğünü söyledi ama iş işten geçtikten sonra söyledi, zaten önce söyleseydi bile bir faydası olur muydu sanık?" Shane dişlerini sıkı. Bir düğmeye basıp oyunu başlatınca içeriği tekrar araba sederi doldurdu.

Claire içini çekti. "Ben yatmaya gidiyorum."

Ama gitmedi. Yorgundu, her yeri ağrıyordu ve sinirliydi ama beyni fazlasıyla meşguldü. Sonunda kanepede Shane'in yanına oturdu.

"Claire. Uyan." Claire başının Shane'in omzunda olduğunu ve Michael'ın ortalarda olmadığını farketti. *Eyvah, uyanam almı mı acaba* oldu ilk düşüncesi. İkincisiyse, ona bu kadar yakın durduğunu farketmemiş olduğuydu.

Çünkü olarak da, kanepede Michael'ın oturduğu yer boş olmasına rağmen, Shane'in o tarafa kaymamış olduğunu düşündü.

Ah, bu güzeldi işte.

Utunarak doğruldu. "Biraz uyumalısın," dedi Shane, gönlünü temizleyerek. "Çok yorgunsun."

"Evet," dedi Claire. "Saat kaç?"

"Sabahın üçü. Michael atıştırmalık bir şeyler hazırlıyor. İster misin?"

"Yok, sağ ol." Ayağa kalktı ama Shane hala gülümsemediği için oradan ayrılmak istemiyordu. Aptallar gibi dikilip kalmıştı orada. "Kim kazandı?"

"Hangi oyunu?"

"Ah. Tahminimden çok uyumuşum desene."

"Merak etme. Zombilerin sana ulaşmasına izin vermedik." Claire o gülümsemenin bir battaniye gibi tenini sardığını hissediyordu. "Oturmak istiyorsan onu rezil etmeme yardım edebilirsin."

Shane'in önünde bir değil, tam üç boş şişe duruyordu. Michael'ın oturduğu yerin önünde de üç tane vardı. Shane'in bu kadar gülümsemediğine şaşmamak gerekirdi. "Duruma göre değişir," dedi. "Ben de bira alabilir miyim?"

"Hayatta olmaz."

"On altı yaşında olduğumdan mı? Hadi, Shane."

"İçmek beyin hücrelerini öldürür, aptal. Ayrıca sana bir tane verirsem, benim payım eksilir." Alnına vurdu. "Matematikten o kadar anlıyorum."

Onun yanında oturacaksa biraya ihtiyacı vardı, çünkü aptalca bir şey yapmaktan ya da söylemekten korkuyordu. İçin içinde alkol olursa, hata onda olmazdı, değil mi? Ama tam onu ikna etmek için ağzına açacağı sırada Michael elinde sandviçlerle çıkageldi. Shane kendi sandviçini alıp hemen yedi. "Claire bira istiyormuş," diye marıldandı.

"Claire yatağına gitmek istiyor bence," dedi Michael otururken. "Kenara kay be adam. Seni o kadar da sevmiyorum."

"Hain. Dün gece öyle demiyordun ama."

"Defol."

"Ben bir bira daha istiyorum."

"Onlar benim doğum günü hediyem, senin değil."

"Alçaklık bu. Sırf bu yüzden seni mahvedeceğim."

"Vaatler, vaatler." Michael göz ucuyla Claire'e baktı. "Hala buradasın. Sana bira yok. Reşit olmayan birini yoldan çıkaramam."

"Ama alkol konusunda sen de reşit değilsin," dedi Claire.

"Doğru. Birini öldürünce yetiğkinim ama bira isteyince değilim. Sağmalığa bak," diye atıldı Shane. "Bunların hepsi manyak."

"Dostum, amma dayanıksızmışsın. Üç birayla sarhoş olur mu? Ortaokuldaki sevgilim bile içkiye senden daha dayanıklıydı."

"Ortaokuldaki sevgilin..." Shane cümlelerin sonunu getiremedi ama her ne diyecekse, sağlam bir laf edeceği belliydi. "Claire, lütfen gider misin artık? Beni geriyorsun."

"Aptal" diye çıkıştı Claire ve Shane kaptağı yastığı ona sırtlayamadan merdivenlere koştu. Basamakların tepesinde iki gölge görünce kahkahası yanda kaldı.

Eve ve her zamankinden de tuhaf görünen Miranda.

"Miranda gidiyor!" diye seslendi Claire. Bu pek de iyi bir fikir değildi. Eve üzgün görünüyordu, Shane sarhoştı ve empir delisi psşik bir çocuğu o saatte eve yürüyerek göndermek... en basit ifadeyle kötü bir şeydi.

"Miranda gitmiyor," dedi Eve, peşinde siyah beyaz bir hayalet gibi süzülen Miranda'yla merdivenden inerken. "Miranda bir seans yapacak."

Claire, Michael'ın dehşet içindeki sesini duydu. "Ah, oha!"

Eve o kadar istekliydi ki, üç bira içmiş olmasına rağmen Shane bile hayır diyemedi. Michael bir şey demeden, Shane'le aynı miktarda içmiş birine göre fazlasıyla canlı gözlerle bakıyordu. Eve yemek masasının üstünü boyalıp ortasına siyah bir mum koyarken Claire, Michael'in dikkatini çekmeye çalışarak elini salladı. Michael sonunda ona bakınca Claire ağzını hareket ettirerek sordu: *Ne yapacağız?*

Michael omuz silkti. Galiba hiçbir şey, diye geçirdi Claire içinden. Zaten Eve dışında kimse inanmıyordu. Herhalde bir zarar olmazdı.

"Evet," dedi Eve ve Miranda'yı bir sandalyeye oturttu. "Shane, Michael, Claire, oturun."

"Bu saçmalık," dedi Shane.

"Lütfen... Benim için." Eve gergin, korkmuş görünüyordu. Üst katta Miranda'yla birlikte tarot kartlarıyla yaptıkları korkutmuştu.

Michael masanın diğer ucuna, Miranda'dan olabildiğince uzağa oturdu. Claire onun yanına geçti. Shane de Michael'in diğer tarafına oturarak fenalık geçirecekmiş gibi titreyen Miranda'dan uzak durdu.

"El ele tutuşun," dedi Eve. Miranda'nın sol elini, Shane'in sağ elini tutarak. Onun yaptığını yapana kadar Claire'e dik dik baktı. Geriye Shane ile Michael kalmıştı.

"Her neyse," dedi Michael ve Shane'in elini tuttu.

"Ah, çocuklar, homofobiniz mi tuttu? Olayın erkeklikle ilgili..."

"Ölmüş! Görüyorum!"

Miranda'nın haykırışı Claire'i irkiltti. Masada donakaldılar Shane bile. Ama sonra gülmemek için kendini zor tuta. Shane'in omuzlarının sarsıldığını gören Claire ise bunu başaramadı. Dudaklarını ısırarak Eve'in gözleri dolmuştu.

"Bu evde biri ölmüş! Onu görüyorum, cesedi yerde yatar..." Miranda inleyerek oturduğu yerde kıvranmaya başladı. "Bitmedi. Asla bitmeyecek. Bu ev... Bu ev buna izin vermez."

Kendini tutamayan Claire, kısık gözlerle Miranda'yı süzen Michael'a baktı. Bir şey söylemeye yeltenince Michael onun elini iyice sıktı. Peki, Claire çenesini kapalı tutacaktı.

Miranda'nınsa buna niyeti yoktu. "Bu evde bir hayalet var! Huzursuz bir ruh!"

"Huzursuz ruh mu?" dedi Shane. "Kafası bozulmuş demenin kibarı hali mi bu?"

Miranda gözlerini açıp kaşlarını çatı. "Biri zaten ölmüş," dedi. "Tam burada. Bu odada. Ruhu buraya dâdanmış. Hem de çok güçlü bir ruh."

Hepsi birbirine baktı. Michael'la Claire daha fazla güre gelmekten kaçınıyordu ama Claire nefesinin kesildiğini hissetti. Kız Michael'dan bahsediyordu! Biliyordu! Bu nasıl olabilirdi?

"Tehlikeli mi?" diye sordu Eve nefes nefese.

"Göremiyorum... Orası bulanık."

"Tabii. Ortalıkta bir hayalet dolanıyor ama tehlikeli olup olmadığını bilemiyoruz. Neden? Çünkü bulanık. Başka derdi!" Claire bir kez daha kâhkahasını son anda tuttu.

Miranda'nın yüzünde acılı bir ifade oluştu. "Yangın," dedi. "Bir yangın görüyorum. Biri alevlerin arasında bağıyor."

Shane elini Eve'le Michael'dan kurtarıp ayağa kalktı. "Tamam, buraya kadar. Ben gidiyorum. Psikik eğlenmeniz başka yerde devam edin."

"Hayır, dur!" dedi Eve onu tutarak. "Shane, bekle, aynı şey kâhlarında da görmüştü..."

Shane kendini çekip kurtardı. "O sen ne istersen onu gör!"

"Shane, lütfen! Hiç değilse dinle!"

"Yeterince dinledim. Cadı tahtası falan getirirseniz bana haber verin. Oyle şeyler daha eğlenceli oluyor. Sonra ne yapacağımızı bize öğretsin diye on yaşında bir çocuk falan da bulunuz."

"Shane, dur! Nereye gidiyorsun?"

"Yatmaya," dedi merdivenlerden çıkarken. "İyi geceler."

Claire hala Michael'la Miranda'nın elini tutuyordu. İkisi de bırakıp Shane'in peşinden gitti. Daha merdivenlerden çıkandan kapının çarptığını duydu. Koridoru koşarak geçip kapıyı yumrukladı. Cevap gelmedi, içeride hiç kırıntı yoktu.

Sonra duvardaki tablounun eğik durduğunu farkedip altındaki düğmeye baktı. Yoksa?

Elbette haklıydı.

Bir an tereddüt etti, sonra düğmeye bastı. Koridoru keşen bölme çitirdayarak açıldı ve içeride soğuk bir hava dalgası dola. Claire hemen içeride süzülüp bölmeyi kapattı ve balmaklardan yukarı yöneldi.

Shane bir koluyla gözlerini kapatmış, kanepede yatıyordu.

"Git buradan," dedi. Sesi hiç de iyi gelmediği için Claire onun yanına oturdu. Shane'in eli titriyordu. "Ciddiyim, Claire. Git."

"Beni ilk gördüğünde ağlıyordum," dedi. "Utanmana gerek yok."

"Ben ağlamıyorum," dedi kolunu çekerek. Doğru söylüyordu. Öfkeli gözleri alev alev ama kuruydu. "Biliyormuş gibi yapmasına katlanamıyorum. Lyssa'nın arkadaşındı. Biliyorsa, gerçekten biliyorsa... daha iyisini yapabilirdi."

Claire dudakları ısırarak. "Yoksa..." Aklındaki söyleyemedi bile. Yoksa sana anlatmaya çalıştığını mı söylüyorsunuz? Öyleyse bile buna fırsat vermemişti. Eğer o kadına izin verse, kızkardeşi hayatta olacaktı belki de.

Hayır, Claire bunu söyleyemezdi. Shane de dinlemeye katlanamazdı.

Onun yerine, uzanıp onun elini tuttu. Shane kenetlenen parmaklarına baktı, içini çekti ve gözlerini kapattı. "Sarhoş ve kızgınım," dedi. "Pek iyi bir ikili sayılmaz. Tanrım, ailen bunları duysa hepimizi öldürürdü."

Claire bir şey demedi çünkü bu kesinlikle doğrudu. Ayrıca bunu düşünmek de istemiyordu. Tek istediği, zamanın donduğu bu sessiz, huzurlu odada, onun yanında oturmak.

"Claire..." Sesi uykulu geliyordu. "Bunu bir daha yapma."
"Neyi?"

"Bu gece yaptığın gibi sokağa çıkma."

"Sen çıkmazsan ben de çıkmam."

Shane gözlerini açmadan gülümsedi. "Bu ne be? Biri Biri Gözetliyor evi mi burası? Neyse, Morganville'e saklanmak için dönmedim."

"Neden döndün peki?"

"Michael. Söyledim ya. O çağırdı, ben geldim. O da benim için aynısını yapardı." Shane'in gülümsemesi yok oldu. Hatta Michael'in yanıtı bırakmış telefonu, hastaneye gideceğini düşünüyordu. Onun arkasını kollamamıştı.

"Başka bir şey daha olmalı," dedi Claire. "Yoksa şimdiye kadar ölmüştün."

"Belki de," diyerek içini çekti Shane. "Boşver, Claire. İçine çıkan her sını kurcalayamazsın. Hiç güvenli bir şey değil bu."

Claire, Michael'i düşündü. Masada Miranda'ya nasıl bakmıştı... "Doğru," dedi. "Güvenli değil."

Sadecce, özellikle hiçbir şeyden bahsetmeden konuştular. Özellikle de vampirlerden, yangında ölen kızkardeşlerinden ya da Miranda'nın gördüklerinden... Shane, Claire'in erkeklerden hep duyduğu, Süpermen mi güçlü, Batman mi gibi kızılan açtı. Sevdikleri, sevmedikleri filmlerden konuştular. Claire kitaplardan da bahsetti. Shane klasikler konusunda biraz zayıf ama kim değildi ki? (Claire değildi, ama o

bir ucubeydi zaten) Shane korku öykülerini seviyordu, bu, ortak bir noktaydı.

O küçük odada zaman hiç geçmiyordu sanki. Sohbet kendiliğinden uzadıkça uzuyordu, saatler sonra yavaşlayıp bitti. Uykusu gelen Claire omuzuna bir örtü alıp yere oturdu ve Shane'in uyuduğu kanepeye dayandı.

Kanepe geçirdiğince uyandı, Shane kalkıyordu. Esnedi, gerindi, saçını kurcalayıp yekünden çekti ve saatine baktı.

"Tanrım, daha erkenmiş," diye söylendi. "Neyse, hiç değilse banyoyu ilk ben kapatabilirim."

Claire ayağa fırladı. "Saat kaç?"

"Dokuz," derip yine esnedi Shane. Claire uzanıp düğmeye bastı ve hızla Shane'in yanından geçip kapıya koştu. "Hey! Banyo benim!"

Claire'in asıl derdi banyo değil, yakalanmamaktı. Bütün geceyi bir erkekde geçirmişti. Hem de sarhoş bir erkekte. Evin kurallarına aykırıydı bu, Michael derysa çıldırırdı. Ama belki Miranda'nın söyledikleri Michael'in dikkatini dağıtmış olabilirdi. Ne de olsa, kabul etmek gerekirdi ki, kız ne dediğinin farkındaydı.

Ama kimden bahsettiğinin farkında değildi.

Gündüz olduğu için Michael'a rastlama olasılığı yoktu en azından. Ama okul konusunda bir karar vermek zorunday-

4 Akademik kariyerinin en kötü haftasıydı bu, ve hemen birereye geçmezse düzeleceği de yoktu. Shane şeytanla anlaşma yapmıştı ve bu anlaşmayı sona erdirmenin bir yolu bulunana kadar onun sağladıklarından faydalanmamak için bir sebep yoktu. Monica'yla kızları da peşine düşmeyecek. Yani sınıfa dönmemesi için bir sebep yoktu ortada.

Ebiselerini aldı ve tam Shane esneyerek gizli odadan çıkan banyoya daldı.

"Ama önce ben söyledim!" dedi Shane kapıya vurarak. "Önce ben dedim! Kahrolası kızlar kurallardan anlamıyor..."

"Kusura bakma ama derse yetişmem lazım!" Suyu açtı ve dört bir sürede giysilerini çıkardı. Kot pantolonunun yırtılması gerekiyordu ve artık son temiz iç çamaşırlarını giymeliydi.

Claire sırtındaki su geçirmez bandajın dayanacağına güvenerek hızla duş aldı. Beş dakika olmadan saçlarını kuruttu, Shane'in yanından hızla geçip çantasını kitapla doldurdu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Shane. Sesi uykulu değil, artık Claire fermuarını çektiği çantayı ağırlayan omuzuna attı ve cevap vermeden ona döndü. Shane kollarını kavrayıp kafasını havaya dikmiş, kapıda duruyordu. "Ah, işte yapıyorsun herhalde. Merdivenlerden yuvarlanmak istiyen mi gitti? Bir daha mı istiyorsun?"

"Anlayma yaptın. Bana dokunmayacaklar."

"Kulen kabalıkla etme. Onu uzmanlara bırak. Anlaymayı
aynadan bir yolumu bulamazlar mı sanıyorsun?"

Claire gidip onun tüm karyasına dikildi. Çok uzundu, çok
kıymı ve onun yolunu takıyordu.

Ama Claire umurumadı.

"Anlayma yaptın," dedi, "ve ben dene gidiyorum. Lütfen
yolumdan çekil."

"Lütfen mi? Kızım, ya doğru dürüst sinirlenmeyi öğren,
ya da..."

Claire ona omuz attı. Aptalca bir denemeydi ama Shane
biry bulunup birkaç adam girildi. Claire ayakta kalan elin-
de dıran çıktı. Duraklayıp Shane'e onu güvende tutma pa-
nisi veremeycekti.

"Hey!" Shane ona yetişti ve kulundan tutup çevirdi. "Ha-
ni bana dıran çıkarmayacağını..."

"Geceleştin," dedi ve merdivenlerden inmek için dönmeye
çalıştı. Shane onu heralınca dengisini yitirdi. Bir an düşecek
gibi oldu ama Shane ucak eliyle onu omuzundan yakaladı.

Shane onu birkaç saniye o şekilde tuttu. Claire yüzünü
ona dönmedi, çünkü dönüp onu görecekti...

Dönmeye ne olacağını bilmiyordu.

"Görüşürüz," dedi yutkunarak. Sonra titreyen bacaklan-
nın el verdiği hızla merdivenlerden indi.

Değeri fann gibiydi, bir tek yemek krikulan elinde, ve
kale girmen birkaç kişi vardı. Bir kadın beşik arabasını
sürdü. Claire oturmuş ayakta kalıyordu beşikten düşme-
ni edemedi. Böyle bir katabada çörek düşmek ne ille
sırtı acıba? Ama insanlar bunu her yerde yapıyorlar gı-
ya şerhler ne olursa olsun. Kadının dal gibi krikuda bir bi-
ri vardı.

Beşik güvendedeydi, en azından on sekizinci yüzyıla
kadar.

Claire kendi çıplak bileğine bakıp ürperti, sonra bu dü-
şüncüyü aklından çıkartıp okulun yolunu tuttu.

Denler hiç iyi değildi. Hatta korkunç dese yeriydi. Claire'in
sırtını edemeyeceği kadar uzun ve sıkıydılar. İki çölü
düşüncelerini düşündüğü öğretmenler bile cansız ve donuk-
tu. Hepimiz burada vakit geçiriyoruz sadece, diye düşündü.
Kulunuz çıkarmayı başarıyor, barlanmaz başarıyor. Bi-
ri bir şey öğretmeye çalışmıyorlar artık. Hepsinin kendi so-
nalan var.

İmdi halkanca hepsinin bileğinde bir şeyler olduğunu
biliyordu. Sembollerini tanıyamıyordu ama bu pek önemli
değildi herhalde. Alfabe gibi bir şey bulması gerekiyordu.
İki bir arayıp bulduğu sonuçları güvenli, yani vampi-
rin bakılmayacağı bir yere koymuş olabildi.

Kütüphaneden daha uygun bir yer olamaz, diye düşündü. Son dersten sonra etrafta Monica, Gina, Jennifer ya da onu görmek isteyen herhangi başka biri olup olmadığını kontrol ederek oraya gitti. Kimse yoktu.

TPU'nun kütüphanesinin büyük olmasını beklemiyordu, büyük de değildi zaten, derisiyordu. Ve de ıssız. Görevliler bile ürümcek ağı bağlamış gibiydi. TPU'nun aslında panilerden ibaret bir okul olduğuna bir kanıt daha.

Raflarda haritayı aramaya başlayınca, burada Dewey onluk sisteminin yürürlükte olduğunu gördü. Garipti bu, çünkü Claire bütün üniversitelerin kongre kütüphanesi sistemine geçtiğini sanıyordu. Listelerden kaynak kitaplara baktı, bodrum katındaydılar.

Harika.

Tam yürümeye başlamışken dönüp listeye bir daha baktı. Listede tuhaf bir şey vardı. Tam olarak çözmemişti ama...

Dördüncü kat yoktu. En azından listede. Bay Dewey'nin sistemi üçüncü kattan doğrudan beşinci kata atlıyordu. Orada belki ofisler vardır, diye düşündü. Ya da depo. Ya da kargo. Ya da... tabutlar.

Şüpheli bir durum olduğu kesindi.

Merdivenlerden aşağı inerken durup yukarı baktı. Yekpare ahşaptan tirabzanlarıyla eski moda bir merdivendi, L şeklinde kıvrılarak ilerliyordu.

Aman canım, diye geçirdi içinden. Sadece birkaç kat merdiven işte. İsteddiği an kaybolmuş numarası yapabilirdi.

İlk katı geçtiği andan itibaren ne birini gördü, ne de bir şey duydu. Ortalık, böyle düşünmekten nefret ediyordu ama, bir mezarlık kadar sessizdi. Sessizce ilerlemeye başladı ve tirabzanda bıraktığı parmak izlerini görünce oraya tutunmayı kesti. İkinci, üçüncü katı da geçti. Pencereden kimse görünmüyordu.

Dördüncü katın kapısı bile yoktu. Claire şaşkınlıkla durup duvara dokundu. Hayır, ne kapı, ne de gizli bir şeyler. Dündüz bir duvar sadece. Bir dördüncü kat olmaması mümkün müydü?

Beşinci kata çıktı, tozlu rafların arasından diğer tarafa geçip öbür merdivenlerden aşağı indi. Bu tarafta kilitli bir kapı vardı ama pencere yoktu.

Burada ofis olmadığı kesin, dedi içinden.

Ama tabutları elemek o kadar kolay değildi. Lanet olsun, dedi kendi kendine, bir kütüphanede bile korkuyordu! Kitaplar korkunç olmamalıydı. Tek işlevleri insana yardım etmekti.

Bir süper kahraman olsaydı, herhalde tımağıyla falan kildi açardı. Ama ne yazık ki o bir süper kahraman değildi ve tımaıklarını da yiyordu.

Evet, süper kahraman değildi ama başka bir şeydi o. Becerikliydi.

Kilide bakarak gülümsemeye başladı.

"Uygulamalı bilim," diyerek birinci kata koştu.

Kimya laboratuvarına şöyle bir uğraması gerekiyordu.

"Şey," dedi asistan, "ila ki bir kilidi bozmak istiyorsan, sıvı helyum gibi bir şey gerekir ama sıvı helyum taşınabilir bir şey sayılmaz."

"Ya Freon?" dedi Claire.

"Hayır, kullanımı yetkin olmadan öyle maddelere erişemezsin. Onun farklı bir formülasyonunu satın alabilirsin. Freon kadar soğuk değildir ama çevre dostudur. Gerçi onun da işe yarayacağını pek sanmıyorum."

"Sıvı nitrojen?"

"Helyumla aynı. Fazla hacimli olur."

Claire iç çekti. "Tüh. Çok güzel bir fikirdi."

Asistan gülümsedi. "Evet, doğru. Benim okul gösterileri için kullandığım taşınabilir bir sıvı nitrojen tankım var ama elde etmesi kolay değil. Biraz pahalı tabii. Sağda solda rastlanacak şeyler değil bunlar." Tehlikeli kimyasal maddeleri acemice kurcalayan bir birinci sınıf öğrencisine yönelip onu tamamen unuttu. Claire dudaklarını ısırarak bir süre peşinden baktı, sonra yavaşça... çok yavaşça malzeme odasının kapısına gitti. Asistan gerek duyduğu şeyleri kolayca alabilirdi diye ders sırasında kilitli tutulmuyordu. Kapıdaki sanı kırma-

ayan levhalarında içeri girence kanser olacağı, boğulacağı ve daha birçok korkunç şekilde öleceği yazıyordu, ama Claire kapıyı açtı.

Kapı gıcırdadı. Asistan duymuş olmalıydı. Claire kapana kilitmiş bir fare gibi donup kaldı.

Asistan o tarafa dönmedi, hatta uzun tezgahların arasından ilerleyerek iyice uzaklaştı.

Claire rahat bir nefes alıp içeri süzüldü. Oda derli topluydu, bütün kimyasal maddeler etiketlenmiş, alfabetik sıraya göre dizilmişti; altlarında da güvenlik bilgileri yazılıydı. Sıvı NİTROJEN levhasını buldu ve kocaman tankı hemen gördü. Yanında, dev bir termosa benzeyen, daha küçük bir tane daha vardı. Claire onu eline alınca üstündeki uyarıyı gördü. KORUYUCU EL DİVEN KULLANIN. Eldivenler de vardı. Eldivenleri sırt çantasına taktı, metal kutunun sapını omzuna attı ve dışarı çıktı.

Kütüphane görevlileri dönüp ona bir daha bakmadılar. Claire el sallayıp gülümseyerek arka merdivenlere gitti.

Kapı tıpkı bıraktığı gibi duruyordu. Eldivenleri taktı, metal kutunun başlığını açınca, bir hortum ve hortumun ucunda tam uyacak, pipete benzer, çelik bir boru buldu. Boruyu yerine takıp vanayı açtı, nefesini tuttu ve soğutulmuş sıvı kilide akıttı. Ne kadar kullanması gerektiğinden emin değildi ama fazla kullanmak, az kullanmaktan iyidir diye

tahmin yürüttü ve kilidin dış tarafı donana kadar sıvırı dok-
meyi sürdürdü. Ardından vanayı kapatıp kapı koluna asıldı.

Güm! Silah sesine benzer bir ses duyup yerinden sıçra-
dı. Kapı kolu elinde kalmıştı.

Kilidi açmıştı.

Geriye bir tek içeri girmek kalıyordu ama bunu yapmak
elinde olunca, içeri girmek ona çok da parlak bir fikir de-
ğilmiş gibi gelmeye başlamıştı.

Çünkü... tabutlar... ya da daha kötüsü bekliyor olabilir-
di onu.

Claire nefesini tutup kapıyı açtı ve aralıktan dikkatle içe-
riye baktı.

Bar depoya benziyordu. Dosyalar, kutular, tahta sandık-
lar. Kimse yoktu. Harika, dedi Claire içinden. Galiba evrak
odasının kapısını kırdım. Her şeye rağmen ne olur ne olmaz
diye eldivenleri sırt çantasına attı.

Kutular yeni gibiydi ama birinin ipini görünce içindeki-
lerin eski olduğunu gördü. Kötü korunmuş, sararmış eski
kitaplar. Bazıları eski İngilizceye benzeyen, okuyamadığı
dillerde mektuplar, belgeler. Diğer kutuya baktı. Hep aynı.
Koca oda hep böyle şeylerle doluydu.

Kitap, diye geçirdi içinden. Kitabı arıyorlar. Buldukları
bütün eski kitaplar buraya getirilip inceleniyor. Şimdi bir
daha bakınca kutularda küçük, kırmızı X işaretleri olduğu-

nu gördü. İncelenmiş anlamına geliyor olabilir miydi? Baş-
ka kutular da vardı. Demek biri kayıt tutuyordu.

Yani... burada birileri çalışıyordu.

Tam bu düşünceye ulaşmıştı ki, kutulardan oluşan labiren-
tin içinde iki kişi çıkıp geldi. Acele etmiyorlardı, telaş değıl-
irdi. Vampirler. Nasıl anladığını bilmiyordu, kıyafetleri sıra-
sındı ama rahat, sakin tavırları avcı diye bağınıyordu sanki.

"İşe bakın," dedi kısa boylu, sarışın kız, "buraya bizi zıya-
re pek kimse gelmez." Yüzünün solukluğu ve gözlerindeki
pembe hariç, okuldaki yüzlerce kızdan bir farkı yoktu. Pembe
giymişti. Bir vampirin pembe giymesi yanlış geliyordu insana.

"Yanlış bir yola mı saptın, tatlım?" Adam daha uzundu,
siyah tıraş görünüyordu, fazlasıyla ölüydü. Bunun teni yü-
zünden olduğunu farkettiler Claire, zenciydi çünkü. Vampir
olmak onu beyazlatmamış, kül rengine döndürmüştü. TPU
mavi bir tişört, gri bir pantolon ve spor ayakkabı giymişti.
İnsan olsa, Claire onun yaşlı olduğunu düşünürdü - en
sondan profesör olabilecek kadar.

Ayrılmış iki farklı yönden ona doğru yürümeye başladılar.

"Umınsın bakayım sen?" diye mırıldandı pembe kız.
Claire kaçması gerektiğini düşünene kadar, kız onun sol eli-
ni tutup çıplak bileğine baktı. Ardından sağ bileğini de kon-
trol etti. "Ah, sen gerçekten kaybolmuşsun, hayatım. John,
ne yapalım sence?"

John elini dostça Claire'in omzuna koydu. Sirtına dayalı duran sıvı nitrojen şişesinden daha soğuktu eli. "Oturup birlikte birer fincan kahve içebiliriz. Sana burada ne yaptığımı anlatırız. Öğrenmek istediğin buydu, değil mi? Senin gibi çocuklar o kadar meraklı oluyor ki..." Adam onu yürüme-ye zorladı. Claire kaçmaya çalışsa canının çok yanacağını biliyordu. Büyük olasılıkla bir yerleri kınırdı.

Pembe kız bileğini hala bırakmamıştı. Soğuk parmakla-ryla Claire'in nabzına bakıyordu.

Buradan kurtulmalıyım. Hemen.

"Burada ne yaptığınızı biliyorum," dedi. "Kitabı arıyorsunuz. Ama vampirler okuyamaz sanıyordum."

John durup pembe kızı tuttu. "Angela?"

"Okuyamıyız," dedi kız. "Biz burada gözlemciyiz yalnızca. Senin yanında bir kızı göre ne kadar bilgilisin. On sekizden küçüksün, değil mi? İnterininin korunması altında ol-man gerekmiyor mu senin? Ailenin mesela."

Endişesi içten gibiydi. Tuhafı bu, "Ben öğrenciyim," dedi Claire. "Özel kontenjan."

"Ah," dedi Angela, adeta üzülerek. "Yı öyleyse. Demek ki tek başınasın. Yazık."

"Beni öldüreceğiniz için mi?" Claire bunu rüyadaymış gi-bi söylediğini farketti ve Eve'in söylediklerini hatırladı. *Gör-lerine bakma*. Çok geçti. Angela açık bir turkuvaz rengine bürünmüştü. Claire üstüne uyku çöktüğünü hissediyordu.

"büyük olasılıkla," dedi Angela. "Ama önce biraz çay iç-melisin."

"Kahve," dedi John. "Kafeini hala seviyorum."

"Tadını bozuyor!"

"Enerji veriyor." John dudaklarını yaladı.

"Neden kutulara ben bakmıyorum?" diye sordu Claire, kendine gelmeye çalışarak. Vampirler onu hepsi de kırmızı tırnak ve büyük harflerle işaretlenmiş kutuların arasından taşıyorlardı. "O işi insanlara yaptırmak zorundasınız, değil mi? Sonuçta siz okuyamıyorsunuz."

"Sen okuyabileceğini nereden çıkarıyorsun, ufaklık?" di-ye sordu Angela. Tuhaf bir aksanı vardı, ne California, ne idaho, ne de başka bir yerin aksanına benziyordu. Eskiye-ki Kalıba eski geliyordu. "Aynı zamanda dil uzmanı mısın?"

"İ-Hayır, ama aradığınız sembolü biliyorum. Görürsem söylerim."

Angela tırnaklarını hafifçe Claire'in kolunda gezdirdi, düşünüyordu.

"Hayır, bende dövmesi yok. Ama gördüm." Tepeden tit-riyip zangır zangır titriyordu ama beyni son hızla kaçış yo-lu arıyordu. "Ben tanıyabilirim. Siz tanıyamazsınız ki. Çöz-tenirsiniz bile."

Angela'nın tırnağı uyanı gibi hafifçe etine battı. "Akıllılık mı, kızım. Bizimle alay etmeye kalkma."

"Alay etmiyorum. Siz onu göremiyorsunuz, o yüzden bulamadınız. Sadece okuyamıyor değilsiniz, değil mi?"

Angela'yla John sessizce bakiştılar. Claire zorlukla yutkundu, ısırılmadan kalmasını sağlamak için başka ne söyleyebileceğini düşünüyordu (acaba çay ya da kahve içmemesi yeter miydi ki?). Dışarı çıkıp kendini öldürttüğü için Shane'in ona ne kadar kızacağı geldi aklına. Üstelik kampüste. Hem de güpegündüz.

Bir köşeyi dönünce karşılarına merdivenlere çıkmayan bir kapı, AŞAĞI düğmesi olan bir asansör, bir okul sırası, bir sandalye ve...

"Profesör Wilson?" dedi Claire. Gözlüklü adam gözlerini kırıştırarak başını kaldırdı. Claire'in Klasik İngiliz Edebiyatı dersini veren (Pazartesi, Çarşamba ve Cuma ikide) profesördü bu ve sıkıcı olmasına rağmen konusuna hakim görünürdü. Her haliyle solgun biriydi: gri saçları, çökük, gri gözleri vardı ve onu daha da solgun gösterecek şeyler giyerdi hep. Bugün üstünde beyaz gömlek ve gri ceket vardı.

"Ah, sen..." Birkaç kez parmaklarını şaklattı. "Benim Shakespeare'e Giriş dersime..."

"Klasik İngiliz Edebiyatı."

"Evet, doğru. Öğrenciler şaşırıp bir daha alsın diye habire dersin adını değiştiriyorlar. Adın Neuberg, değil mi? Bana yardım etmek için gönderilmiş olamazsın, değil mi?"

"Ben..." Yanlış anlamaları düzeltmek için iyi bir zaman buluyabilirdi bu. "Evet. Aynen öyle. Beni... Bayan Samson'la..." Bayan Samson İngilizce bölümünün korkulan kadınıydı, bunu bilmeyen yoktu. Kimse onu sorgulamazdı. "Sıranı mıydı?"

"Kısa açık mıydı yani?" diye sordu John, ona bakarak. Claire gözlerini Profesör Wilson'dan ayırmıyordu; onun kendisini hipnotize etmeyeceği kesindi hiç değilse.

"Evet," dedi. "Açıktı." Metal kutunun iyi bir tarafı varsa, o da gerçekten de bir öğrencinin yanında taşıyabileceği bir şeye benziyor olmasıydı. Kilit bozan bir şeye hiç benzemiyordu. Şimdiye kadar sıvı nitrojen buharlaşıp yok olmuş olsaydı, ortada hiçbir kanıt yoktu.

En azından Claire öyle umuyordu.

"Hi öyleyse," dedi Wilson, kaşlarını çatarak. "Oturup bir önce ipe koyulalım, Neuberg. Yapacak çok şey var. Ne yapacağını biliyor musun?"

"Evet, efendim." John, Claire'in omzunu bıraktı. Bir an müddet ettikten sonra Angela da aynı şeyi yapınca Claire'ın gidip bir sandalye çekti ve sırt çantasıyla metal kutuyu dikkatle yere koydu.

"Kahve?" dedi John umutla.

"Hayır, teşekkürler," dedi Claire kibarca, ilk kutuyu önüne koyarak.

İlgi çekici bir işti bu, yanlarında durdukça vampirler de giderek daha az korkutucu görünüyorlardı. Angela yerinde duramayan biriydi; sürekli ayaklarını yere vuruyor, saçıyla oynuyor ya da kitap yığınlarına düzeltiyordu. Anlaşılan vampirler sadece gözetimci olarak oradaydı; Profesör Wilson'la Claire'in bitirdiği kitapları götürüp kutuluyor, yerlerine yenilerini getiriyorlardı.

"Bunlar nereden geliyor?" diye sordu Claire. Sonra *Ala-cosa County Tapın Sicili* adlı elyazması bir kitabın kapakını açıp hapsirdi. İsimler, tarihler, ölçüler. Aradıklarına benzer bir şey yoktu.

"Her yerden," dedi Profesör Wilson, incelediği kitabın kapakını kapatarak. "İkinci el eşya dükkanlarından, sahulardan, antikacılardan. Dünya çapında bir ağıları var, her şey incelenmek üzere buraya geliyor. Aradıkları şey değilse, tekrar geri gidiyor. Dediklerine göre bundan kar bile sağlıyorlarmış." Gırtlığını temizleyip elindeki kitabı havaya kaldırdı. "John? Bu birinci baskı bir Lewis Carroll. Bunu bir kenara ayırsanız iyi olur."

John kitabı alıp Claire'in ayrılan değerli kitaplar olduklarını tahmin ettiği bir yığının üstüne koydu.

"Bunu ne zamandır yapıyorsunuz, Profesör?" diye sordu Claire. Profesör yorgun görünüyordu.

"Yedi yıldır," dedi. "Günde dört saat. Birazdan biri gelip bizi bırakacak."

Demek Claire dışarı çıkabilecekti. Eh, güzel bir haberi idi. En kötü ihtimalle Profesörle dışarı bir not ulaştırmayı başarabilirdi aklından. **NOTA CESEDİMİ BULURSANIZ, BENİ KÜTÜPHANEDE BAYAN PEMBE ÖLDÜRDÜ** gibi bir şey yazıyordu, ama anne babasının çok sevdiği o masa oyunundan lıflamışa benziyordu bu cümle.

"Derste konuşmak yok," dedi John, sonra da kahkaha attı. Claire onun dişlerinin Brandon'inkilerden daha uzun ve korkunç olduğunu görünce yutkunup kafasını önündeki kütüba vermeye çalıştı. Kapakta **YENİ DÜNYANIN YERLİ TAHİLLERİ** yazıyordu. Baştan sona tahıllarla ilgili bir kitap. Yok daha nelet. Profesör Wilson'ın bunca yıl akıl sağlığını nasıl koruduğuna hayret etti. *Bugdaygüller ailesinin bir üyesi olan mısır Amerika kitaplarında yetişen bir...* Sayfayı çevirdi. Yine mısır. Bir bitkiyle ilgili bu kadar şey yazılabileceği hiç aklına gelmezdi.

Profesör Wilson kısık sesle küfredince Claire irkilip ona baktı. Kızarmış gözleri dışında yüzü kağıt gibi bembeyazdı. Hemen sahite bir gülümseme takıp üstünde ince, kırmızı bir çizgi olan parmağını havaya kaldırdı. "Kağıt kesici," dedi Claire onun bakaşlarını takip edince, Angela'yla John'un kısık parmağına kilitlenerek o tarafa geldiğini farkettiler. "Bir şey yok. Hiçbir şey olmadı," Profesör hemen cebinden bir mendil çıkarıp parmağını sardı. O arada önündeki kitabı yere düşürmüştü. Claire kitabı kaldırmak için eğilince Wilson

ayağıyla kitabı onun erişemeyeceği bir noktaya çekti, sonra eğilip masanın altındaki karanlıktan faydalanarak başka bir kitapla değiştirdi.

Claire'in ağzı açık kalmıştı. Ne yapıyordu bu adam böyle? Claire onu ele verebilecek aptalca bir şey yapamadan asansörden bir çınlama geldi ve kapı açıldı.

"Ah," dedi Wilson rahatlatarak. "Gitme vakti geldi." Eğilip girdiği kitabı aldı ve deri çantasına atıverdi. Bunu öyle bir ustalıkla yapmıştı ki, Claire gözlerine inanamadı. "Gel bakalım, Neuberg."

"O gitmiyor," dedi John, neyle güler. "Dersten sonra sınıfta kalacak."

"Ama..." Claire dudakları uardı ve kaşlarını çatıp ağırlığını bir ayağından diğerine veren Profesörün gözlerinin içine baktı. "Efendim, sizinde gelsem olmaz mı? Lütfen."

"Olur tabii," dedi. "Gel hadi. Bay Hargrove, hoşunuza gitmeyen bir durum varsa, bunu yönetime bildirin. Dene yetişmeliyim."

Angela'nın keskin gözleri ya da şüphesi olmasa profesör az daha paçayı yırtacaktı, ama kız onu yanı yolda durdurup çantasını açtı ve sakladığı kitabı buldu. Bir süre sayfaları inceledikten sonra kitabı John'a verdi.

İkisi de profesörü sakın ve tuhaf denecek kadar memnun bakışlarla süzmeye başladı.

"Karılan çiğnemiş oldunuz galiba, Profesör. Habersizce kütüphaneden kitap almak... Utanın, utanın."

İk sayfayı açıp okudu: "Zamanların en güzeliydi, zamanın en kötüsüydü..." Sonra ara sıra durarak sayfaları dikkatle gözden geçirdi. Kitap birden kendisine uzatılınca Claire'ine "Oku," dedi vampir.

"Nereye?"

"Neresi olursa."

Claire ürkek bir sesle iki yüz yirmi dokuzuncu sayfadan ibareti okudu.

"İşte Şehrin Hikayesi," dedi John. "Tahmin yürütmeme izin verin, Profesör... Birinci baskı mı?"

"Çok iyi durumda," dedi Angela, kitabı Claire'in titreyen ellerinden alarak. "Bence profesörün hiç de fena olmayan emeklilik planı varmış, bizi ayaküstü kazıklamak istiyormuş."

"O kadar da aptal görünmüyor oysa. Sonuçta onca akademik unvanı falan var."

"Sadece kağıt üstünde akıllı bunlar. Kafalarını yanıp açtı kadar içinde ne olduğunu bilemiyorlar ki." Sanki profesör onda değilmiş gibi konuşuyorlardı.

Profesörün soluk teni terden parlamaya başlamıştı. "Zaten ben anıma denk geldi," dedi. "Gerçekten özür dilerim. Bir daha asla olmayacak, yemin ederim."

"Özrünüz kabul edildi," dedi Angela, sonra birden atılarak adamı göğsünden itip yere devirdi. "Ayrıca size inanıyorum."

Kız adamın bileğini kapıp ağzına götürdü, sonra bir an durup altın kol saatini çıkararak yere attı. Claire'in gözü yerde yuvarlanan saatteki sembole takıldı. Bir üçgendi bu.

Profesörün çılgınlığıyla şaşkınlığından kurtuldu. Yetişkin erkekler böyle çılgınlık atmamalıydı. Hiç doğru bir şey değildi bu. Korkusu onu kızdırmıştı. Çantasını bıraktı ve metal kaba omzundan alıp kapağını açtı.

Sonra da sıvı nitrojeni Angela'nın sırtına boca etti. John hırlayarak üstüne gelince, kapta kalanları da gözlerini nişan alarak onun suratına döktü. Angela feryat ederek yere çökerken Wilson ayağa fırladı. John onu yakalamak için atıldı ama iskaladı, nitrojen işe yaramıştı. Çantalarını kapıp asansöre koştular. Orada Claire'in tanımadığı bir profesör vardı, şaşkınlıktan adamın ağzı açık kalmıştı. Wilson bağırarak ona kenara çekilmesini söyledi ve kabinin içine dalar. AŞAĞI düğmesine çılgıncasına basmaya başladı. Claire bir an düğmenin kırılacağından korktu.

Kapılar kapandı ve asansör aşağı inmeye başladı. Claire nefesine hakim olmaya çalıştı ama başaramadı. Yine de durumu profesörünkinden iyiydi. Adam perişan görünüyordu; yüzü saçı kadar gri olmuştu ve güçlükte nefes alıyordu.

"Bu hiç iyi olmadı," dedi zayıf bir sesle.

sonra asansörün duvarına yapışıp yere yığıldı.

"Profesör?" Claire eğilip adama baktı.

"Kalbim," dedi Wilson, boğulur gibi. Claire onun kravatını gevşetti. Bu çok da işe yaramış gibi görünmüyordu. "Dinle. Evimde... Kitaplık... Siyah kaplı... Çabuk."

"Profesör, sakın olun..."

"Hayır, ellerine geçmemeli. Kitaplık... Siyah..."

Bir anda gözleri büyüyen adam kıvrandı, korkunç bir ses çıardı, sonra da...

Sonra da *ölüverdi*. Filmlerdekiyle ilgisi bile yoktu, ne önemli konuşmalar oldu, ne de müzik eşliğinde verilen sözler ya da edilen tembihler... Claire titreyen parmaklarını adamın boynuna götürürken bir şey hissetmeyeceğini biliyordu, çünkü adamda bir şey değişmişti. Bir insana değil, küçük bir heykele benziyordu.

Asansörün kapıları açıldı. Claire çantasını ve boş metal kaba alıp koridoru hızla geçti ve yangın kapısından günışığına çıktı.

Ona çok uzun gelen birkaç saniye orada ağlayarak durdu ve nereye gideceğine karar vermeye çalıştı. Angela'yla John'un onun adını Neuberg sanması iyiydi -gerçi eğer öyle biri gerçekten varsa, Neuberg için hiç de iyi olmayabilirdi bu- ama eninde sonunda kim olduğunu öğreneceklerdi. Bu olmadan eve dönmeliydi.

Kitaplık. Siyah kaplı...

Profesör Wilson o odada yedi yıl kitap incelemişti. Herhalde değerli bulduğu bazılarını gizlice yanına alıyordu.

Ya?

Hayır. Mümkün değildi.

Ama... Ya mümkünse? Ya bir ya da beş yıl önce Profesör Wilson vampirlerin ele geçirmek için bunca uğraştıkları kitabı bulup zor günler için saklamaya karar verdiyse? Sonuçta kendisi de aynı şeyi yapmayı planlamamış mıydı?

Betişim Sanatları binası çok uzak değildi. Claire çürük bileği ve ağrıyan ucu onu yavaşlatana kadar mesafenin çoğunu koşarak aldı. İki merdiven inerek ofislere ulaştı. Profesör Wilson'ın kilitli ofisini geçip koridorların ortasında duran dağınık masayı buldu. Masada oturan kadının önünde VIVIAN SAMSON yazıyordu ama herkes ona Demir Yumruk derdi. Yaşlı ve şişman kadının huysuzluğu efsane olmuştuktu. Üniversitedeki hiçbir binada sigara içilmiyordu ama Demir Yumruk'un masasının köşesinde ağzına kadar dolu bir kül tablası vardı ve kırmızı ruşu dudaklarından bir sigara sarkıyordu. Kuş yuvası gibi saçları eski bir filmde fırlamış gibiydi. Bir bilgisayarı vardı ama açık değildi. Claire'in uzun, kırmızı tınaklarından anladığı kadıyla klavye de kullanmıyordu zaten.

Claire'i görmezden gelip önündeki dergiyi okumayı sürdürdü.

"Pardon, bakar mısınız?" dedi Claire. Koştuğu için terden sısladım olmuştuktu ve olanların etkisiyle hala midesi bulamıyordu. Demir Yumruk derginin sayfasını çevirdi. "Aha..."

"Ara verdim." Kırmızı pençesi ağzından sigarayı alıp kül tablasına silkti. "Yarım saat sonra gel."

"Ama..."

"Amacı yok. Ara verdim. Kışkış."

Profesör Wilson beni evinden bir şey almaya yolladı ama adresi söylemedi. Derse geç kaldım ve..."

Kadın dergiyi hızla kapattı. "Tannı aşkına. Gelince onun kafasını kıracağım. İşte." Masanın çekmecesinden bir kart çıkarıp uzattı. "Sen manyağın biri çıkarsan bu benim sorunum değil. Ekselanslarına söyle, öğrencilerle tepişmek istiyorsa lanet adresini vermeyi unutmasa iyi olur. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi Claire. Tepişmek mi? Bunu şimdi düşünmeyecekti. "Teşekkür ederim."

Demir Yumruk burnundan bir duman bulutu çıkararak kaşlarını kaldırdı. "Kibar biriymişsin. Hadi, ben ara verdiğimi hatırlamadan kaybol çabuk."

Claire kartı sıkı sıkı tutarak koştu.

13

“**B**iliyor musun,” dedi Shane yirmi dakika sonra, “beni bir yeriye zorla girilmesi gereken durumlarda hapvurulacak ilk kişi olarak görmeseydin, ilişkimiz konusunda kendimi çok daha rahat hissedebilirdim.”

Profesörün arka verandasındaydılar, Claire puslu bir pencereden karanlık salona görmeye çalışıyordu. İlişkimiz sözünü duyunca kalbi yerinden oynadı.

Ona bakmaya cesaret edemedi. Zaten onu o anlamda söylemediği kesindi. Arkadaşlık falan filan diyordu işte. Ona çocukmuş gibi davranıyordu. Kızkardeşiymiş gibi. Ona o gözle...

Ama ya bu doğru değilse?

Ölüm bir adamın kapısının önünde bunları düşündüğüne inanmıyordu. Profesörün cansız bedeni gözünün önüne gelince toparlandı ve pencereden bir adım geri gelip önüne bir serçe falan gibi titremeden Shane’le göz göze geldi. “Eve’i çağıramazdım ki,” dedi. “Çalışıyor.”

Şutukli. Hey, şuradaki ne?” Shane’in gösterdiği yere baktı. Arkasından bir cam tıngırtısı gelince döndü ve kapı açık olduğunu gördü. “İşte. Artık sorarlarsa benim bu yapacağımı bilmediğini söyleyebilirsin. Sen masumsun.” Tek de doğru sayılmazdı bu. Metal tüp hala omzundaydı. Vampirlerin kendilerine gelip gelmediklerini merak edince. Ayrıca birileri kimya laboratuvarındaki asistanı sorup akl ederse... Etmemelerini diledi. İyi biriydi, kendisi cesurdu da, ama Claire onun kendisini gözünü bile ipesinden satmayacağını düşünecek kadar saf değildi. Topu ile kahraman kaynamıyordu.

Ama son kalan kahramanlardan biri yanındaydı, eşikte durup ona döndü. “Gir ya da gidelim, çocuk. Buraya kamp kuruyoruz.”

Shane’in peşinden Profesör Wilson’ın evine girdi.

Shane daha birkaç saat önce orada olduğunu bilmek tuhaftı, ev sanki onu bekliyordu. Ama tuhaf olduğundan çok acıktı. Eve mutfaktan girmişlerdi, bulaşık süzgecinin altına kase, bir bardak ve bir kahve fincanı duruyordu. Pro-

fesör kahvaltısını etmişti en azından. Claire süzgecin altındaki havlunun nemli olduğunu gördü.

"Eee," dedi Shane. "Ne arıyoruz?"

"Kitaplık," dedi Claire.

"A! sana kitaplık." Claire onun peşinden salona geçince kamına yumruk yemiş gibi oldu. Neden bu aklına gelmemiştir ki? Adam profesördü, elbette evinde trilyon tane kitap olacaktı. Salonun her köşesi yenden tavana kadar kitapla kaplıydı. Claire, Cam Ev'i, kitapseverler için bir cennet olarak görürdü ama burası...

"İki saatimiz var," dedi Shane. "Sonra toz oluyoruz. Seni hava karandıktan sonra sokağa bırakmam."

Claire başına sallayıp en yakın rafa gitti. "Siyah kaplı demiydi. Belki yardımı olur."

Ama yoktu. Bütün siyah ciltli kitapları masaya dümeye başlardı, Shane de ona eşlik ediyordu. Rafın ortasında bulutluklarında bir saat geçmiş, kitaplar da dağ olmuştular. "Ne arıyoruz biz böyle be?" diye sordu, yığına bakarak. Claire bilmiyorum demenin tatmin edici bir yanıt olacağını hiç sanmıyordu.

"Eve'in kolundaki dörmeye var ya!"

Sanki Claire, Shane'in kalçasına bir çatal batırırmıştı. "O kitabı mı arıyoruz? Burada mı?"

"Şey..." Claire teslim oldu. "Bilmiyorum. Belki. Denemeye değer."

Shane başını iki yana sallamakla yetindi. Sen çıldırmıy-
anda inanılmazsın arası bir ifadeyle bakıyordu ona. Claire
bir sandalye çekip tek tek kitapları incelemeye başladı.
Yok... Yok... Yok...

"Claire." Shane'in sesi bir tuhaf geliyordu. Claire'e siyah
ciltli bir kitap uzattı. "Şuna bir göz at."

Fazla yeniydi. Eski bir kitap arıyorlardı, değil mi? Bu
bu kapağında haç olan bir İncil'di.

"İçine bak," dedi Shane. Claire kitabı açtı. İlk birkaç say-
fası alışıldıktı. Claire'in okuyarak büyüdüğü ve hala inandığı
her zamanki sözler... Eve, Morganville'de hala birkaç ki-
lise olduğunu söylemişti ya. Belki hala hizmet veriyor ola-
bilirlerdi. Buna bir bakması gerekiyordu.

Göç'ün ortalarına doğru sayfalar kesilmiş, içine küçük
bir cilt gizlenmişti. Eskiydi, çok eskiydi. Lekeli kapağında bir
sembol vardı.

O sembol.

Claire kitabı İncil'in içinden çıkıp açtı.

"Eee!" dedi Shane birkaç saniye sonra. "Neymiş?"

"Şey..." Zorlukla yutkundu. "Latince."

"Yani? Ne anlatıyor?"

"Ben Latince bilmiyorum!"

"Şaka yapıyorsun. Bütün dahiler Latince bilir sanıyor-
dum. Zeki insanların uluslararası dili değil miydi o?"

Claire eline geçirdiği bir kitabı fırlatınca Shane eğilip kurtuldu. Claire küçük cildin sayfalarını çevirmeye başladı. Yüzlerce yıl öncesinin kusursuz elyazısıyla yazılmış, mürekkebi solmuştu.

Claire onu gerçekten de ellerinde tutuyordu.

"Gitsen iyi olur," dedi Shane. "Çok ciddiym. Polisler geldiğinde burada olmak istemiyorum."

"Gelecekler mi dersin?"

Profesör Wilson vampirlerin malını yürüttükten sonra alabora olduğuna göre, evet, bence birilerini yollarlar. O yüzden elimizi çabuk tutalım."

Kitabı tekrar Incil'e koydu. Çantasını açınca çaresizce durakladı. Hiç yer yoktu. "Bize bir çanta daha lazım," dedi. "Küçük bir şey."

Shane, Incil'i mutfaktan getirdiği naylon torbaya koyup Claire'i dışarıya sürükledi. Claire Profesör Wilson'ın salonuna son bir kez daha baktı. Her şey, bir daha asla gelmeyecek o hayata bekliyordu sanki.

Haklıydı, çok acıydı bu durum.

"Önce kaç," dedi Shane. "Sonra üzül."

Tam Morganville'lik bir slogandı bu.

Döndüklerinde havanın kararmasına daha yarım saat vardı. Cam Ev'in gotik cüssesinin etraftaki bütün yeni evleri cüce gibi gösterdiği Lot Sokakı'na girdiklerinde, kaldırıma yanar

mış duran mavi SUV Claire'in gözüne çarptı. Her nasılsa tanıdık gelmişti...

"Aman Tanrım," dedi donakalarak.

"Şu an durmak pek iyi bir fikir sayılmaz. Hadi, Claire..."

"Bu annemlerin arabası!" dedi Claire. Annemler gelmiş! Tanrım! Son cümleyi neredeyse inleyerek söylemişti. Shane tişörtünden tutup çekmese kaçıp gidecekti.

"Kabul etsen iyi olur," dedi. "Seni buraya kadar izlemişlese, bir merhaba demeden bırakmazlar."

"Tamam be, bırak beni!" Claire üstünü başını düzeltti. Shane yerlere kadar eğildi.

"Sen önden buyur. Ben arkamı kollarım."

Ama Claire o an arkasından çok önu için endişeliydi.

Kapıyı açınca Eve'in telaşlı sesini duydu. "Birazdan burada olur. Derse gittiği için..."

"Genç hanım, kızım derste değil. Okula gittim, öğleden sonra derse hiç girmemiş. Şimdi bana onun nerede olduğunu söyleyecek misiniz, yoksa polis mi çağırayım?"

Babası çok kızgındı. Claire güçlkle yutkundu. Kapıyı kapatıp kaçmamak için kendini zor tutuyordu ama seslere doğru yürüdü. Şimdilik sadece Eve'le babasını görüyordu. Acaba...

"Claire!" Claire bu haykırışı her yerde tanırdı. Daha merhaba, anne bile diyemeden kendisini onun kollarında,

L'Oréal parfümüne gömülmüş halde buldu. Parfümün koku, sarımsağından daha uzun ömürlü çıktı. Şimdi de kol mesafesinde tutulup oyuncak bebek gibi sallanıyordu. "Claire, nerelendeydin sen? Burada ne işin var senin?"

"Anne..."

"O korkunç olay bizi çok korkuttu."

"Büyünlecek bir şey değildi, anne."

"Gelip seni görmek istedik ama yurttaki odan boştu, derlere de gelmedin... Claire, ne oldu sana? Böyle bir şey yaptığna inanmıyorum!"

"Nasıl bir şey?" diye sordu iç çekerek. "Anne, beni sarımayı bırakır miseni? Başım döndü."

Annesi onu bırakıp kollarını kavuşturdu. Pek uzun sayılmazdı, topuklularla bile Claire'i birkaç santimetre geçiyordu. Shane'i ters ters süzen babasıysa hem onun kadar uzun, hem de onun iki katı genişliğindeydi. "Bu o mu?" diye sordu. "Başını belaya sokan bu mu?"

"Ben değilim," dedi Shane. "Sadece yüzüm baş belasını betulüyor."

"Kapa çeneni!" diye çıkıştı Claire. Onun bütün bunları komik bulduğunun farkındaydı ama Claire'e hiç de öyle gelmiyordu. "Shane sadece bir arkadaşım, baba. Eve de öyle."

"Eve mi?" Anneyle baba birbirine baktı. "Yani..." Sonra birlikte dehşetle Eve'e baktılar. Eve kollarını kavuşturmuş

elinden geldiğince hanım hanımcık görünmeye çalışıyordu ama gotik bir balerininkini andıran kıyafetleri -siyah tüllü eteği ve kırmızı saten bluzu- üstündeyken bu hiç de kolay değildi. Gülümsemeye çalıştı ama kırmızı ruju (Miranda'dan almıştı onu?) ve kurukafa şeklindeki küpeleri yüzünden hiç de istediği etkiyi uyandıramadı.

"Claire, eskiden ne iyi arkadaşların vardı senin. Elizabeth'e ne oldu?"

"O Teksas A&M'e gitti, anne."

"Bu hala arkadaş olmamanızı gerektirecek bir neden değildi ki?"

Anne mantığı. Claire, Shane'e hak verdi. Bundan kurtuluş yoktu. "Anne, Eve ve Shane benim ev arkadaşlarım. Bu evde birlikte oturuyoruz."

Sessizlik. Anneyle baba donakalmıştı. "Les?" dedi anne. "Bu evde oturduğunu mu söyledin?"

"Genç hanım, sen burada oturmuyorsun," dedi babası. "Sen yurttaki kalıyorsun."

"Hayır, burada oturuyorum ve bu benim karanım."

"Bu kurallara aykırı! Kampüs içinde kalmak zorundasın. Claire. Öyle kafana göre..."

Hava bir suikastçı gibi hızlı ve sinsice kararıyordu. "Hayır," dedi Claire. "Yaptım işte. Oraya geri dönmeyeceğim."

"Bunun için para harcayamam," dedi baba. "Sen bu habere bir grup..." Eve'le Shane'i tarif edecek bir ifad - bu

lamadı. "Arkadaşlarla oturasın diye... Bunlar okula gidiyor mu ki?"

"Şu an seçenekleri değerlendiriyorum," dedi Shane.

"Kapa çeneni!" Claire neredeyse ağlayacaktı.

"Tamam, buraya kadar. Eşyalarını topla, Claire. Birlikte geliyoruz."

Shane için eğlence bir anda sona erdi sanki. "Olmaz," dedi. "Kusura bakmayın, geceleyin dışarı çıkamaz."

Babanın yüzü sinirden kıpkırmızı oldu. "Bu yüzden mi buradasın? Senden büyük oğlanlarla aynı evde olmak için mi?"

"Ah, Claire," diyerek iç çekti anne. "Sen daha çok küçüksün. Sen..."

"Shane," dedi Shane, ona yardımcı olmak için.

"Shane, senin harika bir genç olduğuna şüphem yok," dedi, pek de ikna edici olmayan bir ses tonuyla. "Ama Claire'in çok özel bir çocuk olduğuna anlamalısın."

"O daha çocuk!" diye araya girdi baba. "On altı yaşındadır. Eğer ondan faydalanmaya kalkarsan..."

"Baba!" Farklı gerekçelerle olsa da, Claire'in yüzü de babaninki kadar kızarmıştı. "Yeter artık! Shane benim arkadaşım! Beni utandırmayı kesin!"

"Utandırmak mı? Claire, neler hissettiğinizden haberi var mı senin?" diye gürledi baba.

O sessizlikte, Claire, Michael'in mendivenlerden sakin sesi duydu. "Galiba hep birlikte oturup biraz konuşsak iyi olacak."

Hep birlikte oturmadılar, çünkü Shane'le Eve mutfaka kaçmıştı. Claire annesiyle babasının arasına oturmuş, üzüntüyle Michael'a bakıyordu. Michael sakince koltukta oturuyordu. *Anne, baba, bu Michael, kendisi ölü...* Evet, bunu söylemenin çok faydası olurdu.

"Adım Michael Glass," dedi ve akranıymış gibi babaya elini uzattı. Şaşırان adam uzatılan eli sıkı. "Diğer iki ev ar; kadayımızla da tanıştınız. Eve Rosser ve Shane Collins. Claire için endişelendiğinizi biliyorum, efendim. Haklısınız da, ilk kez kendi başına kalıyor ve üniversiteye giden çoğu gençten daha küçük. Onu düşündüğünüz için sizi suçlayamam."

Baba inat etmeye kararlıydı. "Peki siz kim oluyorsunuz, Michael Glass?"

"Ben bu evin sahibiyim, kızınıza evin bir odasını kiraya verdim."

"Yaşın kaç senin?"

"On sekiden biraz büyüm. Shane ve Eve de öyle. Birbirimizi uzun zamandan beri tanıyoruz. Dürüst olmak gerekirse eve başkasını almayı düşünmüyorduk ama..." Michael

el omuz silkti. "Boş bir odamız vardı ve masrafları dörde bölmek fena olmayacaktı. Claire'in burada kalıp kalmasına karar vermek için çok düşündüm. Kendi aramuda toplantı yaptık."

Claire gözlerini kırpeşirdi. Öyle mi?

"Benim kızım reşit değil," dedi baba. "Bu durumu hiç onaylamıyorum. Hem de hiç."

"Anlıyorum, efendim. Başta ben de onaylamamıştım. Onun burada olması bizim için de risk. Ama bize iltiyacı vardı ve ona sırtımızı dönmemezdik."

"Parasına sırtını dönmemezdin, değil mi?" dedi baba, kollarını çatarak. Cevap olarak Michael kalkıp rafa gitti ve oradan aldığı kutudan çıkan zarfı adama uzattı.

"Bana ödediği para burada," dedi. "Tamamı. Buradan ayrılmayı isterse diye parayı burada tuttum. Bu olay parayla ilgili değil, Bay Danvers. Claire'in güvenliğiyle ilgili."

Michael ona bakınca Claire dudaklarını ısırıyor. Buna gerek kalmaması için dua etmişti ama başka bir çare bulamıyordu. Belli belirsiz başını salladı ve kanepede küçülüp yok olmak ister gibi yastıklara gömüldü.

"Claire kızlar yurdunda'ydı," dedi anne. Claire küçükken yaptığı gibi onun saçını okşuyordu. Aslında Claire içten içe hoşlanıyordu bundan ama gevşeyemezdi. "Orada güvendedi, yanılıyor muyum? Monica diye bir kızla konuştuk ve..."

"Monica'yla mı konuştunuz?" dedi Claire, fal taşı gibi açılmış gözlerle. "Elbette konuştuk," dedi anne. "Nereye gittiğini öğrenmeye çalışıyorduk, Monica çok yardımcı oldu."

"Eminim olmuştur," diye mırıldandı Claire. Monica'nın masum masum annesinin suratına gülümseyişi gözünde canlanınca...

"Burada olduğunu o söyledi," dedi annesi. "Claire, tatlim, yurttan neden ayrıldın ki? Senin akıllı bir kız olduğunu biliyorum. Bir sebebin olmasa bunu yapmazdın."

"Vardı," dedi Michael. "Taciz ediliyordu."

"Taciz mi?" dedi anne, bunun anlamını bilmiyormuş gibi.

"Claire'in anlattığına göre ufak tefek şeylerle başlamış. Yeni gelen herkes aynı şeyleri yaşar. Ama sonra yanlış bir kula ters düşünce canını yakmışlar."

"Canını mı yakmışlar?" dedi baba.

"Buraya geldiğinde her yanı mosmordu," dedi Michael. "Aslına bakarsanız ben polise gitmek istedim ama o izin vermedi. Ama onu oraya geri yollayamazdım. Durum hafife alınacak gibi değildi. Bana sorarsanız hayatı tehlikedeydi."

Eli Claire'in saçında donup kalan kadın inledi.

"O kadar kötü değil, canım," dedi Claire. "Sonuçta bir yerim falan kırılmadı. Bir süre bileğim acıdı, bir de gözüm morarmıştı ama..."

"Görün mü morarmıştı?"

"Geçti. Bakın." Gözlerini kırıştırdı. Annesi dikkatle onun yüzünü inceledi. "Gerçekten. Bitti artık. Şimdi her şey yolunda."

"Hayır," dedi Michael. "Değil. Ama Claire bununla baş edebiliyor ve biz de onu kolluyoruz. Özellikle de Shane. Onun... Onun bir kızkardeşi vardı ve... Claire'in iyiliği için elinden geleni yapıyor. Ama hepsinden önemlisi Claire'in kendi hayatın çaresine bulabilmesi. Zaten öğrenmeye geldiği şey de bu değil mi?" Michael dirseklerini dizlerine koyup öne eğildi. Lambanın ışığında saçları altın gibi parlıyordu, gözleri melek mavimsiydi. O an yeryüzünde insana en çok güven veren kişi oydu adeta.

Onun ölü olduğunu bilmiyorlar tabii, diye düşündü Claire. Bunu parikle ağzından kaçırmamak için dilini sırp duyuyordu.

Annesiyle babası düşüncelere daldı. Claire bir şey söylemesi gerektiğinin farkındaydı... Hem de önemli bir şey. Onu kulaktan tutup eve götürmelerini engelleyecek bir şey.

"Gidemem," dedi. Çok içten söylemişti bunu. İlk kez IP yet kendinden emin konuşuyordu. "Anne, baba... Benim adama endişelendiğinizi biliyorum ve sizi seviyorum. Ama burada kalmalıyım. Michael bunu size söylemiyor ama be-

nim için çok riske girdiler ve her şey çözülene kadar burada kalmalıyım. Başlarının derde girmediğinden emin olmalıyım. Buna mecburum, anlıyorsunuz değil mi? Ve bunu yapabilirim. Yapmalıyım bunu..."

"Claire," dedi anne. "Sen on altı yaşındasın! Daha çocuksun sen."

"Değilim," dedi. "On altı buçuk yaşındayım ve pes etmeyeceğim. Hiç etmedim. Bunu biliyorsunuz."

Biliyorlardı. Claire hayatı boyunca zorluklara hep karşı koymuştu. Onun ne kadar inatçı olduğunu biliyorlardı.

"Bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi baba ama sesi artık kızgın değil, üzgün geliyordu. "Senden büyük erkeklerle kampüs dışında oturmaktan hiç hoşlanmıyorum ve seni incitelerin de derhal durdurulmalarını istiyorum."

"Onları ben durdurmak zorundayım," dedi Claire. "Benim sorunum. Yurtta canı yanan başka kızlar da var, yani bu bir tek benimle ilgili değil. Bunu onların iyiliği için de yapmak zorundayım."

Michael kaşlarını hafifçe kaldırdı ama bir şey söylemedi. Anne mendiliyle gözlerini sildi ama o da ağzını açmadı. Eve kapıda belirdi. Üstünde AŞÇIYI ÖP yazısı ve kırmızı dudaklar olan koca bir önlük giymişti. Anneye babaya çekingen ve gülümsemi.

"Yemek hazır!"

"Ah, mümkün değil," dedi anne.

"Nasıl mümkün değil," dedi baba. "Açlıktan ölüyorum. Acılı fasulye mi ol?"

Yemek sıkıntıydı. Baba fasulyeyle ilgili anlaşılmayan bir şeyler peşleyordu. Shane'in gülmek için kendini zor tuttuğu belliydi. Eve diken üstündeydi. En yakınları yine Michael'dı. İçerindeki yetiştirildiği o. Claire bir sofrada kendisini hiç bu kadar küçük hissetmemişti.

"Ere, Michael," dedi anne, kaşlarını yemeğe daldırarak. "Ne işle meşgulsin?"

Olduğu evde hortlaklık yapıyor, diye düşünüp dudakları vardı Claire.

"Müzisyenim," dedi Michael.

"Sahi mi? Ne yapıyorsun? Ben klasik müziğe bayılırım!"

Şimdi Michael bile huzursuz görünüyordu. Shane mendille ağzını kapatarak öksürdü ve gülmelerini bastırmak için kolayı kafasına dikti.

"Piyano ve gitar," dedi Michael. "Ama daha çok gitar. Akustik ve elektro."

"Çalabiliyor musun peki?" diye sordu baba.

Shane'in omuzları sarsılmaya başladı.

"Bilmem," dedi Michael. "Çok çalışıyorum."

"Çok iyidir" diye atıldı Eve, ıslı ıslı gözlerle. "Bu kadar alçakgönüllü olmamalıydın, Michael. Muthiş çalışıyorsun. Bir patlama yapman an meselesi ve bunu sen de biliyorsun!"

Michael'in yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ama bu, acısını gizlemesini sağlayamıyor, diye düşündü Claire. "Belki bir pa," dedi Michael, omuz silerek. "Hey, Shane, yemek için gel. Eline sağlık, çok güzeldi."

"Evet," dedi Eve. "Hiç fena değildi."

"Acı olmuş," dedi baba, bu bir kusumuş gibi. Claire onun çoğu zaman yemeğine yarım şişe acı sos boca ettiğini bildi. "Bir içecek daha alabilir miyim?"

Eve hemen ayağa kalktı. "Ben getiririm!" Ama masanın başında olduğu için mutfaka en yakın kişi babaydı ve çoktan o tarafa yönelmişti.

Michael'la Shane bakıştılar. Claire onların neden bu kadar endişelendiğini anlayamadı.

Buzdolabı açılıp şişe sesleri gelirken sessizce beklediler. Baba elinde buz gibi bir kolayla döndü.

Diğer elinde de bira şişesi vardı. Şişeyi masanın orta yerine koyup Michael'a baktı.

"On altı yaşında bir kızın olduğu bir evde biranın ne aradığını sorabilir miyim?" dedi. "Hiçbirinizin bunu içecek ya da olmadığına değinmiyorum bile!"

Bu kadardı işte. Bazı günler yenilgiye mahkûm oluyordu, dedi Claire içinden.

Claire'in iki günü vardı, çünkü babası ertesi sabah işe gidecekti ve Claire'in kayıt bürosuna gidip geçiş işlemlerini

halletmesi için zamana ihtiyacı olduğuna ikna oldu. Michael elinden geleni yaptı ama bu kez ne yapsa olmayacaktı. Shane eğlenmeyi bırakıp bağımaya başlamış, Eve de odasına kaçmıştı.

Claire ofkesinden saatlerce ağladı.

O kadar kurgındı ki, annesiyle babasının her şeyden habersiz Morganville'de gece vakti dışarı çıkıyor olmalarını bile umursamadı. Geceleri araba hırsızlarının SUV'ları çaldığına dair bir hikaye uydurarak halletti Michael o işi. Bütün sinirine rağmen Shane eline bir haç alıp yardımlarına koşmaya hazır bekledi ama buna gerek kalmadı. Anneye baba arabalarına binip gittiler. Michael kapıyı kilitleyip Claire'e döndü.

"Özür dilerim," dedi. "Daha iyisini yapabilirdik."

"Öyle mi?" Claire sinirden köpürüyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum! Olmaz!"

"Claire," Michael elini onun omzuna koydu. "On sekizine gelene kadar bunu söylemeye hakkın yok, biliyorsun. Neredeyse on yedi olduğuna biliyorum ve benice yeryüzündeki insanların yüzde doksanından daha akıllısın ama..."

"Bu evdekilerin yüzde yüzünden," dedi Shane.

"...ama bunun şu an bir anlamı yok. Onların sözünü dinlemek zorundasın. Onlara savaş açarsan işler çığırından çıkar ve bunu göze alamayız. Anlıyor musun?" Michael

özlemin içine bakınca Claire başını sallamak zorunda kaldı. "Üzgünüm. İnan bana, böyle olsun istemezdim ama en azından Morganville'den kurtulacaksın. Güvende olacaksın."

Michael ona sarıldı. Claire bir an nefesinin kesildiğini hissetti. Sonra Michael yürüyüp gitti.

Claire, Shane'e baktı.

"Şey, sana sarılacak değilim," dedi Shane. Çok yakın duydular. O kadar yakınlardı ki, Claire onun gözlerine bakmak için başını yukarı kaldırmak zorunda kaldı. Bir süre konuşmadan bakiştılar. Kalp atışlarını duyabiliyordu, aynı sesi Shane'in de duyup duymadığını merak etti.

"Claire..." dedi Shane sonunda.

"Biliyorum," dedi Claire. "On altı yaşındayım, evet."

Shane ona sarıldı. Michael'ın sarılışı gibi değildi onunki. Claire farkı bilmiyordu ama hissedebiliyordu. Bu sıradan bir sarılış değildi.

Yanak yanağaydılar. Sonra Shane çenesini onun alınına dayadı. Claire onun yanında kendini çok küçük hissediyordu ama bu onu rahatsız etmiyordu. Hiçbir zayıflık hissetmiyordu çünkü.

"Seni özleyeceğim," dedi Shane fısıltıyla. Claire tekrar ona bakmak için bir adım geri çekildi.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Shane onu öpecekti sanki, sahiden öpecekti, ama Claire, Eve'in sesini duydu. "Shane!" Ve Shane yeniden eski, ukala Shane'e dönüştü. "Eve heyecan getirmiştin."

O çekip gidince Claire'in öfkeden gözü döndü. *Erlükler*. Neden hep böyle kalın kafalı olmak zorundaydılar?

Gece, her zamanki numaralarını yaptı. Üst kattan ürkütücü gıcıklar geliyor, rüzgar pencerelere tıslıyor, ağaç dalları birbirine vuruyordu. Claire uyuyamamıştı. Bu güzelim odanın yalnızca iki gece daha onun olduğu fikrine alışamıyordu bir türlü. İki gün sonra taşınmış ve yenik olarak eve dönecekti. Anne habusken onu hemen bir yere bırakması mümkün değildi. Bunun için bir buçuk sene beklemesi gerekecekti, yani bütün başvuru belgelerini yeniden düzenlemek durumundaydı, her şeye baştan başlayacaktı...

Hiç değilse dersleri asıyorum diye endişe etmekten kurtulacağım, diye düşündü, vura vura yastığını şekle sokarken.

Bir an bile dalmış olsa, kapının çok hafifçe çalındığını duyamayacaktı. Uykusuzluğun verdiği enerjiyle fırlayıp kapıyı açtı.

Gelen Shane'di. İçeri girmek istediği halde girmeye cesaret edemedi epikte duruyordu. Claire daha önce onu hiç bu kadar kararsız görmemişti. Üstünde rahat bir tişört ve

şort vardı, sıcak bir duygu Claire'i ürperti. Yataarken giydiği şeyler olmalıydı bunlar.

Tamam, bu konuyu düşünmeyi kesse iyi olurdu. Claire kendi üstünde bol, ince bir tişört -Michael'in eskilerinden biriydi- olduğunu ve bacaklarının ortada olduğunu farketti. Yanı çıplak dense abartılmış olmazdı.

"Merhaba," dedi Claire.

"Merhaba," dedi Shane. "Uyandırdım mı?"

"Hayır. Uyuyamadım." Claire göz ucuyla arkasındaki daireli yatağa baktı. "Şey, içeri gelmek ister misin?"

"Gelmesem daha iyi," dedi Shane usulca. "Claire, ben..." İki yana salladı, önüne düşen saçları yüzünü süpürüyordu. "Burada olmam bile doğru değil."

Ama gitmiyordu da.

"Evet," dedi Claire, "ben oturuyorum. Burada dikilmek istersen sen bilirsin."

Yatağa gidip bacaklarını birleştirmeye dikkat ederek oturdu, resmi bir tavırla oturdu. Ayakları halıya ucu ucuna değiyordu.

Claire ellerine baktı ve biçimsiz tırnaklarını gergince yemeye başladı.

Shane iki adım içeri girdi. "Önümüzdeki iki gün evden dışarı çıkmamı istemiyorum," dedi. Claire böyle bir şey söylemesini beklemiyordu. Hem de hiç. "Baban zaten seni sar-

boş emişimi ve grup seks partileri düzenlediğimizi sanıyor. Seni eve boynunda dış izleriyle yollamayı göze alamam. Ya da bir tabutun içinde." Sesi alçaldı. "Öyle bir şeye dayanmam. Mümkün değil. Bunun farkındasın, değil mi?"

Claire başını yenden kaldırmadı. Shane bir adım daha yaklaşıncı çıplak ayaklarıyla çıplamını Claire'in görüş alanına girdi. "Claire, bana söz vermelisin."

"Veremem," dedi. "Ben çocuk değilim. Kızkardeşin de değilim."

Shane güldü. "Ya, evet. Bunun farkındayım. Ama bir daha canımı yanmasını istemiyorum."

Çenesinden tutup Claire'in başını kaldırdı.

Bir saniye için bütün dünya sessizliğe gömüldü. Claire kalp atışlarını bile düşünemedi.

Dudakları sıcak, yumuşak ve tatlıydı, hissettikleri Claire'in aklını başından aldı. Kendini beceriksiz hissedip korktu. *Ben daha önce... Daha önce kimse beni... Beceremiyorum... Ona nasıl karşılık vereceğimi bilmediği için kendinden nefret etti. Shane'in öptüğü ondan daha becerikli diğer kızlarla karşılaştığını biliyordu...*

Durdu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki, sanki göğsüne bir kuş girmişti. Kıpırmazı olan Claire için için yanıyordu...

Shane alnını onunkine bastırıp iç çekti. Nefesi Claire'in yüzünü ısıtıyordu. Bu kez Claire onu öptü, içgüdülerinin

onu yönlendirmesine izin veriyordu. Elleri birbirini buldu, parmakları kenetlendi. Vücudunun sadece yalnızken ısınan yerleri ateş gibiydi.

Nefes almak için durduklarında Shane tamamen geri çekildi. Yüzü kızarmıştı, gözlerinde de bariz bir panik vardı. *Ah, dedi Claire içinden. Galiba şu dil olayına girmeliydim.* İnsan beyni kısa devre yapınca teoriyi pratiğe dökmek o kadar da kolay olmuyordu.

"Bu..." dedi Shane, "bu olmamalıydı."

"Galiba," dedi Claire, kabullenerek. "Ama iki gün sonra gördüm. Seni hiç öpmemem aptallık olurdu."

Bu kez kimin kimi öptüğünden emin değildi. Belki yerini etki etmiş ya da bir yerlerde yıldızlar birbirine girmişti. Claire'e öyle geliyordu. Shane'in elleri boştaydı, Claire'in yüzünü, saçını, boynunu okşadı, omuzlarından aşağı indi...

Claire onun açık duran ağzına verdi nefesini. Shane inledi. *Inledi.* Claire bir yıldırım gibi teninde ve içinde gezen bu duygunun var olduğunu bile bilmiyordu.

Shane'in elleri tam orada, Claire'in belinde durdu.

Islak dilleri nazık ve kararsızca birbirine değince Claire'in dizlerinin bağı çözüldü. Shane sağ eliyle onu belinden kendine çekiyor, sol eliyle boynunu tutuyordu.

Evet, işte *öpmek* buydu. Ciddi ciddi öpüşüyorlardı. Tanımadan önceki herhangi bir öpüşme değildi bu, bir veda

değildi, boş geldin, bebek diyen bir öpüşmeydi ve vay canına, Claire öpüşmenin böyle bir şey olduğunu tahmin bile etmemişti.

Shane onu bırakanca Claire güçsüzce yatağa oturdu. Shane de yanına gelirse kendini yatağa bırakacak ve...

Shane geri geri iki koca adım attı, arkasını döndü ve odadan çıktı. Claire onun güçlü, geniş sırt kaslarına bakıyordu.

"Tamam," dedi Shane tekrar yüzünü dönererek. Ama kapıdan uzak duruyordu. "Bu gerçekten olmamalıydı. Bundan bir daha hiç bahsetmeyeceğiz, değil mi?"

"Evet," dedi Claire. Parmak uçlarından ışık çıkıyormuş gibi geliyordu Claire'e. Ayak parmaklarından fışkıyorlardı. Işıklı dolduğunu hissediyordu, ılık, parlak bir ışılda. "Hiç olmadı."

Shane ağızını açtı, sonra kapadı ve gözlerini yumdu. "Claire..."

"Biliyorum."

"Kapıyı kilitle."

Claire kalkıp kapıyı biraz itti ve aralıktan ona son bir kez baktıktan sonra tamamen kapatıp kilitledi.

Kapının arkasından kilit diye bir ses geldi. Shane yere çökmüş olmalıydı.

"Öldüm bittim ben," diye homurdandı Shane.

Claire yatağa dönüp sabaha kadar ışık içinde yattı.

14

Claire o sabah çok erken kalktı -Michael buhar olup uçtukten hemen sonra- ama ortalıkta Shane'in izi yoktu. Duş aldı, dolaptan çıkardığı bir Pop-Tart'la kahvaltıyı hallettikten sonra akşamki korkunç yemekten kalan bulaşıkları yıkadı -Michael'in işi değil miydi bu?- ve Incil'e metal kutuyu sığdırmak için çantasını boşalttı. Kimya Laboratuvarına geri götürünce onu çalmış değil ödünç almış olacaktı.

Sonra Incil'in çalınabileceğini düşünerek çantadan çıkartıp Dünya Ansiklopedisi'nin onuncu cildiyle adını daha önce hiç duymadığı bir romanın arasına koydu. Sonra da kapıyı kilitleyip okula doğru yürümeye başladı.

Ders arasında gittiğinde Kimya Laboratuvarı kalabalıktı. Claire içeri sızmakta zorlanmadı. Kabi yerine koyup aklına

gelen her yerdeki parmak izlerini sildi. Ardından kayıt bürosuna gidip okuldan ayrılma talebi belgesini verdi. Kimse şaşmamıştı bu duruma. Claire okuldan ayrılan çok sayıda insan olduğunu tahmin etti. Ya da ortadan kaybolan, tabii.

Common Grounds'a geldiğinde öğlen olmuştu. Eve daha yeni geliyordu, Claire'i görünce şaşmıştı. "Evden çıkmaman gerektiğini sanıyordum," dedi, bir fincan çay uzatarak. "Michael'la Shane dediler ki..."

"Oliver'la konuşmam gerekiyor," dedi Claire.

"Arka tarafta." Eve eliyle işaret etti. "Ofiste. Claire? Ters giden bir şey mi oldu?"

"Hayır," dedi Claire. "Bir kez olsun bir şeyler yolunda gidiyor galiba."

Üstünde OFİS yazan kapı kapalıydı. Kapıyı çaldı, Oliver girmesini söyleyince öyle yaptı. Oliver penceresiz, küçük odada, küçük bir masanın başında oturuyordu. Önünde bir bilgisayar vardı. Claire'e gülümsemişti ve elini sokmak için ayağa kalktı. "Claire," dedi. "İyi olduğumu gördüğümde sevindim. Hoş olmayan bazı şeyler olduğu kulağıma gelmişti."

Oliver'in üstünde bir Grateful Dead tişörtü ve dizleri solmuş bir kot pantolon vardı. Yorgun ve erdemiş görünüyor-du. Claire birden onun Michael'a çok benzediğini düşündü. Ama o gündüz de buradaydı tabii, yani hayalet olamazdı değil mi?

"Brandon çok mutsuz," dedi. "Bir karşılık geleceğinden korkuyorum. Brandon yüz yüze karşılaşmayı sevmez, o yüzden arkadaşlarını kollasan iyi olur. Buna Eve de dahil tabii. Ona çok dikkatli olmasını söyledim."

Claire başını salladı. "Şey... Ya değiş tokuş edecek bir şeyim varsa?"

Oliver koltuğuna oturup arkasına yaslandı. "Ne için? Ve kiminle?"

"Ö... Önemli bir şey. Bundan daha fazla açıklama yapmak istemiyorum."

"Ama sana aracılık yapmamı falan istiyorsan, fazlası gerekecek. Ne teklif ettiğimi bilmeden değiş tokuş yapmam ki."

Claire hala elinde olduğunu farkettiği çay fincanını masaya bıraktı. "Şey... Bunu kendim yapmayı tercih ederim. Ama kime gideceğimi bilmiyorum. Brandon'a söz geçirecek biri, ya da onun da üstünde birileri..."

"Vampir toplumunda sosyal bir düzen var," dedi Oliver, ona hak vererek. "Brandon yüksek orta sınıf denebilecek bir yere denk geliyor, en tepede değil. Bildiğin gibi iki grup var ve Brandon daha karanlık diyebileceğin gruptan. Grupları nasıl tanımlayacağın, senin bakış açına bağlı tabii. İnsan gözünden iki grubun da bembeyaz olmadığı kesin." Omuz silkti. "İzin verirsen sana yardım edebilirim. İnan bana, bun-

larla tek başına bağlantı kuramaya çalışmayı istemezsin. Bu na izin vermediklerinden bile emin değilim."

Michael'in Morganville'deki anlaşımlarıyla ilgili söylediklerini düşünerek dudakları ısırıldı. Bu konuda iyi olmadığını farkındaydı, kuralları biliyordu.

Oliver biliyordu, yoksa uzun süre önce ölmüş olurdu. Ayrıca Eve'in patronuydu ve Claire onu seviyordu. En azından iki kere Brandon'ın onu memnuniyeti engellemiştir. Bunun bir anlamı olmalıydı.

"Peki," dedi Claire. "Kitap bende."

Oliver'in gri kaşları dümdüz oldu. "Kitap mı?"

"Anlarsın. O kitap."

"Claire," dedi yavaşça. "Umarım ne dediğinin farkındasındır. Çünkü bu konuda yalanla parmağın yok, yalan da söyleyemezsin. Biliş yapmak senin ve bütün arkadaşlarının ölümüne sebep olur. Bunun affı yok. Kitabı bulmuş gibi yapıp kaçmaya çalışanlar olmuştu, hepsi öldü. Hepsi. Bunu iyice anlıyor musun?"

Claire yutkundu. Ağzı kurumuştur. Dün geceyi, dün gece hissettiklerini, o ışığı hatırlamaya çalıştı ama bugün soğuk ve ürkütücüydü. Ayrıca Shane de yanında değildi. "Evet," dedi hızlıyla. "Anlıyorum. Ama kitap bende ve onun sahte olduğunu sanmıyorum. Değiş tokuşa da hazırım."

Oliver görünüşü bile kırpmıyordu. Claire gözlerini kaçtırmaya çalıştı, adamın ısrarcı bakışlarında korkutucu bir yan

vardı. "Tamam," dedi. "Ama bunu kendi başına yapamazsın. Çok küçük ve narınsın. Bu işi ben hallederim ama kasıtlıyorum."

"Nasıl bir kasıt?"

"Kasıtlı görmem gerekiyor. En azından kapıda iç sayfadan birinin fotoğrafını çek."

"Vampirlerin onu okuyamadığını sanıyordum."

"Okuyamazlar. En azından Shane öyle diyor. Sembol yüzünden. Koruma sembolleri gibi, insanların anlayamayacağı bazı özellikleri var. İçindeki sözcükleri sadece insanlar duyabilir ama fotoğraf olunca vampirler sembolü olduğu gibi görebilir. Teknoloji harika bir şey." Saate baktı. "Bu öğleden sonra erteleyemeyeceğim bir toplantım var. Bir sakınma yoksa bu akşam sizin eve gelirim. Shane ve Eve'le de konuşmak isterim. Bir de şu diğer arkadaşınla, hani hiç görmediğim. Michael'dı, değil mi? Michael Glass."

Claire başını sallarken huzursuzdu ve bunun sebebini de tam kestiremiyordu. Oliver iyilerden biriydi sonuçta.

Morganville'de gidecek başka kimse de yoktu. Brandon'a mı gidecekti? Tabii canım.

"Tamam," dedi, "bu akşam."

Claire ayağa kalktı ve tuhaf bir şekilde üyürek odadan çıktı. Eve onu görünce kaşlarını çatı ve ona yetişmeye çalıştı ama içerisi kalabalıktı ve Claire hızla kapıdan çıkıp ge-

ti. Claire bunu konuşmak istemiyordu. Korkunç bir hata yaptığından emindi, ama ne yaptığını, nasıl yaptığını bilmiyordu.

Düşüncelere dalıp kendini güneşin güven verici ısıya bıraktığı için Morganville'deki bütün tehlikelerin geçeleri canlanmadığını unutmuştu. Bir araba sesi duydu ve bir minibüsün kayarak açılan kapısına çarpıp sendeledi.

Her taraftan çekiştiriliyordu, daha ciyaklamaktan fazlasını yapmadan kendini minibüste buldu. Birileri hemen üzerine çullandı. Araba hızlanırken Claire içeride çınlayan kahkahalar duydu.

Gülenler kızdı.

Biri göğsüne çıldığı için zorlukla nefes alıyordu. Kurtulmaya çalıştı ama işe yaramadı. Göz ucuyla üstündekinin Gina olduğunu gördü. Monica da yanına çıkmış, gülümsüyordu. Aracı Jennifer kullanıyordu. Claire'in yanttan tanıdığı iki kız daha vardı. Anlaşılan Monica adam toplamayı sürdürüyordu ve bu ikisi de İleri Psikopatlik Okulu'na kabul edilmişti.

"Kalk üstünden!" Claire, Gina'ya vurmaya çalıştı ama Monica ellerini tuttu. "Kalksana, kalsan!"

Monica karnına vurunca alabildiği azıcık havayı da geri püskürttü. Gina'nın ağırlığı yüzünden iyice nefessiz kalmıyordu. İnsan bu şekilde ölebilir miydi? Belki ufak tefekse... Claire gibi yani...

Minibüs durmadan ilerliyor, onu güvenli yerlerden geçerek daha uzağa götürüyordu.

"Sen," dedi Monica, üstüne eğilerek, "beni çok fena kızdırdın. Ben böyle şeyleri unutmam. Erkek arkadaşım da unutmaz."

"Brandon mı?" dedi Claire. "En azından nabızı atan bir tane bulsaydın!"

Bu laf yüzünden bir yumruk daha yedi ve bu seferki o kadar acıtmıştı ki, öfke ve çaresizlikten ağlamaya başladı. Gina boğazını sıkmaya başladı. Öldürecek kadar sıkıyordu ama nefes almasını zorlaştırıyordu.

İsteseler bunu saatlerce sürdürebilirlerdi ama Claire onların aklında başka bir şeyler olduğunu tahmin ediyordu.

Monica cebinden çıkardığı çakmağı Claire'in yüzüne götürdü. "Mangal yapacağız," dedi. "Manyak kızartması. Sağ kalırsan, çok çirkin olacaksın. Ama merak etme, büyük ihtimalle sağ kalmayacaksın zaten."

Claire kalan bütün gücüyle çığlık atınca Jennifer korkup arkasına baktı.

Hataydı bu.

Minibüs sağa dönüp sert bir şeye çarptı. Claire, üstünde vıhırlı hali sürüyormuş gibi oturan Gina'yla birlikte havalandırarak koltukların arkasına çarptı. Araba dururken hepsi yere yuvarlanmıştı.

Claire sıynılıp hemen kapıdan dışarı atladı. Yolun kenarına park etmiş bir arabaya arkadan çarpmışlardı ve araba alarmları ötmeye başlamıştı. Claire dengesini kaybetti, az daha yere düşüyordu. Monica'nın öfkeyle pesinden bağırışını duyunca toparlanıp koşmaya başladı.

Şehir merkezinin bu kısmı terk edilmişe benziyordu; dükkanlar kapalıydı, etrafta sadece birkaç yaya vardı.

Hiçbiri de ona bakmıyordu.

"İmdat" diye bağırda, elini kolunu sallayarak. "Lütfen, yardım edin!"

Claire görünmezmiş gibi yürümeye devam ettiler. Bir an durup dehşet içinde başkardaktan sonra bir köşeyi dönüp durdu.

Bir kilise! Morganville'de geçirdiği süre içinde tek bir kilise bile görmemişti ama işte şimdi bir tanesi karşısında duruyordu. Çok büyük sayılmazdı, küçük bir çan kulesi olan gösterişsiz, beyaz bir binaydı işte. Görünürde haç yoktu ama kilise olduğu kesindi.

Ok gibi fırlayıp karşıya geçti, merdivenleri çıktı ve kapıyı omuzladı.

Ama geri tepti.

Kapı kilitliydi.

"Hayır!" diye haykırarak kapıya vurmaya başladı. "Olmaz! Hadi, lütfen!"

Kapıdaki levhada kilisenin günbatımından geceyarısına kadar açık olduğu yazıyordu. Bu da ne demekti böyle?

Çok fazla düşünmeye cesaret edemedi. Basamaklardan atladı ve binanın arkasına dolandı. Çöp bidonunun yanında camlı bir arka kapı vardı ve bu da kilitliydi. Claire yerde bir tahta parçası buldu, tahtayı beysbol sopası gibi salladı ve...

Şangır!

Kolunu çizmesine rağmen kırılcı camdan kilide uzanmayı başardı. İçeri girip çılgınlar gibi etrafına bakındı ve siyah bir karton parçası bulup camdan kalan boşluğa yerleştirdi. Dikkatli bakmayan birinin bunu farketmeyeceğini umuyordu.

Renkli camları, uzun, parlak sıralarıyla bir şapel gibi burası ama ortada ne bir haç, ne bir çarmıh, ne de herhangi başka bir sembol vardı. Üniteriyen kilisesi herhalde, diye tahmin yürüttü Claire.

Hiç değilse boştu.

Claire ortadaki bir sıraya geçip uzandı. Korkusu hala geçmemişti, kalbi deli gibi atmaya devam ediyordu.

Nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Dışarı çıkmaya kalkacak olsa, belki de Monica onu...

Beni diri diri yakacaklardı.

Ürpererek yanaklarındaki gözyaşlarını sildi ve bu durumdan nasıl kurtulacağını düşünmeye başladı. Bir yerlerde

teleten olabiliyordu. Eve'i mi, Shane'i mi arasaydı Benini de, dedi kararını vererek. Araba için Eve'i, koruma için Shane'i. Zavallı Shane. Haklıydı, kaba kuvvete her iltiyaş duyduğunda onu çığırmaı bırakmalıydı. Adil değildi bu.

Claire bir ses duyunca donakaldı. Kurnaz sesiydi sanki. Havalandırmanın yarattığı esinti, bir perdeyi falan oynatmış olabilir miydi? Ya da...

"Merhaba," dedi, apın solgun yüzlü bir kadın, sıraya eğilerek. "Sen Claire olmalısın."

Kanını donduran dehşetten birazcık kurtulunca, Claire kadını tanıdı. Onu daha önce gördüğünü biliyordu, sadece bir an için görmüştü ama bu kadın -bu vampir- kapansız saatin den sonra limuzinle Common Ground'a getirilen kadındı.

Kilisede ne işi vardı peki?

Claire gözlerini hafifçe gülümseyen kadından alamadan yavaşça doğrulup oturdu. Renkli camlardan süzülüp gelen ışık onu altındamış gibi gösteriyordu.

"Seni izledim," dedi kadın. "Ama bu kiliseyi zaten severim. Çok huzurlu, değil mi? Kutsal bir havası var. İçine girince tehlikeden uzak olduğunu hissediyorsun."

Claire dudaklarını yaladı, ter ve gözyaşı yüzünden tuz tadı geliyordu. "Beni burada öldürmeyeceğini mi söylüyorsun yani?"

Kadın gülümsemeyi sürdürdü. "Aynen öyle diyorum, hayatım. Aynı şey korumalarının için de geçerli. Emin ol, buradadır. Ada yalnız kalmam. Bulduğum konumun lanetlerinden biri bu." Gülümseyerek boynunu zarıfça yana eğdi. Solundan elbiselerine kadar her şeyi zarıf. Elbiselerin modya uygun olup olmaması Claire'i pek ilgilendirmiyordu, onu canından bezdiren kızların üstünde değilse tabii. Ama bu kadının üstündekiler, annesinin zamanından kalmaklı fotoğraflarda gördüğü elbiselere benziyordu. Ya da büyükannesinin.

"Adım Amelie," dedi kadın. "Daha önce tanıştık sayılır, ama bunun farkında olmayabilirsin. Lütfen, çocuk, bu kadar korkmuş görünme. Benden sana zarar gelmeyeceğinden emin olabilirsin. Şiddet içeren bir şey yapmadan önce mutlaka açıkça uyarırım."

Claire daha az korkuyormuş gibi görünmeyi nasıl başaracağını bilmiyordu, ama titremesinler diye ellerini kavuşturup kucığına koydu. Amelie iç çekti.

"Bu kasabada daha yenisin," dedi, "ama böyle kısa sürede bu kadar rahatsızlık yaratan biri nadir görülür. Önce Monica, sonra Brandon... Sonra da sevgili Oliver'ına başvurduğunu duyuyorum. Şimdi de sokaklarımda koşturuyorsun. Bu durum ilgimi çekti. Kendimi seni merak ederken buldum, Claire. Kim olduğunu... Nereden çıktığını..."

"Ben hiç kimseyim," dedi Claire. "Ve zaten kasabadan ayrılıyorum. Annemle babam beni okuldan alıyor." Birden gayet iyi bir fikir gibi gelmeye başlamıştı bu.

"Öyle mi? Peki, göreceğiz." Amelie omuz silkti. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Önemli birisin."

"Evet. Çok önemli biriyim." Loş ıskta gözlerinin rengi hiç belli olmuyordu. Gri miydi? Mavi miydi yoksa? Ama onlara gücünü veren renkleri değildi zaten. "Ben dünyadaki en yaşlı vampirim, hayatım. Bir açıdan bakılırsa, önemi olan tek vampirim." Bunu belirgin bir gururla söylememişti. "Diğerlerinin farklı düşünceleri olabilir tabii. Ama ne yazık ki fena halde yanılıyorlar."

"Ben... anlayamıyorum."

"Anlamamı beklemiyorum." Amelie narin, zarif, beyaz ellerini sıraya koydu ve eğilip sıvri çenesini ellerinin üstüne dayadı. "Bir şekilde kitap araştırmanıza müdahil olmuşsun. Hangisinden bahsettiğini anladığını sanıyorum."

"Evet." Evde ne sakladığını itiraf edecek değildi. O hatayı daha önce bir kere yapmıştı. "Yani, haberim var..."

"Vampirlerden mi?" dedi Amelie. "Bu bir sır değil, hayatım."

"Vampirlerin onu aradığından."

"Ve kütüphanedeki operasyona şans eseri mi karıştın?"

Claire gözlerini kırıştırdı. "Size mi aittir?"

"Söylat. Yaşayan herhangi birine ait olduğu kadar bana da. Yaşadığım kabul edilirse tabii. Eskiden yaşayan ölü derlendi. Ama ya ölüsündür, ya canlı, değil mi? Kesin olmayan şeyleri hiç sevmem. Bunun ikimiz için de geçerli olduğunu anıyorum, genç hanım." Amelie başını biraz yana eğdi. Claire izlediği bir belgeseli hatırladı. Bir peygamberdevesinin avını inceleyişini. "Vampir çok eski bir kelime. Belki de üniversiteyi yarı bir kelime bulmakla görevlendirmeliyim. Şimdilerde dedikleri gibi, kullanıcıyla daha dost bir kelime."

"Ne istiyorsun?" dedi Claire. Sonra, saçma bir içgüdüyle, "...öür dilerim." Çünkü sorusu kaba kaçmıştı. Bu vampir ne kadar korkunç olursa olsun, kabalık etmemişti.

"Önemi yok. Fazlasıyla baskı altındasın. Davranışlarını manur görüyorum. Yalnızca gerçeği istiyorum, çocuk. Kitapla ilgili öğrendiklerini bilmek istiyorum."

"Şey... Hiçbir şey bilmiyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Claire uzaktan sesler duydu, birileri ön kapıyı çekiştiriyordu.

"Ne talihsizlik," dedi Amelie usulca. "Sana yardım edebileceğimi sanmıştım. Demek ki edemeyeceğim."

"Tamam mı? Bu kadar mı?"

"Evet, galiba öyle." Amelie kollarını kucagında birleştirip arkasına yaslandı. "Geldiğin yoldan gidebilirsin. Sana bol

sans diliyorum, tatlım. İhtiyacın olacak. Ne yazık ki ölümle hayat çok hassas ve kırılgandır. Seninki normalden de kırılgan olacağı benziyor."

"Ama..."

"Bana sunacak bir şeyin yoksa sana yardım edemem. Morganville'de hayatın kuralları vardır. Sırf bana halim selim geldi diye bir çocuğu sahiplenemem. Elveda, küçük Claire. Yolum açık olsun."

Claire'in halim selimin ne demek olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama mesafeli almıştı. İyi ya da kötü, ona açılan o kapı kapanmıştı. Ne diyeceğini bilemeden ayağa kalktı ve belki de hiçbir şey söylememenin en iyisi olduğunu düşünürken...

...arka kapının kilitli olarak açıldığını duydu.

"Ah, açtık," diye fısıldadı Claire. Amelie ona ayıplayarak bakıyordu. "Özür dilerim."

"Bir itadethanedeyiz," dedi ciddiyetle. "Sizin neyle kimse tartışmaya vermiyoruz mu?"

Claire bir seranın arkasına sindi. Hızla ilerleyen ayak sesleri duydu, sonra da Monica'nın sesi yükseldi. "Efendim! Özür dilerim, burada olduğumuzu..."

"Ama buradayım," dedi Amelie soğukça. "Adın Morrell'dir, değil mi?"

"Monica."

"Ne tatlı." Amelie'nin sesi soğuktan buz gibiye dönmüştü. "Gemenizi rica ediyorum, Bayan Morrell. Siz buraya ait değilsiniz. Burada benim mührüm var. Kuralları biliyorsunuz."

"Özür dilerim, efendim. Bilseydim..."

"Tam düşündüğüm gibi. Git."

"Ama... Bir kız vardı... Acaba..."

Amelie tıslar gibi konuştu. "Beni sorguluyor musun?"

"Hayır! Hayır, özür dilerim, efendim. Bir daha olmayacak, çok özür diliyorum..." Monica'nın sesi giderek alçalıyordu. Kapıya doğru uzaklaşıyor olmalıydı. Claire yerinden kipedamadı.

Amelie'nin soğuk yüzünü tepesinde görünce az daha çığlık atacaktı. Onun hareket ettiğini hiç duymamıştı.

"Doğruca eve gitmeni tavsiye ederim, küçüğüm," dedi Amelie. "Seni ben götürürdüm ama yanlış anlaşılabilir. Koş, acele et. Ve eğer kitap konusunda bana yalan söylediyse, pek çok kişinin öyle değerli bir şeyi isteyeceğini unutma. Kitabı vermeden önce, onu neden istediklerini iyi düşün."

Claire sindiği yerden çıkarak sıraya oturup ona baktı. Amelie hala korkunçtu ama kötü biriymiş gibi görünüyordu ona artık. Sadece soğuktu. Buz gibiydi.

Ve de yaşlı.

"Neden ki?" diye sordu Claire.

"Hayati bir konu. Daha fazlasını söyleyemem. Artık ger-
çekten gitmelisin."

Claire her adımında arkasını kollayarak hızla yürüdü.
Başka vampirler de ortaya çıkmaya başladı. Claire'in kütüp-
hanede gördüğü John da içlerindeydi. Claire'e hiç de dost-
ça olmayan bir şekilde gülümsedi. Gözlerinden biri bembe-
yaz olmuştu.

Claire koşmaya başladı.

Monica ve arkadaşları ne tarafa gitiyse, orası Claire'in ko-
şarak gittiği taraf değildi. Hem de ne koşmak; Claire Lot So-
kağı'na kadar hiç durmadı. Köpeyi dönerken ciğerleri alev
alevdi, evi göndüğünde mutluluktan neredeyse gözyaşlarına
boğulacaktı.

Ve ön basamaklarda oturan Shane'i de görünce...

Shane bir şey söylemeden ayağa kalktı ve Claire kendi-
ni onun kollarına attı. Shane birkaç saniye onu kollarında
tuttuktan sonra bir şey olup olmadığını görmek için itti.

"Biliyorum," dedi. "Gitmememi söylemiştin. Özlür dârim."

Shane acımasızca başını salladı. "İçeri."

Claire evin güvenliğine sığınca hikayeyi baştan sona
anlattı. Monica, minibüs, çıkmak, kilise, vampir. Shane hiç
soru sormadı. Hatta görünüşü bile kırpmadı. Claire'in söyle-
yecekleri bitince Shane ifadesizce baktı ona.

"Sen," dedi sonunda, "odanı sevdiğin iyi olur, çünkü seni
onun kollarına alacağım ve anneler gelene kadar dışarı çıkma-
yacaksın."

"Shane..."

"Çok ciddiym. Daha fazla saçmalamak yok, Claire. Seni
bırakmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.
Şimdi bana Michael'dan bahset."

"Ne?"

"Söyledim ya, Claire. Anlat hadi. Çünkü onu hiçbir yer-
de bulamıyorum. Aslına bakarsan onu gündüzleri hiç bula-
mıyorum zaten. Kahretsin! Sen de hissettin mi?" Hissetmiş-
ti. Otalık birden soğumuştur. Michael ona bir şey anlatma-
yı çalışıyordu. Muhtemelen *sakın ha, ona anlatma* diyor-
du. "Bebirimize karşı dürüst olmazsak bunları atlatamayız."
Yatarken Shane'in adanması hareket etti. "O... şey iş-
te... Onlardan mı? Bunu bilmem gerekiyor."

"Hayır," dedi Claire. "Hayır, değil."

Shane kafasını ellerinin arasına alıp duvara yaslandı. "Tan-
ım, pükürler olsun. Kafayı yiyecektim. Sandım ki... Tamam,
İste yapamayı sevebilirsin ama Michael... Düşününce..."

"Dur," dedi Claire, derin bir nefes alarak. Soğuğu yine
hissetmeye başlamıştı. Michael onu durdurmaya çalışıyor-
du. Claire onu görmezden geldi. "Kes şunu, Michael. Öğ-
renmesi gerekiyor."

Shane ellerini indirip kollarını çatarak ona baktı. "Michael burada değil. Baktım. Her yerin altını üstüne getirdim."

"Burada. Soğuktu hisset." Elini havada gezdirdi. "Galiba tam burada duruyor." Saatine baktı. "Güneş batınca, yani iki saat sonra dönecek. O zaman onu görebilirsin."

"Sen ne diyorsun be?"

"Michael. O bir hayalet."

"Hadi oradan! Saçmalık! Herif oturup her akşam bizimle yemek yiyor!"

Claire omuz silkip uzaklaştı. "Öğrenmeyi sen istedin. Öğrendin işte. Ha, bu arada, ben de iyiyim."

"Ne demek, hayalet?" Shane kalkıp önünü kesti. "Ne hayaleti canım! O da benim kadar gerçek!"

"Bazen," diye onayladı onu Claire. "Ona sor. Daha iyi, palak sekerken onu izle, sonra onun ne olduğunu bana söylersin. Çünkü ben onu tanımlamak için hayaletten daha uygun bir kelime bilmiyorum. Sorun, onun evden çıkamaması, Shane. Bize yardım edemez. Buraya çakılı kalmış, gündüzleri bizimle konuşamaz bile. Sadece... sürülebiliyor. Kes şunu, Michael. Kızdığını biliyorum ama öğrenmesi gerekiyordu."

"Claire!" Shane onu tutup sarstı. "Havayla konuşuyorsun!"

"Neyse ne. Bırak beni. Yapacak işlerim var."

"Ne işi?"

"Toplanacağımı!" Claire kendini kurtarıp basamakları iki-
er iki çıkarak üst kata gitti. Shane kızgın olduğu zaman
bir kapıyı çarpardı. Claire de aynı şeyi denedi. Gerçekten
ıydaş oluyordu.

Soğuk hava kümesi peşinden gelmişti. "Lanet olsun, Michael, odamdan çıkar mısın, lütfen? Sapık mısın?" Ölüyken
upk olunabilir miydi acaba? Yanı zamanlı da olsa çalışan
bir vücudunuz varsa, olunabilirdi herhalde. "Yemin ederim
dışkılarımı çıkarmaya başlıyorum!"

Tişörtünü sütyenine kadar kaldırıncaya soğukluk yok oldu.
"Korkak tavuk," dedi Claire, odada volta atarak. Shane ka-
pıyı çalınca Claire yatağa uzanıp yastığı kafasına bastırdı ve
onu duymuyormuş gibi yaptı.

Güneş havayı mavimsi boyayarak batınca Claire odadan
dışarı fırladı. Shane tam Michael'in odasından çıkıyordu.
Hala bulamayacağı birini aramakla meşguldü.

"Michael!" diye bağırdı Claire. Soğuk hava kümesi bir
battaniye gibi hemen etrafını sardı. Claire havada bir sis
olduğunu, sonra sisin grimsi bir yoğunluğa dönüştüğünü
gördü.

Eve'in kapısı açıldı. "Ne oluyor burada?" diye bağırdı.
"Sesinizi uçak motoru seviyesine indirseniz olmaz mı?"

...ve Michael birdenbire ortaya çıktı. Üçünün tam orta-
sında şekillenivermişti.

Eve çığırtı bastı.

Michael duvarının üstüne çöküp ögürdü, sonra yere yuvarlanıp tavana baktı. "Lanet olsun!" dedi nefes nefese. Dehşetle bakan gözleri ıslaktı. Demek her gün her gün bunu yaşıyordu. Claire'in düşünemediği her şeyden korkuyordu bu.

Claire koridorun diğer ucundaki Shane'e baktı. Shane odanın ortasında kalakalmış, kendisinin kartondan bir posterine benziyordu. Eve'in de ondan farkı yoktu.

Claire, Michael'ın yanına gidip ona elini uzattı. "Galiba bu her şeyi ortaya koydu."

Michael tersçe bakarak elini tuttu ve ayağa kalktı. Sendeleyip duvara yaslandı, Claire yardım etmek isteyince başını iki yana salladı. "Şimdi geçer."

Eve tiz bir sesle haykırdı. "Hayalet! Miranda'nın bahsettiği hayalet sensin! Tanım, Michael, hayalet senmişsin! Seni adı herif!"

Michael nefesini düzene sokmaya çalışırken başını sallayarak bunu kabul etti.

"Bu hayatımda gördüğüm tartışılmaz en havali şeydi"

Shane ise... solgun görünüyordu. Solgundu, titriyordu ve kızmıştı. Michael ona dönünce uzun bir süre bakaştılar. "Dönmemi bu yüzden istedin demek," dedi Shane.

"Ben..." Michael öksürdü. Tekrar sendeleyince Eve koluna girdi. Michael şaşırды ama memnun olmuştu. "Sadece ondan değil..."

"Anladım anladım," dedi Shane. "Ben yokken ne oldu"

ya?"

Michael başını salladı. "Sonra konuşuruz."

Shane'in kızgın falan olmadığını anladı Claire. Daha Claire ağzını açamadan dönüp merdivenlerden aşağı indi ama Claire onun gözlerini görmüştü, biliyordu.

Alyssa'yı kaybetmişti, şimdi Michael'ı da kaybettiğini düşünüyordu. Claire onun ne hissettiğini bilemezdi, hayal edebilirdi ama bilemezdi. Hiçbir yakını ölmemişti, dedesi ya da büyükannesi bile. Böyle bir acıyı yalnızca televizyondan, sinemalardan, kitaplardan biliyordu.

Ona ne söyleyeceğini bilemiyordu. Shane'in hep yaptığı gibi üstünde fazla durmayarak bunu da atlatacağını sanmıştı ama...

"Claire," dedi Michael. "Gitmesine izin verme."

Claire başını sallayıp Eve'le ikisini baş başa bıraktı. Bu yarayan ölü meselesini şaşırtacak kadar kolay aşmışa benziyorlardı. Bir hayalet kız arkadaş istiyorsa, en iyi seçeneğin Eve olduğunu düşündü Claire.

Shane alt katta öylece duruyordu. Gözü Claire'i ya da herhangi başka bir şeyi görmüyor gibiydi. Claire tam elini uzatıp yardım edemese bile yanında olduğunu göstermek için omzuna dokunacaktı ki kapı çalındı.

"Eğer Miranda'ysa, yemin ederim ki..." diye hırladı Shane, yumruklarını sıkarak.

"Hayır, galiba bana," dedi Claire ve ok gibi fırlayarak kapıya gitti. Gözetleme deliğinden bakınca Oliver'ın huzursuzca beklediğini gördü. Huzursuz olması için iyi bir sebebi de vardı doğrusu. Karanlıkta Morganville'de dolanmak, üstünde BENİ YE tabelası taşımak gibi bir şey olsa gerekti.

Kilitli aıp kapıyı aralıyordu.

"Çok zamanım yok," dedi Oliver. "Shane'le Eve nerede?"

"İçeride," dedi Claire, kapıyı iyice açarak. Evrensel olarak içeri gir demek oluyordu bu. Oliver girmedi. Onun yerine elini uzatıp şaşkınlıkla salladı. "Oliver?"

"Galiba beni içeri davet etmen gerekiyor," dedi. "Anladığın kadarıyla bu ev koruma altında. Çalışmazsan giremem."

"Ah, kusura bakma." Tam onu davet edecekken önce evdekilere danışmasının daha iyi olacağına karar verdi. Sonuçta o sadece bir gün daha oturacaktı orada. "Bir saniye bekleyebilir misin?"

"Hayır, Claire, gerçekten bekleyemem," dedi Oliver sabırsızca. Hala Common Grounds'ta giydiği hepki kıyafetlerini giyiyordu ama nederse... farklı görünüyordu... "Lütfen davet et beni. Bekleyecek zamanım yok."

"Ama ben..."

"Claire, bana güvenmezsen sana yardım edemem! Şimdi çok geç olmadan beni içeri al!"

"Ama ben..." Derin bir nefes aldı. "Tamam. Seni davet diyorum..."

"Hayır!" Claire arkadan gelen bu bağırıştan korkarak çığlamamak için elleriyle ağzını kapattı. Bağırış Shane değil Michael'dı. Shane ve Eve onun arkasından geliyordu. "Claire, geri çekil!"

Michael bir intikam meleşine benziyordu ve meleklerle utuşmazdı. Claire ellerini ağzından çekmeden geriye kaydı. Michael onun yanından geçip kapının önünde durdu. Orası onun bölgesinin sınırıydı.

Oliver hayal kırıklığına uğramıştı ama şaşkın değildi. "Ah, Michael. Seni tekrar gördüğüme sevindim. Bakıyorum ki gayet güzel yaşıyorsun."

Michael karşılık vermedi ama Claire onun bakışlarını görselce ürktü. Michael'ın bu kadar öfkelenebileceğini düşünmedi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu sertçe. Oliver iç çekti.

"Bana inanmayacağını biliyorum ama küçük arkadaşımın iyiliğini istiyorum."

Michael acı acı güldü. "Ona ne şüphe."

"Ayrıca arkadaşın Shane'in..." Oliver'ın bakışları Michael'dan ayrılıp Shane'e kilitlendi. "...ve Eve'in de tabii. Kendisi çok sağlam bir çalışanımız."

Michael yavaşça dönüp Eve'e baktı. Eve'in gözleri büyüdü. "Siz tanışıyor musunuz?" dedi şaşkınlıkla.

"Ama, Michael... Onu tanımadığımı söylemiştin..."

"Tamamlandı," dedi Michael, sonra önüne döndü, "beni öldürme lütfen."

"Evet," dedi Oliver, omuz silerek. "Kusura bakma. Kapı el bir şey değildi, hiç güvenen bir deney çıldı. Ama umdu-
ğum kadar olmasa bile hayatta kaldığına sevindim."

Michael, Claire'in bir daha ölü ya da diri kimenden duy-
mak istemediği bir ses çıkardı. Böyle ağzını kapattı ve
can bir şeydi. Sonra elini çekip haykındı. "Tannım, Oliver"

"kızları yetmişliklerini sonra tutuyoruz," dedi Oliver. "Bu
an beni bir an önce eve almanızı bekliyorum."

"Yaka yapayım mı?" dedi Michael. "Bence bir
cilt bir yarı. Dışları da öldür diye seni içeri alırsam."

Oliver bir an onu sızdı. "Buna gerek kalmamasını umu-
yordum," dedi sonunda. "Senin küçük Claire tam bir dahi,
buluyoruz. Kızın bulduğuna şüphelenir. Bence Morganvil-
le de parlak bir geleceği var. Geceleeri hayatta kalmanı başa-
rma tabii."

Michael midesi bulanıyormuş gibi bakı. "Farkıtmaz. Git
buradan. Kimse seni içeri almıyacak."

"Öyle mi?" Oliver gülümsedi. Azı dişleri Claire'in haya-
tında gördüğü belki de en korkunç şeydi. Dişleri ve gözle-
rindeki ölümcül samimiyet. "Bence alacak. Er ya da geç."

"Cesedini öğrenmeden olmaz diyeceğimi ama bunu za-
ten yapmış saydın," diye çıktı Michael. "Uğradığını için
sağol. Şimdi defol git."

Michael kapıyı kapatmak için uzanırken Oliver elini kal-
da. Dişleri yeniden kenetlendi; yüzünde nazik ve güveni-
li bir ifade oluştu. Okulu çekilir kılan, kafa dengi bir öğre-
tme benziyordu. İşte bu, diye düşündü Claire, diğer her
şeyden daha büyük bir ihanet.

"Dur. Neden burada olduklarını biliyorlar mı, Michael?
Neden arlarını onlara açıklamak riskine girdiğini biliyorlar
mı?" Michael durmadı. Kapı kapanmak üzereydi. "Shane,
beni dinle! Evdeki korumayı aktif hale getirmek için yapı-
lan birine ihtiyacı vardı! Seni umursadığını sanıyorsan ya-
nıyorsun! Sen onun için bir vücuttan ibaretsin! Çarpan bir
kulpin sadece! Onun benden bir farkı yok!"

"Kan emmesi dışında, yaratık!" diye bağırdı Shane. son-
ra kapı Oliver'in yüzüne kapandı. Michael titreyen elleriyle
kildi çevirdi. "Tannım, neden bize anlatmadın be adam?"

"Neyi?" dedi Michael, onun yüzüne bakmadan. Korkmuş
gibi görünüyordu, yüzü solgundu.

"Her şeyi! Bu nasıl oldu, Michael? Sen nasıl..." Shane her
milime gelebilecek kadar belirsiz bir el hareketi yaptı. "Se-
ni vampire çevirmek mi istiyordu?"

"Galiba. İşe yaramadı. Bu kadan oldu." Michael güçlük-
le rutikunarak ona döndü. "Koruma konusunda haklıydı.
Kinde yaşayan biri olmazsa ev koruma altında olmaz. Ben
uyulmuyordum. Sana ihtiyacım vardı."

"Her neyse canım. Umrunda değil. Umrunda olan, ben arkamı döndüğümde manyağın biri tarafından öldürülen..."

"O vampir olamaz," dedi Eve birden. Olamaz. O benim patronum! Ve... ve gündüzleri işte oluyor. Bu nasıl olabilir?"

"İşe gidince ona sorarım," dedi Michael.

"Ben şu anda o işi bırakmadan mı sanıyorsun?" Eve gidip Michael'a sarılınca Michael da hemen karşılık verdi. Dünyanın en doğal şeyymiş gibi yapmışlardı bunu. Sanki hep yapıyorlarmış gibi. Belki gerçekten hep yapıyorlardı da Claire'in haberi yoktu bundan. Michael onun saçını okşadı. "Tanrım, çok üzür dilerim!"

"Senin suçun değil," dedi Michael. "O harik kimsenin suçu değil."

"Sen nasıl..."

"Bir gece Common Grounds'ta kaldım. Onun oranın sahibi olduğunu bilmiyordum. Ben Chad diye bir adamla konuşmuştum."

"Ah, evet. Chad öldü," dedi Eve.

"Burun nasıl olduğunu çok merak ediyordum," dedi Shane.

"Oliver -ben adını bilmiyordum tabii- müzisyen olduğunu ve kiralayacak bir oda aradığını söyledi, sonra da evi görmeye geldi." Michael gözlerini samsıkı yumdu. Ama kâfâsında canlanan görüntülerden kurtulamayacağını Claire

iyi biliyordu. "Onu içeri davet eder etmez anladım. Hissettim ama çok geçti. Yanında başkaları da vardı."

Shane küfür edip yüzünü duvara döndü. "Burada olmaydım," dedi.

"O zaman ikimiz de ölürdük."

"Yine de öleceksin," dedi Oliver, kapının arkasından.

"Eve, hayatım, beni dinle. Beni içeri almalısın."

"Onu rahat bırak!" diye kükredi Michael, kapıya dönerek.

Claire, Eve'e bir şeyler olduğunu farketti. İradesi yok oldu sanki, gözlerinin ıslık gitti. Ah, hayır, dedi Claire içinden ve Michael'ı uyarmak için ağzını açmaya çalıştı.

Ama Eve ondan önce davrandı. "Tamam, Oliver. İçeri gel."

Kilit döndü, kapı açıldı ve Oliver eşikten içeri adımını attı.

Michael o kadar hızlıydı ki, Claire onun hareket et-
tiğini görmedi bile. O ana kadar onun normal bi-
ri olduğunu sanıyordu. Tamam, gündüzleri bu-
lar olup uçuyordu ama... Kimse bu kadar hızlı hareket
edemezdi. İnsan olan hiç kimse.

Ve kimse o kadar güçlü de olamazdı. Michael, Oliver'i
omuzlarından kaldırıp koridorun diğer ucundaki duvara le-
tetti. Claire'le Shane yoldan geçerken Eve, Oliver'a doğru
koştı. Shane onu bileğinden yakalayıp çekti.

Michael, Oliver'ın peşinden gidip ayağa kalkan vampi-
rin üzerine atıldı. Oliver güçlü ve hızlıydı ama bu evde
Michael'i kimse durduramazdı, özellikle de bu kadar ileri-
lerken.

"Seni aptal!" diye bağırdı Oliver. "Ne dediğimin farkında
değil misin? Kitap Claire'de!"

"Umrunda değil!"

"Umrunda olmak zorunda! Onu vermezseniz hepimizi
parçalarca ederler! Sizi kurtarmaya çalışıyorum ben!"

Michael göz açıp kapayıncaya kadar yüzüne iki ya da üç
yüzük indirince Oliver yeniden yere yuvarlandı. Vampi-
ren kanı akabiliyordu ama bir tuhaf görünüyordu; yetern-
ce kırmızı değildi ve fazla koyuydu. Hırlayarak Michael'i
sınaya çalışan Oliver'ın dudaklarının kenarından sızıyor-
du. Michael ona öyle sert vurdu ki, dişlerinden biri kırılıp
tılış bir hançer gibi yerde sürüklendi. Oliver acı ve şaşkın-
lıkla inleyip kendini korumaya çalıştı.

"Eve!" diye bağırdı Michael, vampiri bir ayakından tutup
kırpa doğru sürüklerken. "Daveti geri al! Hadi!" Oliver te-
nkleriyle yeri çizerek ona karşı koymaya çalışıyordu. "EVE!"

Shane, Eve'i tutup sarsmaya başladı ama işe yaramıyor-
du bu. Eve hala ifadesiz bir suratla boş boş bakıyordu.

Claire onu önünden çekip Eve'e bir tokat attı.

Eve bağıracak elini yanına götürdü ve gözlerini kırptı.
"Hey! Ne oluyor!" Koridordaki savaşı görünce peşin-
likle dudakları aralandı.

"Eve!" diye bağırdı Michael bir daha. "Davet Davet ge-
ri al, çabuk!"

"Ama ben öyle bir şey..." Eve tartışmakla zaman kaybetmek istemedi. "Oliver! Evimizden defol git!"

Oliver ölü gibi dondu kaldı. Michael onu bir kolundan ve bacağından tutup dışarı fırlattı. Claire onun kaldırılma çarpıp küfrediğini ve kapıya geri döndüğünü duydu.

Eskide sanki hava taşa dönüşmüştü. Oliver bir yere çarpmış gibi geri sekti.

"Burada işin yok," dedi Michael. Boyununun yanındaki çiriktir kan sıırıyordu. "Bu arada, Eve işi bıraktı, haberin olsun."

Kapı Oliver'ın öfkeli yüzüne çarpıp ve titreyerek kapının dibine çıktı. Dehşet içindeydi. "Michael?" dedi Eve. "İyi misin?"

"Harikayım," dedi Michael. "Eve, kapıdan uzak dur. Seni bir kere etkiledi, bir daha yapabilir. Claire! Sen de. Kapıdan uzak durun." Onu kolundan tutarak darmadağın olmuş koridordan geçip kanepeye oturdu. "Claire!"

"Evlendim!" Oluyat çok hızlı geliyordu. Claire onun teklif etmek istediğini talanin edemiyordu.

"Tutup."

"Ah, evet. Şey... Kütüphanezin bir katında kitapları 1990'lar kadar, Prudence Wilson da burada bir kitap sergisi var."

Michael elini kaldırarak canı susturdu. "Kıyap sende mi?"

"Evet."

"Lütfen onu buraya getirmedğini söyle."

Claire gözlerini kırpıstırdı. "Şey... Getirdim."

Michael koltuğa yığılıp öne eğildi ve yüzünü ellerine göndü. "Tanrım, bu kasabada olan bitenin hiç mi farkında değilsin? Kitap sahiden sende mi?"

"Galiba..." Claire kitabı getirmek için ayağa kalktı ama Michael onu bileğinden tuttu.

"Hayır," dedi. "Bırak olduğu yerde kalsın. Ne kadar az şey bilirsek o kadar iyi. Ne yapacağımıza karar vermemiz lazım, çünkü Oliver dalga geçmiyordu. Hepimizi öldürmeyi göze almasa buraya gelmezdi. Büyük riske girdi, çünkü bu evdeki korumanın gücünü biliyor."

"Onu bu sayede mi patakladın?" diye sordu Shane. "Çünkü, sonuçta senin en yakın arkadaşınım ve senin o kadar da kaçun bir herif olmadığımı biliyorum."

"Salık, adı herif. Evet, ben bu evin bir parçasıyım, yani evin sahip olduklarını kullanabiliyorum."

"Bunu bilerek güzel. Planınız ne gibi?"

Michael derin bir nefes aldı. "Ölümün bekleyenecektir," dedi. "Eve, Oliver'ı bir duvara fırlatın mı?"

"Şey..." Eve derin derin düşünüyordu. "Hayır. Canıdır şu an ya da bir kütüphane kütüphanesi ve paravaneleri uzak duruyor. Ama vampirlerin güçlerini öğrenen duvarları da biliyorlardı."

Claire, Monica'dan kaçarken sığındığı kiliseyi ve orada gördüğü zarf, yaşlı vampiri düşündü. "Bence yaşlı olanlar durabiliyor," dedi. "O da çok yaşlı olmalı."

"Yaş umrumda değil," dedi Shane. "Şafağı bekleyip Claire'le kitabı buradan çıkaracağız."

"Eve gidemez. İlk oraya bakacaklardır," dedi Eve. Claire'in başından ağız kaynar sular döküldü.

"Ama... annemle babam! Onlara ne olacak?"

Birkaç saniye kimse ona cevap vermedi, sonra Shane gelip onun yanına oturdu. "Onlara gerçeği anlatsak bize inanırlar mı sence?"

"Ne? Morganville'i mi? Vampirleri mi?" Claire güldü. "Şaka mı yapıyorsunuz? Asla inanmazlar!"

"Ayrıca," dedi Eve, Claire'in diğer yanına oturup elini tutarak, "onları ikna etsen bile kasabadan ayrılınca her şeyi unuturlar. Peşinde olduklarını bilmezken dikkatli olmak pek mümkün değil."

"Of," dedi Shane, ona katılarak. "Tamam o zaman. Ama sonuçta Claire'in annesiyle babasını vampirlere teslim etmeyeceğiz, değil mi?"

Michael ve Eve başlarını salladı.

"Aynı şey Claire için de geçerli. Onu kasabadan çıkarsak bile neden kaçtığını unutacak. Onu yakalarlar."

Yine başlarını salladılar.

"Ne yapıyoruz öyleyse?"

"Kitabı değiş tokuş edeceğiz," dedi Claire. Hepsi ona döndü. "Ne var? Zaten öyle yapacaktım. Bir şeyler karşılığında tabii."

"Ne gibi şeyler?"

"Brandon'ın Shane'i anlaşılmaya uymaya zorlamaması. Monica ve manyaklarının benden uzak durması. Ve... öğrencilerin güvenliği için kampüsteki bütün yurtlara koruma." Claire kızardı, çünkü hepsi birden onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordu ona. "Oliver kitabı öyle öğrendi. Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım. Bir anlaşma yapmaya çalışıyordum, onu iyilerden biri sanmıştım. Baş kötülerden olduğunu hiç bilmiyordum."

"İçlerinden biri değil," dedi Michael. "Ta kendisi. Diğerlerinin ona nasıl davrandığını gördüm. Başları o."

Shane pencereye gidip perdenin kenarından dışarı baktı. "Hadi canım!"

"Ne oldu?"

"Dışarı ana baba günü, baksanıza."

Claire'in nefesi kesildi. Dışarı düzinelerce silüet, doğal olamayacak kadar kısırtısız dikilmiş, eve bakıyordu. Eve diğer pencerelere koştu. "Burada da durum aynı!"

"Shane," dedi Michael. "Anlaşılan dışarı sızamayacağız. Galiba bu gece buradayız. Gündüz çoğu yeraltına girmek

zorunda kalacak. Girmeyenler de güneş ışığında durmaz. O zaman bazı seçeneklerimiz olacağını umuyorum."

"Michael..." Claire kendini tutmasa ağlayacaktı. "Bilmiyordum. İyi bir şey yaptığımı sanmıştım. Gerçekten."

Michael kolunu onun omzuna attı. "Biliyorum, senin suçun yok. Aptalca bir fikre kapılmış olabilirsiniz ama niyetinin iyi olduğunu biliyorum." Onu yanağından öptü. "Biraz dinlesen iyi olur. Bazı sesler gelirse, onları duymamaya çalış. Beni uyuyacaklardı."

Claire başını salladı. "Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum," dedi Michael alçak sesle. "Ama bir şeyler düşüneceğiz."

Claire üstüne bir örtü alıp kanepenin bir ucuna sığıp, diğer uca Eve geçmişti. Kimsenin içinden odalara dağılmak gelmiyordu. Shane volta atıp alçak sesle gitarını bir kere bile çıkarmamış olan Michael'la konuşuyordu. İkisi de diken üstündeydi. Her şeye hazır görünüyorlardı.

Claire uyumaya çalışmıyordu, uyuyamayacak kadar korkunçunu sanıyordu ama sabaha karpı uyuyacakdı. Fısıldayan sesler duydu, kalk, diyordu sesler, kalkıp kapıyı aç. Pencereyi aç. Buz içeri al. Buz içeri alırsan sana yardım ederiz.

Uykusunda inleyen Claire, Shane'in elini alırken hissetti. "Claire." Gözlerini açınca Shane'in kendisinin yanında oturduğunu gördü. Yorgun görünüyor. "Kabus görüyorsun."

Claire kendine gelmeye çalışırken ateşi olduğunu farkettili, kendini çok güçsüz hissediyordu. Grip olmanın tam sırası, diye geçirdi içinden.

"Michael!" Oliver'ın sesi ön kapıdan geliyordu. "Görmem gereken bir şey var, evlat! Pencereden bak!"

"Tuzak," dedi Shane hemen, yürümeye başlayan Michael'ın kolunu tutarak. "Yapma, dostum."

"Ne yapabilir ki? Bana dil mi çıkarır?"

"Onun istediklerini yapmaya başlarsan, duramazsın. Yapma."

Michael bir an bunu düşündü, sonra pencereye gitti.

Kaşlarını çatıp dışarı baktı. Yüzüne kırmızı mavi bir ışık vurmuştu.

"Ne oluyor?" diye sordu Claire doğrularak.

"Hey! Beni dinlesenize. Oyuna gelmeyin."

"Polisler," dedi Michael. "Sokaktaki bütün binaları boşaltıyorlar. Milleti dışarı çıkarmışlar."

"Hangi milleti? Vampirleri mi?" diye sordu Eve. O da pencereye gidiyordu.

"Tamam, dinlemeyin beni," diye söylendi Shane. "Bir vampir size kendinizi pencereden atın dese..."

"Mahalleyi tahliye ediyorlar," dedi Michael. "Tanıklardan kurtulacaklar."

"Kahretsin," dedi Shane ve yerinden fırlayıp gelerek Claire'in omzunun üstünden dışarı baktı. "Ne kadar battık yani?"

"Polisler vampir değil, koruma onları durduramaz."

Claire kırmızı mavimsi ışıklar saçan altı polis arabasının yanına iki de itfaiye arabasının gelip bloğun iki ucuna yerleştiğini gördü. Gözlerini kısıp Michael bir şey demedi.

"Ah, lanet olsun!" dedi Shane. "Bunu nasıl yaparlar?"

"Yaparlar," dedi Michael. "Kitap o kadar önemliyse onu ele geçirmek için her şeyi yaparlar."

Oliver'in yüzü birden pencerede belince hepsi -Michael bile- haykırarak geri çekildi. Shane, Claire'i arkasına aldı. Claire oradan kurtulana kadar onu yumruklamak zorunda kaldı.

Oliver'in söyleyeceklerini dayımak istiyordu.

"Saat neredeyse beş," dedi Oliver, pencere camının boğuklaştığı sesle. "Vaktimiz daralıyor, Michael. Ya beni içeri alıp kitabı bana teslim edersiniz, ya da işler tatsızlaşır."

"Dur!" diye bağırarak Claire yumruklarını sıkarak. "Değiştir tokuş yapmak istiyorum!"

Oliver onu süzdü. "Örtüt dilerim, hayatım ama o fırsat gelip geçti. Ya kitabı verirsiniz, ya da biz gelip alırız. Dura-bileceğiniz en iyi teklifin bu olduğuna inanabilirsiniz."

Michael onlara döndü. "Shane, Eve'i ve Claire'i alıp kiler-te git. Hadi."

"Olmaz!" dedi Eve. "Beni bırakmam!"

Michael onun elini tutup yüzüne baktı. "Eve zarar vermeden bana zarar veremezler. Evi yok etmeden beni öldü-

remezler. Anladın mı? Zarar görebilecek olan sizsiniz ve gü-vende olmanızı istiyorum."

Michael onun elini öptü, Claire'le Shane'e şöyle bir bak-tıktan sonra dudaklarını da öptü.

"Hah," dedi Shane, "biliyordum zaten." Claire'in elini tut-tu. "Michael haklı. Sizi güvenli bir yere götürmeliyiz."

"Sen de, Shane."

"Olmaz!"

"Bir şeyleri kanıtlamanın zamanı değil, dostum. Sen on-larla ilgilen. Ben kendi başımın çaresine bakanım."

Belki, diye düşündü Claire. Ama başının çaresine baka-marsa, onların ortalıkta olmasını istemiyor da olabilirdi.

Ne olursa olsun, Claire'in itiraz etme şansı yoktu. Mutfak-a gidip su ve hazır yiyecek aldıktan sonra Claire'in orada-ki ilk sabahını geçirdiği karanlık saklanma yerine geçtiler.

Salondan cam kırılma sesleri geldi. "Bu da ne?" Shane olanları anlamak için o tarafa koştu. Claire hemen onun pe-şinden gitti. Dönüp bakınca Eve'in de geldiğini gördü.

Ama çok uzağa gidemediler, çünkü tuzla buz olan mut-fak camına bakmak için durdular.

Oliver oradaydı. Evin her yerinden kırılan cam sesi gel-meye başlamıştı.

"Kızlar," dedi Oliver, "bunu istemeye istemeye yapıyo-rum. Gerçekten. Ama bana başka seçenek bırakmıyosa-

nuz. Son pansınız. Beni davet ederseniz herkes için daha iyi olur."

"İst beni" dedi Eve dalga geçer gibi. "Ah, bir dakika... Yapamazsın, değil mi? O kadar uzaktan olmaz!"

Gönderide ateşler yanan Oliver dişlerini birbirine vurdu. Tehdit güdüsünü Çingiraklıyılanın kuyruğunu sallaması, kob-ranın boynunu uzatması gibi bir şeydi bu. Onları kımık bulmadığına dair açık bir işaret veriyordu onlara.

"Kıy, dedi. "Ya da canınız. Bundan başka anlaşıma yok, Claire. Doğru seçimi hemen yapmanızı tavsiye ediyorum."

"Sorum yok," dedi Eve. "İçeri girmezler."

Oliver kıvrık, solgun saçlarını dalgalandırarak başını salladı. "Bu doğru," dedi. "Ama pek yalınız sayılmaz."

Kenara çekilince uniformalı bir polis gelip cıvılla camdan kalkanlar kırarak pervaza atladı.

Eve'le Claire çığlık atarak kaçtılar.

Darmadağın olmuş salonda herkes birbirine girmişti. Shane siyah ceketli birini yumruklayarak pencereden dışarı gönderdi. Michael iki kişiyi birden tutup kaldırdığı gibi dışarı postladı. Eve'le Claire içeri girip yün deşigitarince peşerindeki polis Michael'a rastgelerek dışarıyı boyladı.

"İçeri giriyorlar" diye bağırdı Eve, mutfak kapısını kapatıp kapı kolunun altına sandalye dayayarak. Michael en y-

kindaki kitap rafını alıp kanepeyle destekleyerek pencereyi kapattı.

"Ost kata!" diye bağırdı. "Çabuk!"

Shane, Claire'i kolundan tutup neredeyse sürükleyerek basamakları çıkarmaya başladı. Claire'in ayağı kayınca onun da dengesini tam zamanında bozdu ve kafasına sıvrulan cop, duvara isabet etti. Merdivenin tepesinde uzun boylu bir kız duruyordu. Shane kızın elindeki sopayı alıp ona vuracakmış gibi yaparak koridorda geri geri kaçtı onu. Claire kızın yurttan tanıdığı Lillian olduğunu farketti.

"Yapma!" diye bağırdı Lillian, ellerini kaldırarak.

"Kahretsin," dedi Shane. "Bir kızı vuramam. Al sen vur, Claire." Claire uzatmış sopayı alıp acemice pozisyon aldı, beden eğitimi dersine daha çok dikkatini vermiş olmayı diliyordu. Lillian çığlık atarak Eve'in kapısı açık duran odaya girdi. Merdivenlerden çıkan Eve de çığlığı bastı, ama farklı nedenlerle.

"Hey! Orası benim odam, şiliki!" Lillian'ı saçından yakalayıp çevirerek koridora çıkardı ve merdivene götürdü. "Michael! Bunun dışında işi varmış!"

İtilen kız basamaklardan koşarak indi. Michael onu kapıp hemen dışarı yolladı.

"Odaları kontrol edin," dedi Shane. "Biri girdiyse, başkalarının da olabilir. İş şansa bırakmayın. Yardım gerekirse seslenin."

Claire başını sallayıp odasına koştu. Tanrıya şükür normal görünüyordu; pencereler sağlamdı ve içeri birinin girdiğine dair bir iz yoktu. Banyo da aynı durumdaydı. Yan odadan bir gürültü geldi, Shane birini bulmuştu. Claire onun yardımına koymak için koridora fırladı ama sonra birden durdu; kapalı bıraktığı kapı aralık duruyordu.

Sessizce kapıyı açıp içeri baktı...

Miranda, Eve'i duvara yaslamış, gırtlığına da bir bıçak dayamıştı. Claire onu boyundaki siyah izlerinden, başını çevirip bakınca da soluk mavi gözlerinden tanıdı.

"Dur," dedi Miranda. "Bunu yapmak zorundayım. Charles yapmam gerektiğini söylüyor. Gözlediğim görüntüler hiç- le duracakmış. Durmalarını istiyorum, Claire. Anlıyorsun, değil mi?"

"Onu bırak, Miranda. Lütfen..." Claire pralukla yutkunarak odaya girdi. Koridorun ucundan karga sesleri geliyordu, Shane ile Michael konuşuldu. "Onu rahat bırakmak istemeyin, o sizin arkadaşınız."

"Durumunuzu," dedi Miranda. "Bu türü insan oluyorsunuz ve ben bir şey yapamıyorum. Charles hepimizin gerektiğini söylüyor. Tek yapmam gereken..."

"Ne? Eve'i öldürmek mi? Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?" Parukle Eve'e baktı. Kızın yüzündeki beyazlık bu kez maskayla değişti.

"Evet," dedi Eve usulca. "Biz arkadaşız, Mir. Bunu biliyorsun."

Miranda başını hızla iki yana salladı. Eve'in gırtlığındaki bıçak tereddütle titriyordu. Gözlerini kapatarak Charles'a benzer bir şeyler mırıldandı ve gözleri açıldığında kızın ifadesi tamamen değişmiş, korkudan eser kalmamıştı.

Bir şey yapacak. Onu durdurmalıyım... Claire'in ne yapacağını düşünecek vakti yoktu, hızla atılıp Miranda'nın koluna vurdu. Bıçak Eve'den uzaklaşınca Claire elini Miranda'nın saçlarına dolayıp onu çekti. Miranda bıçağı çılgınlar gibi sallamaya başlayınca Eve'in kolu yaralandı. Claire bıçağı menzilden uzak durmaya çalışarak onu geri geri yürüttü.

Bıçak elinin hemen yanına gelince Claire elini çekti. Ah, hayır...

Miranda elinde bıçakla yüzünü ona tuttu.

"Hey!" Eve bağırarak Miranda'yı kollarına aldı ve bir süre iki kere tokatladı. Miranda bıçağı sırtına çalarken eli duvara çarpıp bileğini bırakınca bıçak alıp zemine düştü.

Miranda çaresizce ağlamaya başladı. Claire o kadar korkmuş ve kızmış olmasa ona acıyabilirdi. "Artık görmek istemiyorum, hayır... Yok olacaklarını söylemişti..."

Eve onu kolundan tutup kaldırdı, dolabın içine tıktı ve kapıya bir sandalye dayadı. Çok öfkeli görünüyordu, koca

yaralanmıştı. Kolu çok kanıyordu. Claire bir havlu kapıp yarayı sardı.

"Belki bir bütünün etkisindedir," dedi Claire. "Hani sen de..." Şey, bu konuyu gündeme getirmenin zamanı değildi belki de.

"Ona o yüzden tokat attım," dedi Eve. "Ama galiba ondan değilmiş. Miranda hep deliydi ama bu kadar da deli olduğunu bilmiyordum."

Eve daha iyi görünüyordu. Yüzüne biraz renk gelmişti. Dışarı bakınca günün ilk ışıklarının ufukta belirdiğini gördü, gökyüzü koyu bir mavimsi dönüyordu.

"Michael" diye bağırdı. "Tannım!" Eve'i bırakıp koridora koştu. Shane sağ elini tutarak odasından çıkıyordu. Elinin üstü kan olmuştu. "Michael nerede?" diye sordu Claire.

"Aşağıda," dedi. "O da ne?" Claire elinde hala Miranda'nın saçını okuduğunu dehşetle farketti. Yüzünü buruşturarak saçları attı. "Bilmek istemezsin. Bu arada, Miranda, Eve'in dolabında kilitli."

"Güzel. Kusura bakma ama onu hiç sevmiyordum zaten."

"Benim gönlümü alması da biraz zor artık," dedi Claire. "Hadî, Michael'ı bulmalıyız."

"Güven bana, bızız da idare ediyordur."

"Hayır," dedi Claire. "Güneş doğuyor."

Shane bir an hiçbir şey anlamadı, sonra anladı ve... Daha Claire ağızını açamadan fırlamıştı bile. Merdivenlerin başına ulaştığında, Michael'ın insana benzeyen birini daha kapıya taşıdığını gördü.

"Size ihtiyacım yok!" diye bağırdı Michael, adamı dünyanın öbür ucuna yollarken. "Üst kata çıkın! Shane, görür müsün?"

Shane onu duymazdan gelerek kapıyı korumaya koştu. Michael onun peşinden gidince arka pencereden gelen güneş ışığına çıktı.

Dönüp güneşe baktı, sonra Claire'le göz göze geldiler. "Hayır," dedi. "Şimdi olmaz!"

Claire elinden bir şey gelmeyeceğini biliyordu. "Ne kadar..."

Michael'ın yüzündeki korkunç ifade ona zaten yanıt veriyordu. "Beş dakika. Belki daha da az. Lanet olsun!"

Kitap rafının tuttuğu pencerenin arkasından bir gürültü geldi. Raf sarsıldı, sonra da yerinden çıktı. Michael tam vakitinde yetişip rafı tekrar yerine koyup kaneppeyle sabitledi.

"Geri çekilin!" dedi Michael. Claire merdivene kadar gidebili. Shane'in girişte birileriyle kavga ettiğini duyuyordu. "Claire, Eve'le ikiniz her yeri kapatmanın bir yolunu bulun. Sakın Shane'e..."

Claire onun ne diyeceğinden emin değildi. Michael iki büküm oldu, beti benzi atmıştı. Claire zamanın geldiğini anladı.

Bu har...

Gözleri kocaman olmuş Eve, Claire'in yanında durdu. "Gitti," diye fısıldadı, inanamıyormuş gibi. "Bizi bıraktı."

"Elinde değil." Claire onun elini tuttu. "Hadi, Eve. Rafıların kapıya götürelim. Kapıyı kapalı tutmalıyız."

Boş gözlerle bakan Eve başını salladı. Bütün mücadele gücü gitmişti sanki. Claire ona hak veriyordu. Umut kalmış mıydı ki? Michael her şeyle baş ediyordu ama o yokken...

"Bana yardım et," dedi Eve'e.

Eve hafifçe gülümseyerek onun elini sıktı. "Edeceğimi biliyorsun."

Üçü birlikte ön kapıyı rafırla kapatmayı başardılar ve ter içinde birbirlerine baktılar.

Ortalık tuhaf bir biçimde sessizleşmişti.

"Eee!" Eve dışarı baktı. "Hiçbir şey görmüyorum..."

"Kilere gitmeli miyiz?" diye sordu Claire. "Hiç ses gelmiyor."

"Çok riskli," dedi Shane. Telefonu alıp tuşladı, sonra bıraktı. "Hattı kesmişler."

Eve cep telefonunu çıkardı. Shane onu kaparak çekip çekmediğine baktı, sonra sevinçle bir numara çevirdi. "Hadi!" dedi volta atarak. "Aç hadi, aç, aç, açsana..."

Birden durdu. "Baba? Ah, kahretsin, telesekreter... Baba, ben Shane. Bu mesajı alırsan, ben Morganville'de Michael Glas'ın evindeyim. Zor durumdayım ve adama ihtiyacım var. Nedenini biliyorsun."

Telefonu kapatıp Eve'e fırlattı. "İkiniz de üst kata. Gizli odaya gidin. Michael? Burada mısın?"

Claire ürperdi. "Burada."

"Onlara dikkat et," dedi Shane. "Benim... bir planım var anlat." Şaşkınlıkla söylemişti bunu. "Kızlar, üst kata. Hadi."

"Ama..."

"Yürüyün!" Emir vermeyi Michael'dan öğrenmişti ve işe de yarıyordu, çünkü Claire kendini merdivenlere doğru yürürken buldu. Soğuk hava da yanlarındaydı.

Miranda'nın dolap kapısına vuması dışında üst kat da sessizdi. "Bu hoşuma gitmedi," dedi Claire. "Oliver, Michael'ın şafaktan sonra bir şey yapamayacağını bilmiyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi Eve, üst dudaklarını ısırarak. Makyajı akmış, dudakları bile normal renklerini almıştı. Claire bunu ilk kez görüyordu. "Haklısın, tuhaf. Neden vazgeçmişler ki?"

"Vazgeçmediler," dedi, Claire'i tepeden tırnağa ürperten

bir ses. Michael'in kapağı açıldı ve Monica gülümseyerek karşılarında çıktı. Arkasında da Gina'yla Jennifer vardı.

Ellerinde bıçak vardı ve ne kadar deli olursa olsun, Miranda'dan çok daha korkunç görünüyorlardı.

Eve, Claire'le Monica'nın arasına girerek Claire'i geri geri götürmeye başladı. "Odana grip kapısı kilitli," dedi.

"İpe yaramız," dedi Monica. "Neden diye sorsanıza. Hadi sorun."

Gerek kalmadı. Arkasındaki kapının açıldığını duydu. Odadan elinde koca bir silah tutan polis üniformalı bir adam çıktı.

"Ağabeyim Richard'la tanışın," diye ikardadı Monica. "Yakışıklı, değil mi?" Otaklırdı ama Claire görünüşü silahıtan ayırmıyordu. Daha önce ona hiç silah doğrultulmamıştı ve bunun bıçaklardan çok daha berbat bir şey olduğunu görüyordu.

"Kes sesini, Monica," dedi adam, koridorun uzak ucunu göstererek. "Hanımlar, aşağı lütfen. Bu ipe kan bulandırmaya gerek yok."

"Ne yapacağız?" diye sordu Claire, gerilerken. Bunu Michael'a da soruyordu tabii.

"Galiba alt kata iniyoruz," dedi Eve. Teslim olmuşa benziyordu.

Birden soğuğu her zamankinden daha güçlü hissettiler. "Bu hayır mı demek?" Hava ısındı. "Bu evet mi?" Yine sıcak.

"Şaka mı yapıyorsun, Michael? Burada mı kalalım?" Zaten bir hayaletseniz, size göre hava hoştu ama o ikisi bıçaklı üç kız ve silahlı bir polisle nasıl başa çıkacaktı?

Eve bayılıverdi. O kadar inandırıcı bayıldı ki, Claire onun numara yapıp yapmadığından emin olamadı. Monica, Gina ve Jennifer kollarını çatıp baktı. Claire eğilip eliyle Eve'e hava yelpazeledi. "Yaralı," dedi Claire. "Çok kan kaybetti." Bunun yalan olduğunu umuyordu ama Eve'in kolundan düşen sırlıslıklam havluya bakınca emin olamadı bundan.

"Burak onu," dedi Monica'nın abisi. "Zaten bir tek sen lannın."

"Ama... kan kaybediyor! Ona..."

"Yürü." İtilince az daha Gina'nın bıçağına doğru koşacaktı. "Monica, Tanrı aşkına, çekil şuradan! Küçük bir kız idare edemeyeceğini mi sanıyorsun?"

Monica ona ters ters baktı. "Oliver iş bittiğinde onu alabileceğimizi söyledi."

"Evet, iş bitince. Henüz bitmediğine göre, çekil"

Monica ona el hareketi yaparak geçmesi için Claire'in önünden çekildi. Bunu o kadar yavaş yapmıştı ki Claire onun yanından geçerken ağlamaya başladı.

"Gördün mü?" dedi Monica, Jennifer'a. "Onun süt çocuğu olduğunu söylemişim sana."

Claire iki bıldım oldu ve inleyerek eğilip Monica'nın ayakcıklarına kustu. Monica çığlık çığlığa tokadı yapıştırdı. Gina, Claire'i yakaladı. Bu kız kavgasıyla kafası karışan Richard yanlış birini vurmamak için birkaç adım geri gitti.

"Hey!" Shane öfkeyle seslenmişti. Basamaklarda durmuş, trabzanların arasında onlara bakıyordu. "Yeter. Kahrolası kitabı size vereceğim. Onları rahat bırakın."

"Bu hiç adil değil," diye söylendi Monica. Shane, kızlara vurmama kuralını bir kereliğine askıya almak ister gibi baktı ona. "Richard, vat onu."

"Hayır," dedi Richard. "Ben polisim. Sadece ateş etmem emredildiğinde ateş ederim ve sen benim amirimin değilsin."

"Henüz değilsin ama bir gün olacağın."

"O gün vururum onu öyleyse," dedi. "Adın Shane'di, değil mi? Buraya gel."

"Önce onları bırak, buraya gelinler."

"Hayır, ikisine de ihtiyacım olmadığımı düşünmeye başlamadan buraya gelsen iyi olur." Richard silahını oynattı. Shane basamakların başına gelip durdu. "Nerede?"

"Kitap mı? Güvende. Beni kızdırırsan asla bulamayacağın bir yerde, salak herif."

Richard ateş etti. Herkes -Monica bile- çığlık attı. Claire dehşet içinde vücudunu yokladı.

İskalamıştı. Michael'in kaposunda küçük bir delik vardı. Ah. İskalamamıştı.

"Çocuk," dedi Richard, yorgun bir sesle, "hiç havamda değilim. Otuz altı saattir uyumadım, kızkardeşim kafayı yedi..."

"Hey!" diye itiraz etti Monica.

"...ve lisede sana aşık falan değildim..."

"Ben ona aşık değildim, Richard!"

"Yani zerre kadar değer yok gözümde. Sorunumuz kişisel değil. Monica kafayı yediği için seni öldürür, ben, beni mecbur bıraktığın için öldürürüm. Anlıyorsun, değil mi?"

Silahı Claire'e doğrulttu. Shane arkasından bir kitap çıkardı. Siyah kaplı bir kitap. Ah, hayır. Ama... Hayır, bunca şeyden sonra bunu yapamaz. Gerçi tersinin nasıl mümkün olabileceğine dair hiçbir fikri de yoktu.

Shane siyah Incil'i sağ eliyle havaya kaldırırken sol elinin boş olduğunu da gösterdi.

"O mu?" dedi Richard.

"Yemin ederim ki o."

"Monica, kitabı al."

Monica, Shane'e ters ters bakarak kitabı aldı. "Lisede sana aşık değildim ben, aptal."

"Harika. Mutlu ölebilirim o zaman."

"Kızkardeşim dışında konuşan ilk kişiyi vuracağım," dedi Richard. "Monica?"

Monica Incil'i açtı. "İçinde bir boşluk var. Orada küçük bir kitap daha var. Tanrım gerçekten o. Bizimle oyun oynadığını sanıyordum."

"Bunu yapmaması gerektiğini iyi bilir o. Bakayım."

Kapakdaki sembolü görünce Claire'in son umutları da tü-
kendi.

Shane kitabı onlara vermişti. Yenilgiyi kabul etmişti.

"Ödettik, değil mi?" diye sordu Shane gergince. "Ateş et-
mek falan yok."

Richard incili Monica'dan alıp kolunun altına koydu.
"Ateş etmek yok," dedi. "Sözüm söz. Beni mecbur bırak-
mazsan seni öldürmem. Sözleşme falan imzalamamıza ge-
rek yoktu yani."

Shane'in yanından geçip merdivenden aşağı inmeye baş-
ladı.

"Hey, dur!" diye seslendi Shane. "Psikiyat kızkardeşini
de götürmek istemez misin?"

Richard durup iç çıktı. "Doğru. Monica? Gidelim."

"İstemiyorum," dedi Monica. "Oliver onları benim ola-
cağını söylemişti."

"Oliver burada değil ama ben buradayım ve gideceğim
diyordum. Hemen." Monica kıpırdamayıncı arkasını döndü.
"Şimdi. Kızarmak istemiyorsan yürü."

Monica, Claire'le Shane'e bir öpücük yolladı. "Doğru.
Mangalın tadını çıkarın!"

Abisinin peşinden aşağı indi. Gina da onu izleyince Jen-
nifer yanlarında yalnız kaldı. Elindeki bıçakla bile çaresiz
görünüyordu.

Eğilip bıçağı yere bıraktı ve ellerini kaldırdı. "Monica
yanın çıkardı. Bir an önce kaçsanız iyi olur. İşe yarar mı
bilnem ama..."

O da gitti. Shane bir an peşlerinden baktı, sonra Eve'in
yanına eğildi. "Hey, iyi misin?"

"Biraz kestirdim," dedi Eve. "Ayağa kalkmasam işi daha
kolay halledersiniz diye düşündüm. Yardım eder misiniz?"

Shane'le Claire ellerini uzatıp onu kaldırdılar. "Doğru mu
anladım? Kitabı gerçekten verdin mi?"

"Evet, verdim ve sizin canınızı kurtardım. Benden nefret
etmekte özgürsünüz." Bir şey daha söyleyecekti ama kori-
dora bakıyordu.

Claire'in kapesının altından duman geliyordu.

"Tanrım!" Claire kapıya koştu, kapı kolu ısınmıştı. Onu
hemen bırakıp geri çekildi. "Buradan hemen çıkmalıyız!"

"Bizi bırakırlar mı sanki," dedi Shane. "Bu evin yanma-
ına izin veremem. Michael ne olacak? O buradan ayrıla-
maz!"

Bu Claire'in aklına gelmemişti. Michael kapana kısılmış-
tı. Ev yanarsa ölür müydü? Ölebilir miydi ki? "İtfaiye!" diye
bağırды. "Dışarda itfaiye arabaları vardı..."

"Evet, başka bir yer tutuşmasın diye," dedi Eve. "İnan
bana. Çözümleri bu işte. İçindeki başa bela çocuklarla bir-
likte Cam Ev'i yakmak. Kimse bize yardım etmeyecek!"

"O zaman buradayız," dedi Shane. "Hey, Michael, burada mısın?"

"Burada," dedi Eve. "Ben üşüyorum."

"Yapabileceğin bir şey var mı?"

Eve şaşındı. "Evet mi? Hayır mı? Ha, belki. Belki diyor."

"Belki yeterli bir cevap değil." Shane odadan Eve'in siyah yorganını aldı. "Battaniye, havlu, ne bulursanız banyoda ıslatın. Miranda'yı da bırakın, olur mu? Sonra da nefret edebilirsiniz ondan."

Claire kapıya dayalı duran sandalyeyi tekmeleyince Miranda öksürerek dışarı çıktı ve merdivenlere koştu.

"Grişkerim!" diye bağlandı Eve. Aslıdakileri kucaklayıp Michael'in odasına götürdü.

"Evet, biz de tam buna üzüliyorduk!" dedi Shane. Banyoya grip alak bir bohçayla çıktı. "Geri çekilin."

Kapıyı tekmeleyerek açtı. Claire alevlerin perdelerin tavana ilerlediğini gördü. Yatağı da tutuyordu. Monica yangını oradan başlatmıştı anlaşılan.

"Dikkatli ol!" diye seslendi. Shane perdeleri yere indirdi, ıslak yorganı yatağın üstüne attı ve alevlerin üstünde tepinmeye başladı.

"Dikkatli orada!" dedi. "Battaniye! Havlu! Sür ÇABUK!" Claire fırladı.

16

Bütün ev buram buram duman ve yanık kokuyordu ama çok daha kötüsü de olabilirdi. Claire'in odası mahvolmuştu ama yine de...

"Neden şimdiye kadar çığlık falan atmadığımızı merak etmişlerdir," dedi Eve.

"Gidip baksana."

"Sen bak. Ben yeterince zor bir gece geçirdim."

Claire içini çekerek odanın sağlam penceresine gitti. Hiçbir şey görünmüyordu. Güneş tepede olduğu için ortalıkta vampir olmaması doğaldı ama insanlar da yoktu. "Belki hepsi ön taraftadır," dedi.

Sonra kapı zilini duydu.

"Şaka mı bu?" dedi Shane. "Hey, pizza mı sipariş ettin? İyi düşünmüşsün. Açlıktan ölüyorum."

"Kafayı üstünün galiba," dedi Eve.

"Evet, açlık yüzünden."

Alt kattan bir gürültü gelince Shane gülümsemeyi kesti.

"Galiba buraya kadarmış."

Eve bir şey söylemeden ona sarıldı. Claire de yanlarına gidip araya onlara sarıldı. Shane'i sona bıraktı ki daha uzun sürebilsin. Ama zaman kalmadı, çünkü üst kata gelen ayak sesleri duyuldu. Claire ürpeldi, Michael da yanlarında. Belki o da böyle sarılabiliyordu.

"Sakı dur," diye fısıldadı Eve kulaklarına. Claire başını sallayıp onun elini tuttu. Shane beyazbol sopasını alıp bir adım öne çıktı.

"Buna gerek yok," dedi sakın bir ses koridordan. "Sen Shane olmalısın. Merhaba. Benim adın Amelie."

Claire yutkunarak Shane'in geniş sırtının yanından baktı. Kilisedeki vampirdi bu. Kollarına kavuştuğunu, son derece sakın bir şekilde kapsda duruyordu.

"Elindekini bırakabilirsin," dedi Amelie. "Ona ihtiyaç duymayacağından emin olabilirsin."

Sonra da yürüyüp gözden kayboldu. Üçü birbirlerine baktılar.

Gitti mi, diye sordu Eve ağzını oynatarak. Shane kapıya gidip koridora baktı ve başını salladı. *Ne yapıyor bu?*

Bir saniye sonra gelen tıkırtı hiçbir şeye püphe bırakmadı, koridordaki bölme yerinden çıkıyordu.

Amelie gizli kapıyı açtı ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

"Herhalde soracak bazı sorularınız vardır," diye seslendi kapıya. "Benim de var ve bunları paylaşmamak hoş olmaz. İstemezseniz gidebilirsiniz tabii, ama sizi uyarmalıyım. Oliver hiç mutlu değil ve mutlu olmadığında hep çocuklaştır. Yani henüz tam olarak kurtulmuş sayılmazsınız, yavrularım."

"Oylama yapıyoruz," dedi Shane. "Ben kaçalım derim."

"Kalalım," dedi Eve. "Kaçmanın faydası yok. En azından söyleyeceklerini öğreneyim."

İkisi birden Claire'e döndü. "Benim de oy hakkım var mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Neden olmasın? Sen de kira ödüyorsun."

"Ah," Claire'in fazla düşünmesi gerekmiyordu. "O bugün hayatımı kurtardı. Onun kötü olduğunu... Yani, evet, kötü olabilir ama o kadar da kötü olduğunu sanmıyorum. Onu deneyelim diyorum."

Shane omuz silkti. "Tamam. Sen önden."

Amelie antik Viktorya stili sofaya oturmuştu. İçeride iki vampir daha vardı, ikisinin de üstünde siyah takım elbise vardı. Claire verdiği oydan pişman olarak yutkundu. Amelie gülümseyerek sofanın yanındaki koltuğu gösterdi. "Claire. Ah, ve Eve, ne tatlı."

"Beni tanıyor musunuz?" diye sordu Eve şaşırarak.

"Elbette. Sahiplerine her zaman dikkat ederim ve ailen her zaman en sevdiklerinden biri olmuştur."

"Ne güzel, ne güzel. Sen kimsin peki?" dedi Shane, her zamankinden de daha bir ses tonuyla. Amelie şaşırarak ayağa ayağıyla yanıtlandı.

"Amelie," dedi, bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Doğrudan taşınmış sembolün sahibini tanıyor sanıyordum, evlat."

Shane kızdı. "Ben sembol falan tapmıyorum."

"Doğru, artık tapmıyorsun." Omasa süketti. "Ama bu kasa-
badaki herkes mutlaka sembol tapıyor. Öyle ya da böyle,
hem vücudunun, hem de ruhunun bir sahibi var."

Shane ona alev alev yanan gülemlerle baktı. Amelie rahat-
ta olmaya henüzemiyordu.

"Bir soru sormak istiyorsun," dedi Amelie.

"Evet. İleri nasıl gidiyor? Oliver girmeydi."

"Hanka bir soru. Herhangi başka bir vampir olsaydın,
giremezdin. Ama burada benim evim. İlk ve en önemlisi
Morganville'deki bazı insanlar girebilirler ve ben onları ettim
birazla hepsinde oturuyorum. Ben içlerindeyken, korumalar
beni ister insan olsun, ister vampir, bütün düşmanlara kar-
şı korur. Ben yokken oturanlar insana, vampirler içeri gi-
remez, vampire de insanlar giremez. Davet edilmezlerse
tabii. Soruna yanıt verdim mi?"

"Olabilir." Shane bir süre düşündü. "Michael'ı neden ko-
rumadı?"

"Oliver'a girmesi için izin vererek evdeki korumayı kal-
dırdı. Ev yine de onu korumak için elinden geleni yap-
tı." Amelie kollarını iki yana açtı. "Belki Oliver'ın onu öldür-
meye değil, değiştirmeye çalışmasının da faydası olmuştur."

"Vampire," dedi Eve.

"Evet."

"Evet! Bunun neden işe yaramadığını hep sormak iste-
miştin. Vampirler uyanıp duruyor ama..."

Amelie bir şey söylemedi. Düşünüyordu ya da bir şey ha-
sıyordu gibiydi. "Geometrik dizi diye bir şeyden haberniz
var mı?"

Claire elini kaldırdı.

"O kadar basit olsa, bütün dünyayı vampire çevirmek
için kaç vampir yeterdi?" Claire ağzını açarken Amelie gö-
rülmedi. "Cevap vermenizi beklemiyorum, hayatım. Ama
bir gün bunu hesap ederseniz sizi can kulağıyla dinlerim.
İşin aslı, benim gençlik yıllarımda, insanlar çok daha azken
az daha gerçekleşiyordu bu. Sonra biraz tasarrufa gitmek
gerektiği konusunda uzlaşıldı. Böylece, öğretmeyi keserek
vampir yaratma bilgisini ortadan kaldırdık. Zaman içinde ki-
şilerden hariç herkes bunu unuttu, şimdiyse iki yer hariç bu
bilgi tamamen yeryüzünden silindi."

"Hangi iki yer" diye sordu Claire.

"Burası," dedi Amelie, almana dokunarak. "Ve orası."

Shane'i gösterdi.

"İki" diye çıktı Claire'le Eve aynı anda. Tanrı'm, bir vampir mi iptalim ben, diye düşündü Claire. Shane de tu-
hal görüyordu ama şaşkın değil, suçlu gibiydi.

"Tamam tamam," dedi, partiklesunun cebinden küçük
bir kitap çıkararak. Kapağında Shalingspeare'in Soneleri yazı-
yordu.

Kitabı elinde çevirirken kapağı sayfalarından ayrıldı.

"Çok akıllıca," dedi Amelie. "Onlara içi istemediklerini söy-
lediğin gibi bir kapağı verdin ve önemli kimseler kendilerine sakla-
dılar. Ama ya sana onların zaten yalnızca kapağı aradıklarını
düşüncem?"

"İhtimale dayanarak varsımlaşıyorum."

"Oliver kitabı elinden kaçırıldı için mutsuz. Ben de size
bir yıllık yapmaya geldim."

"Anlayma gibi bir şey mi?"

"Evet, Shane. Yürede tuttuğun şey için bir anlayma be-
neceğin ve insanlara, bir önem taşıyan tek anlayma bu
çünkü önem taşıyan tek vampir benim. Kitabı ala-
cağın ve yeni vampirlerin nasıl yaratılacağı bilgisini taşıyan
sen kaydı da yok edeceğin. Böylece hiçbir düşmanın bir-
na karp hançete geçemeyecek." Dikkatle Shane'e bakarak
arkasına yaslandı. "Karşılığında sen ve bu evdekiler istedi-

ğiniz sürece konumam altında olacaksınız. Bu anlaşma
Brandon aracılığıyla Oliver'la yapmış olabileceğiniz başka
anlaşmalar iptal olacak."

"Oliver, Brandon'ın patronu mu?" diye sordu Claire.

"Patron mu?" Amelie bunu bir an düşündü. "Evet, kesin-
likle. Ben Oliver'a hükmetmiyorum ama o da bana etmiyor.
Bildğim sını ortaya çıkarmadığı sürece Morganville'de be-
ni yerimden edemez ve takipçilerini çoğaltamaz. Sayıca ne-
medeyse eşitiz."

Shane elinde tuttuğu kitaba baktı. "Ve bu kitap bu duru-
mu değiştirebilirdi."

"Evet," dedi yumuşak bir sesle. "O kitap hepinizin mal-
vına neden olabilirdi. Hem vampirlerin, hem insanların. Ve
bu nedenle size bir yıllık borçluyum ve şartlar müsaade et-
tiği sürece borcumu ödemeye devam edeceğim."

Shane bunu sükunetle düşündü, sonra Eve'e baktı. Eve
de, Claire de başlarını sallayınca Shane kitabı havaya kaldır-
dı. "Michael?" dedi. "Evet mi, hayır mı?" Bir saniye sonra içi-
ni çekti. "Galiba evet. Neyse, Oliver'ı kızdıracak her anlay-
ma iyidir, o yüzden..." Kitabı Amelie'ye uzattı.

Amelie kitabı almak için bir hamle yapmadı. "Anlamalı-
sınız ki," dedi buz gibi gözlerle, "bu iş bittiğinde Cam Ev
ayakta kalacak, ama siz de buraya bağlı olacaksınız. Hiçbi-
riniz Morganville'den ayrılamazsınız. Bildiklerinizin kontro-
lünün dışına çıkmasına izin veremem."

"Şimdi de gitsek tost oluyorum zaten, değil mi?" dedi Shane. "Al şunu. Oliver bir konuda haklıydı. Bu kitap bize ölümünden başka şey getirmeyecek."

"Aksine," dedi, solgun parmaklarıyla kitabı alırken. "Aslında bu sizin kurtuluşunuz."

Etrafına bakıp iç çekti. "Burayı özledim," dedi. "Ve buranın da beni özlediğine inanıyorum. Bir gün buraya döneceğim." Koluğun kolundaki gizli düğmeye bastı ve tek kelime daha etmeden yürümeye başladı.

"Hey, polisler ne olacak?" diye sordu Shane. "Bugün bizi öldürmeye çalışan onca insanı söylemiyorum bile."

"Onlar Oliver'a bağlı. Sizlerle uğraşılmasını gerektiğini duyuracaktım. Ama siz de daha fazla huzur bozmamalısınız. Yoksa karanımı gülden geçirmek zorunda kalabilirim ve çok yazık olur." Dişlerini göstererek gülümsedi. "Au revoir, çocuklar. Heride eve daha iyi bakın."

İki vampir koruması da onunla birlikte gitti. Merdivenlerden ses bile gelmedi. Claire yutkundu. "Of! Biz az önce ne yaptık?"

"Elimizden geleni," dedi Shane. "Ben sıkı sıkıya kontrol ediyorum."

Hep birlikte aşağı indiler. Shane'in elinde beyaz elbise, Eve'de Jennifer'in bacağı, Claire'de de ucu sivri, kırık bir sandalye bacağı vardı.

Eve'de kimse yoktu. Ön kapı açık duruyordu ve evin önündeki polis arabaları siyah Cadillac'ın yanından uzaklaşmaya başlamıştı. Peşlerinden bir de limuzin gidiyordu.

Her şey saniyeler içinde sona erdi. Ne bir araba, ne bir vampir kalmıştı ortalıkta. Monica, Richard, Oliver, hepsi gitmişti.

Kapının önüne çıkan Shane zilin yanında asılı duran şeyi görünce ağzı açık kaldı. Üstünde kitabın kapağındaki sembol olan siyah, parlak bir levhaydı bu. "Bu, kitabı da onun yazdığı anlamına mı geliyor?"

"Bahse girerim, o yazmıştır," dedi Eve. "O sembolü gördüğümünden emindim zaten. Şehir merkezindeki havuzda da var aynı. Kurucu sembolü o."

"Kurucu oymuş," dedi Shane.

"Eh, sonuçta illa ki birisi olacaktı."

"Ama ben onun ölmüş biri olacağını sanıyordum."

"Komik ama," dedi Claire, "o zaten ölmüş biri."

Shane'le Eve kahkaha attılar. Shane elini Claire'in omzuna attı. "Hala okulu bırakacak mısın?"

"Kasabadan ayrılamayacaksam bırakmam." Claire kafasına vurdu. "Tanrım! Kasabadan ayrılamıyorum! Asla ayrılamayacak mıyım yani? Okul ne olacak? Cal Tech ne olacak? Ailem ne olacak?"

Shane onu alnından öptü. "Bunları yanın düşünürsün," dedi. "Ben en azından bir yanımız olduğu için şükretmeyi tercih ediyorum."

Eve'in kapattığı kapı rüzgarla tekrar açıldı. "Galiba yeni bir kapı almamız lazım."

"Galiba bir mobilya mağazasının tamamını almamız lazım."

"Buradaki mobilya mağazalarında kazık satıyor mu?" diye sordu Claire. Shane'le Eve ora boş gözlerle baktılar. "Boşverin. Aptalca bir soruydu."

17

Temizlik bütün günlerini aldı. Güneş batarken yemeğe oturmak üzereydiler. Claire yere düşen bir insan sesi duydu.

"Michael geldi," dedi Eve, sanki Michael okuldan dönüşmüş gibi. "Siz başlayın."

Bir süre sonra Michael'la birlikte döndü. El eleydiler. Shane gülümseyerek kalktı ve elini havaya kaldırdı. Michael da elini kaldırıp onun eline vurdu.

"Fena değil, kardeşim," dedi Michael. "Kızlar sana iyi zaman kazandırdı."

"İye yaradı," dedi Shane memnuniyetle. "Gördünüz mü? Planlarımın hepsi berbat değil. Sadece çoğu berbat."

"Farkı ayırt edebildiğimiz sürece bir sorun yok." Michael bir sandalye çekti. "Ne yiyorsunuz... Şaka mı yapıyorsunuz? Yi-
ne mi acılı fasulye?"

"Kimse çarşıya gitmek istemedi."

"Evet, doğru." Michael gözlerini kapattı. "Dua ediyorum. Siz de etseniz iyi olabilir. Bunu atlatmamız için bize muci-
ze gerekiyor."

Claire onun ciddi olup olmadığını bilmiyordu ama içi-
den dua etti. Diğerleri de ediyor gibi geldi ona. Tam o sır-
da kapının çalması da bir çeşit mucizeye benziyordu.

"Bizi öldürmeye çalışırken hiç değilse biraz kibarlaşın-
lar," dedi Shane. Michael kalkıp kapıya gitti. Bir an tered-
düt ettikten sonra hepsi kalkıp onun peşine takıldı.

Michael yeni kapıyı hızla açtı. Verandanın dışında dağ-
lık sakallı, yüzünün bir yarısında koca bir yara izi olan, de-
ri motosiklet pantolonu giymiş yaşlı bir adam duruyordu.
Arkasında ondan daha genç ve çok daha iri ilü adam vardı.

Motorcular. Claire'in ağzındaki lokma az daha boğazı-
na kaçırıyordu.

Yaşlı adam başını salladı.

"Evlad," dedi doğrucu Shane'e bakarak. "Menajeri adam.
İşte geldik." Michael orada değilmiş gibi içeri girdi. "Vakti
gelmiş de geçiyordu. Altı aydır aramayı bekliyorum. Neden
bu kadar bekledin? Kan emicilerin başını bulman bu kadar
uzun mu sürdü?"

Peşinden salona girdiler. Michael kızaran Shane'e baktı.
Shane kimsenin yüzüne bakamıyordu. "Bazı şeyler değişti,
baba," diye mınıldandı.

"Hiçbir şey değişmedi," dedi adam, ellerini beline koyup
karşılama dikilerek. "Buraya planladığımız gibi vampir öl-
dürmeye geldik. Alyssa ve Molly'nin öcünü alacağız. Hiçbir
şey bunu değiştiremez."

"Baba, bazı şeyler farklı artık, yapamayacağımız bazı..."

Adam onu bir yılan gibi hızla saçından yakaladı. Dövme-
li elleriyle Shane'in kafasını geriye çekti. "Yapamayacağımız
mı? Bu kasabayı yakıp yok edeceğiz, evlat. Tıpkı anlayış-
sız gibi. Sakın fikrini değiştirmeye kalkma."

"Hey!" dedi Michael sertçe, elini adama uzatarak. Ona
dokununca elektrik çarpmış gibi mavi-beyaz bir kıvılcım
çaktı. Michael uçup duvara çarparak yere yığıldı.

"Hayır!" diye haykırdı Shane, kurtulmaya çalışarak. Ama
başaramadı. "Baba, hayır!"

Shane'in babası adamlarından birine işaret etti. "Evet, bu
da onlardan biri. İcabına bak."

Motorcu adam belinden bir bıçak çıkarıp Michael'a doğ-
ru yürüdü.

"HAYIR!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Shane. Claire
tedirgince bir adım attı ve Michael'ın iri, mavi gözleri
onunkilere kilidlenince durdu. Eve durmadan çığlık atıyor-
du.

Miranda bunu gördü, diye düşündü Claire. Hatta Michael, onun işaret ettiği yerde duruyordu. Miranda'nın gördüğü onun ilk ölümü değildi.

Buydu.

"Çocuklar, siz uzak durun!" dedi Michael, motorcuyla arasına giren Eve'e. Yüzünde korku vardı. Vampirlerle savaşmaktan korkmamıştı ama bu sefer...

Motorcu, Claire'in vampirler hariç kimsede görmediği bir hızla atıldı. Claire ne olup bittiğini göremedi bile, sadece Michael'in yere düştüğünü duydu. Motorcu da onunla birlikte düşmüştü; bir eliyle Michael'i tutmuş, diğer eliyle bıçağı kaldırmıştı.

"Hayır, baba, Tanrım, sana anlatacağım! Ne istersen anlatacağım!"

"Kes sesini," dedi adam, Shane'i kanepeye iterek. Claire hemen koşup ona sarıldı. "Anlatacağım tabii. Öçünüz bana vampirleri nasıl bulacağımı anlatacaksınız. Unutmayın, biz onlarla savaşıyoruz."

"Öçümüz mü?" dedi Eve fısıltıyla. Koca gözlerini Michael'dan, motorcudan ve bıçaktan alıyordu.

"Öçünüz," dedi Shane'in babası, motorcuya bapyla işaret vererek.

Bıçak aşağı inerken hepsi haykırdılar.

-SON-

ÖLÜ KIZIN DANI'nda devam edecek.